

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

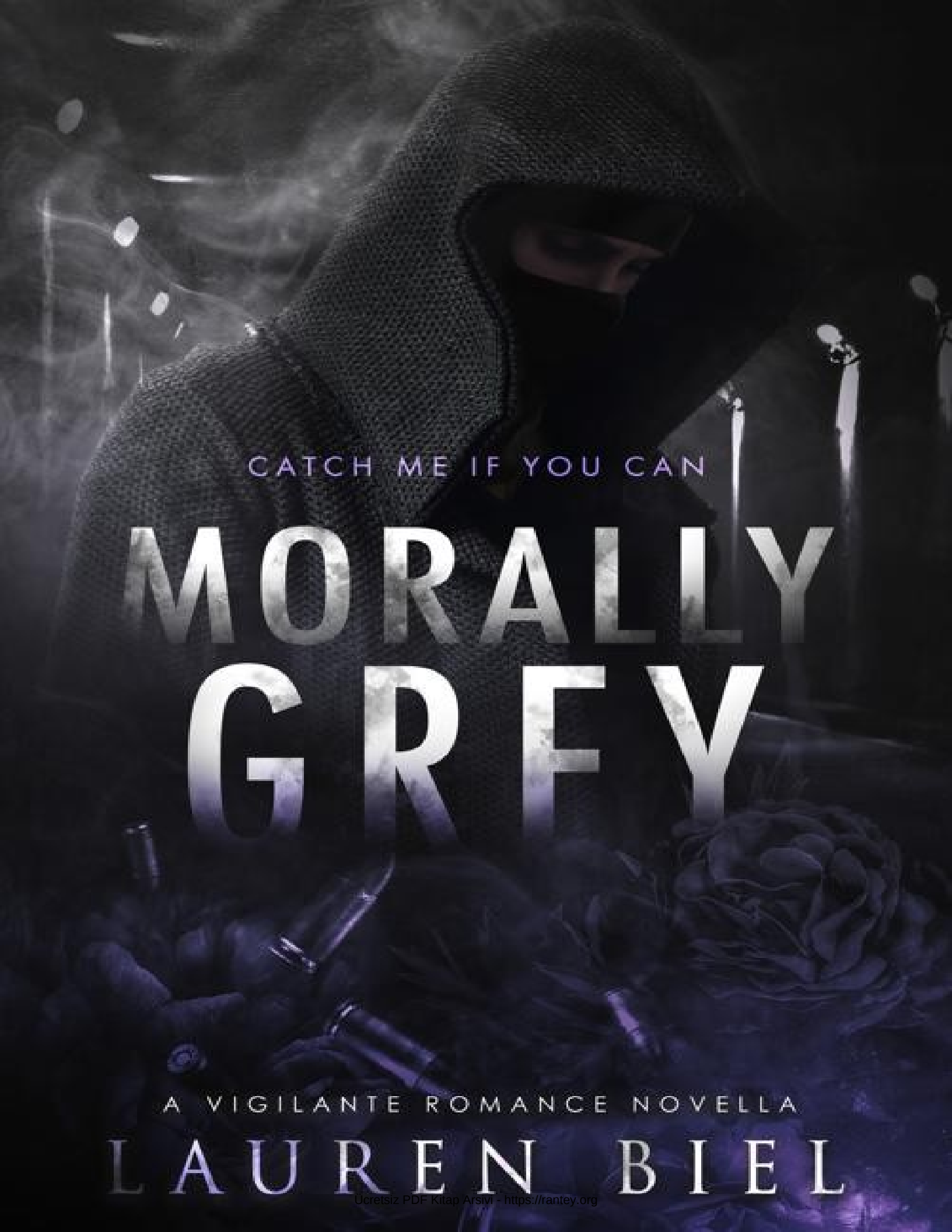
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CATCH ME IF YOU CAN

MORALLY GREY

A VIGILANTE ROMANCE NOVELLA

LAUREN BIEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MORALLY GREY

LAUREN BIEL

Telif Hakkı © 2025 Lauren Biel Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data Morally

Grey/Lauren Biel 1. baskı.

Kapak Tasarımı: Laura Hidalgo @Spellbinding Design

Editing: Sugar Free Editing

İç Tasarım: Şekersiz Düzenleme

Bu kitap ve yazar hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: www.LaurenBiel.com

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

Bu, sabıka fotoğraflarına ağzının suyu akan kızlar için.

Contents

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18 Sonsöz](#)

[Lauren ile bağlantı
kurun Ayrıca Lauren](#)

[Biel Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Chapter One

Gri

T O an gerçekmiş gibi gelmiyor. Kaldırıma adımımı attığımda, elle tutulur toprak her sağlam adımımı karşılamak için yukarı fırladığında bile, kendimi çok dışımda hissediyorum. Sanırım bu beklenen bir şey. Karımın öldüğü gün ruhumun bir parçasını kaybettim ve bir yıllık ıstırap bu kaybı azaltmadı. Bağlantı. Kendimi çok dışımda hissetmek yeni bir şey değil.

Bel kemerimin içine sıkışmış soğuk metali parmaklarken saatime bakıyorum. Saat akşamın beşini biraz geçiyor ve günün kadını her an ortaya çıkabilir. İnsan yanımda bunun yanlış olduğunu söylüyor. Yapmayı planladığım şey, küçük yaştan itibaren bize öğretilen her şeye aykırı.

Ama bu sürtük hayatımı mahvetti.

Binadan bir kadın çıkıyor ve arka otoparka doğru yöneliyor, ama o benim hedefim değil. Makinenin bir dişlisi ama düğmelere basmıyor. Benim sorunum düğmelere basanlarla.

Bu şekilde olmak zorunda değil. Cinayetin kesinliğine karar vermeden önce, diğer yolları düşündüm. Bilgisayar bilimlerindeki geçmişimle, evindeki güvenlik sistemini hacklemek ve kirli sırlarını öğrenmek çok zor değildi. Planım hesaplarını silip onu ortada bırakmaktı ama sonra bazı sırlarının gerçekten ne kadar aşağılık olduğunu keşfettim.

Baktığı iki evlatlık çocuğu ihmal etmesi gibi. Ya da belki insanlar personeli ve müşterileri hakkında sarf ettiği ırkçı hakaretleri duymak isterler. Ve bağış yaptığı pek çok "hayır kurumundan" bahsetmeme bile gerek yok. Gerçek olanlar henüz bir kuruş bile görmedi ve onun karttan evi bu dünya için uzun değil.

Ama adalet benim için yeterince hızlı değil. Adalet intikam değildir. Ve ben intikam istiyorum.

Silahın metali, içine düştüğüm çaresizlik seviyesinin uğursuz bir hatırlatıcısı olarak tenimi yakıyor. Soğuk ateş bana başka seçeneğim olmadığını hatırlatıyor. Onun ölmesi gerekiyor.

Dakikalar saatler gibi gelir ve bankanın kapısı açılıp kapanana kadar bir on dakika daha geçer. Sarışın kadın anahtar zinciriyle kapıyı kilitlemek için dönüyor. Onu öldürdükten sonra, o anahtarları kolayca kapabilir ve bankanın içindeki her kuruşu alabilirdim, ama artık parayı istemiyorum. Sadece kaybettiğim evi istiyorum. Karımın ve çocuğumun tekrar hayatta olmasını istiyorum. Paranın benim için artık pek bir önemi yok ve bu kadını kim bilir kaç aileyi mahvedecek kadar bencil yaptığından beri, artık benim için daha da az değer taşıyor.

Dünyayı düzeltebilecek tek şey onun da karım gibi ölmesi ama bu mümkün değil. Karım yavaş ve acı dolu bir ölümle öldü. Sonunda kan kaybından ölmeden önce korku ve acıya katlandı. Bir sonraki en iyi şeyle yetinmek ve ona hızlı bir ölüm vermek zorundayım.

Ama yine de bir ölüm.

Onu bu dünyadan uzaklaştıracam. Onu, benim gibi çaresiz insanların sırtından inşa edildiğine şüphe olmayan devasa evinden alacağım. Üstünde kırmızı "Due" yazan o korkunç mektupları hiç aldı mı? Eminim hiç sokakta yemek yemek, uyumak ve sıçmak zorunda kalmamıştır. Kendi elleriyle hazırladığı acı dolu bir ölümü izlemediğinden eminim.

Araştırmalar, konut krizi sırasında hacizlerle bağlantılı intihar oranının *iki katına* çıktığını gösteriyor. Eşimin ve çocuğumunki de dahil olmak üzere *tüm* bu ölümler onun ellerinde. Onun ve açgözlülüklerini müşterilerinin hayatlarından üstün tutan her bir banka CEO'sunun elleri.

Hayatımın üzerine. Sarah ve annesi olmadan adını bile koymaya cesaret edemediğim bebeğimin üzerine.

Bunu atlatmak, her şeyi unutmak için zamanım oldu ama geçen zaman yaralarımı iyileştirmedi. Öfke içimde demlendi, köpürdü ve kaynadı,

Gün geçtikçe daha da ısınıyor. En kötüsü de ne? Yanık yanmaya devam ediyor. Beni yakmaya devam ediyor ve ölümü umut ettiriyor. Hiç bitmeyecek. Belimden çıkarmadan önce tabancanın kabzasını ovuyorum. Bu namluya pek çok kez baktım ve kendimi nihai sondan vazgeçirmeye çalıştım. Karımı ve oğlumu tekrar görme şansı. Ama yemin ederim onun sesini duydum. Gloria Rogers ölene kadar bu dünyadan ayrılamayacağımı .

Bölgeyi taradıktan sonra ara sokaktan çıkıyorum ve onu takip etmeye başlıyorum. Tabancamı ceketimin sağ kapağının altından kavriyorum.

"Gloria!" diye seslendim. Sessizliği bozan sesim beni neredeyse ürkütüyordu.

Sarışın dönüp bana baktı. Beni tanımadı bile. Bana boş bir hayal sattığını hatırlamıyor. Kadın verdiği zararın farkında değil.

Onunla yüz yüze geldiğimde yapacağım konuşmanın tamamını planlamıştım. Ona açgözlülüğünün pek çok kişinin hayatını nasıl mahvettiğini anlatmayı planlamıştım. Ama onun boncuk gibi kahverengi gözlerini görmek bile boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Zamanını boşa harcadığım için bana kızgın kızgın bakarken burnu birkaç santim yükseliyor ve ben konuşamıyorum.

Silahlı ışığa doğru çekiyorum. Konuşmaların canı cehenneme. Kaybımı umursamayan bir kadına açıklamayı sikeyim. O artık sadece kendi hayatını önemsiyor, başkasınınkini değil.

Ciyaklıyor ve çantasını ayaklarımın dibine fırlatıyor. Gücenmeyi hak etmiyorum ama hak ediyorum. Neye benzediğimi biliyorum. Kenarları kaba. Çenemi kaplayan kirli sakallar. Neredeyse bir haftadır yıkanmamış koyu renk, dağınık saçlar. Gözlerim muhtemelen uykusuzluktan kan çanağına dönmüş ama o bir bağımlı görüyor. Onun sahip olduğu şeyi isteyen bir bağımlı.

Keşke ondan ne istediğimi bilseydi. Ve bana ne vermek zorunda kalacağını. Bağımlı olduğum tek şeyin, onun benim elimde ölmesini görme arzum olduğunu bir bilse.

Çantasının etrafından dolanıyorum ve çekici kaldırıyorum. "Bu bir soygun değil, bayan. Bu bir intikam."

Nefes alırken ağzı açılıyor, muhtemelen yardım istemek için çığlık atacak ama tek bir ses bile çıkaramadan parmağım tetiği geri çekiyor. Silahın namlusundan bir ışık patlamasıyla gürültü fişkırıyor ve kadın tasarım kumaş yığınının içinde büzülüyor. Bacaklarını sürüyerek pahalı topuklu ayakkabılarından birini düşürüyor ve sonra hareketsiz kalıyor.

Altında kan birikiyor. Ancak filmlerde gördüğünüz gibi değil. Hızlı akan bir nehir değil ve biraz hayal kırıklığı yaratıyor. Kendimi güçlü hissediyorum,

Gerçi. Aklandım. Sanki kontrolümün bir kısmını geri almışım gibi.

Silahlı pantolonumun içine sokuyorum ve namlunun alt karnıma bastırıldığı sıcaklığı görmezden gelerek koşuyorum. Olay yerinden hızla uzaklaşıp bir ara sokağa girerken, sırt çantamdan kıyafetlerimi çıkarıp gömleğimin üzerine fermuarlı bir bluz geçiriyorum ve suçumun kanıtlarını gizlemek için fermuarını çekiyorum.

Saniyeler sonra ana caddeden siren sesleri yükseliyor ve kimse beni fark etmeden sıvışıp gidiyorum. En azından kimsenin beni fark etmediğini *umuyorum*. Bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Görevi tamamlayabileceğimden bile emin değildim.

Ama şimdi göre, bu beni çok önemli bir soruyla baş başa bırakıyor. Nereye saklanacağım?

Chapter Two

Briar

T İşten sonra arabama gitmek hiç bu kadar uzun gelmemişti. Yemin ederim kaldırım her gün birkaç santim uzuyor. Sürücü koltuğuna kayarak derin bir nefes alıyorum ve içimde sıkışan gerginliği gevşetmeye çalışıyorum. omuzlar.

İçim kolay değil. Bütün günümü hastalara hayat kurtaran ameliyatları söyleyerek geçiriyorum. Gerçekten de Amerikan rüyasını yaşıyoruz, değil mi? Günün sonunda radyo çalarken geçirdiğim birkaç dakika benim rahatlama yöntemim. Bugün dökülen tüm gözyaşlarını, dehşete düşmüş dudaklardan dökülen tüm yalvaran sözleri unutmaya çalışıyorum.

Kendimi biraz daha az boktan hissettiğimde, arabayı çalıştırıp eve doğru yola koyuluyorum ama garaj yoluna girdiğimde posta kutusuna gitmekten korkuyorum. O zararsız beyaz kutuda beni neyin beklediğini biliyorum. Birkaç faturamı geciktirdiğimi bildiren bir ekstre. Mektubu, ödeyemeyeceğim borç dağının üzerine fırlatıp atacağım. Hayat pahalılığı artmaya devam ediyor ama işverenlerim bana daha fazla ödeme yapmıyor.

Borç benim için genetik. Ailem ocukluğumun büyük bölümünde büyük borçlar içindeydi. Birçok kez neredeyse evimizi kaybediyorduk. Ne olursa olsun

Ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar, bunun önüne geçemezlerdi. Yetersizlik kalıtsal olmalı. Ya da belki aptallıktır. Her iki durumda da, bu bok nesiller boyu sürüyor.

Babamı düşününce tüylerim diken diken oluyor. Evi kaybetmedik ama bunun tek nedeni bir bankadan çaldığı parayla diğerine ödeme yapmış olmasıydı. Evet, bir banka soydu. Bu yanlıştı ve doğası gereği korkunçtu ama sokaklara düşmek daha kötü görünüyordu. Çaresizlik insanları korkunç, akla hayale gelmeyecek şeyler yapmaya iter. Bir silah ve bir hayalle bankaya girmek gibi.

Kafamdaki düşünceleri zorlayarak posta kutusunu şimdilik görmezden geliyorum ve doğruca buzdolabına yöneliyorum. Bugün öğle yemeği için zamanım yoktu, bu yüzden açlıktan ölüyorum. Bir kutu artık makarna alıp kanepeye gidiyorum.

Muhtemelen yakında ödeme yapmadığım için kablolu yayınımlı kesecekler, bu yüzden hala yapabiliyorken kumandayı kaldırıp birkaç kanal arasında geziniyorum. Soğuk bir topak erişte alıp ağzıma atıyorum. Kanalları tararken, gerçek bir kaos sahnesini gösteren yerel haber kanalında duruyorum. Bir muhabir kameraya konuşuyor, birkaç polis de onun arkasında dönüp duruyor ve kan gölüne benzeyen bir yere bakıyor.

Ekranın alt kısmında kırmızı bir afiş yer alıyor. Bir lokma yemek yutuyorum ve yüksek sesle okuyorum. "Banka CEO'su suikasta uğradı" diye fısıldıyorum. Hatta bankanın dışında duran ve kadının çıkmasını bekleyen maskeli adamın bir klibini bile gösteriyorlar. Kadın çantasını adamın ayaklarının dibine fırlatıyor ama adam almıyor.

Tuhaf.

Merakla kumandayı indirip izlemeye devam ediyorum ve haber sunucusu şüphelerimi doğruluyor. Kadının çantasını hiç almamış. Dokunmamış bile. Yani eğer amacı hırsızlık değilse.

Ekranı gülümseyen, profesyonel bir kadın resmi beliriyor. Sarı saçları başını örtüyor ve dişleri muhtemelen sahip olduğum her şeyin toplamından daha pahalı. Telefonumu elime alıyorum ve hemen adını Google'da aratıyorum. Yeterince hoş görünüyor. Evlat edindiği çocukları tek başına büyüten bekâr bir kadın, özellikle de soygun bir etken değilse, bir suikast için tipik bir hedef gibi görünmüyor. Peki bunu neden yaptı?

Bir sebebi olmalı. Maddi kazanç değilse, bir sevgili kavgası mıydı? Onu bir şekilde incitti mi? Evlat edinilen çocuklar onun akrabaları mı ve velayetlerini geri mi almak istiyor?

İşte o anda şüphelinin görüntüsü ekranda tekrar yanıp sönüyor. Parlak mavi gözler, siyah kar maskesinin aralığından kameraya bakıyor. Bir kaç

Koyu renk saç telleri kapüşonun altından çıkıp kaşlarına değiyor.

Saniyeler sonra, bu görüntünün yerini başka bir görüntü alıyor. "Şüpheliyi" cinayetden bir saat önce bir benzin istasyonunda gösteriyor. Sebepsiz yere bir kadını öldürecek birine benzemiyor. Elbette, bir süredir sokakta uyuyormuş gibi biraz kaba görünüyor, ancak yerel haber kanalımızın Facebook sayfasına ilerlerken, resminin altına yorum bırakan yüzlerce kadına katılmam gerekiyor.

Çok seksi.

Kaydırmaya devam ederken, maskeli kanunsuzun yaptığı şeyi neden dair zihnimde hikayeler uyduruyorum. Sahip oldukları her şeyi kaybettiği için ailesinin sokakta bir kutunun içinde titrediğini hayal ediyorum. Yağmacı uygulamalara imza atan CEO'ya duyduğu nefreti neredeyse hissedebiliyorum. İçimde alev alev bir ateş yanıyor ve bu düşmanlık vücuduma yayılıyor.

Çünkü o benim babam olabilirdi. Neredeyse bir insanın canını almaya zorlanıyordu. Hepsi şirket açgözlülüğu yüzünden.

Ama muhtemelen bu adamın neden böyle bir şey yaptığını asla bilemeyeceğim. O rüzgârdaki bir hayalet ve umarım kimse onu ihbar etmez. Bu adam her kimse, bir kahraman olabilir. Bir katil olsa bile.

Televizyonu kapatıyorum ve akşamımın geri kalanına devam etmeye çalışıyorum. Makarnayı bitirdikten sonra paket kutusunu çöpe atıyorum ve banyoya gidiyorum. Ama duş bile zihnimi temizleyemiyor. Onun yüzünü aklımdan çıkaramıyorum. Maskeli katil uyanıkken her düşüncemi tüketiyor.

Şimdi ne yapıyor? Bir yerde mi saklanıyor? Kaçtı ve muhtemelen kendine zarar verdi mi? Zihnimde birkaç senaryo yarattım ve bu noktada bir hayal dünyasında yaşıyorum. Onu görürsem ne yapacağımı hayal ediyorum. Ödül parası cazip ve geçen her günle birlikte daha da artacak. Ödemem gereken bir sürü fatura var.

Dinle, bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Kartları tüketen ve karşılayabileceğimden çok daha fazlasını harcayan bendim. Ama oyun bu, değil mi? Bu faizleri ödeyemeyecek insanlara güveniyorlar. Ödeyemeyecekleri bir rüyayı satın alacak insanlar üzerine bahis oynuyorlar.

Tüm lanet hayatları boyunca.

Boktan bir düzen ama aynı zamanda uzun zamandır var ve yakın zamanda değişecek gibi de görünmüyor. Belki seksi adamın da büyük bir borcu vardı. Sürekli artan faturaların birini nasıl deliliğin eşiğine getirebileceğini anlayabiliyorum. Hepimiz uçurumun kenarına yaklaşıyoruz, değil mi?

Ama parayı almadı.

Duştan çıkıp kurulandım ve yüzünün görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Bir katilden bu kadar etkilenmemeliydim. Soğukkanlılıkla başka birinin canını aldı. Şaka yapabilir ve anlıyormuş gibi davranabilirim ama anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum.

Babam bunu anlamıştı. Bu yüzden hayatını tehlikeye attı ve bir banka soydu. Sırtı duvara dayandığında ve tahsildarlar kapıyı çaldığında korkudan sinmedi. Ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Babamın yaptıklarının yanlış olduğunu biliyordum ama benim gözümde o bir kahramandı. Ne de olsa kahramanlar böyle yapmaz mı? Boğulmakta olan insanları kurtarırlar ve biz kesinlikle boğuluyorduk.

Ancak kanunun gözünde o bir kahraman değildi. O sadece bir hırsızdı.

Bu da beni *neden* sorusuna geri getiriyor. Babamın nedeni yeterince açıktı. Ailesine yardım etmek için para çaldı. Ama bu kanunsuz neden bir hayat çalma ihtiyacı duydu? Maddi kazanç için değildi, çünkü kadının çantasını almadı, peki eline ne geçti?

Farkında olmadan bilgisayarımın başına oturdum ve onunla ilgili makaleleri açtım. Her biri aynı şeyi söylüyor, kim olduğunu ya da bu suçu neden işlediğini bilmediklerini. Sanki hepsi aynı elden çıkmış ve ulusal haber ajanslarına hediye edilmiş gibi aynı laf kalabalığıyla yazılmışlar.

Yine de her birini okudum. Aynı resimleri inceliyorum.

Obur bir kadın gibi masamın başına oturup aynı yiyeceklerle tekrar tekrar ziyafet çekiyorum ve yine de tatmin olmuyorum. Resimlerin çıktısını alıp bir parça mor kart stoğuna yapıştırıyorum. Şimdilik sadece üç resim var. Kar maskesi taktığı, benzin istasyonunda olduğu ve suçtan hemen sonra bir arka sokağa girdiğini gösteren üçüncü bir resim.

Eskiz defterime ve güvenilir HB kalemime uzanırken ellerim otomatik pilotta hareket ediyor. Yüz hatlarını inceleyerek yüzünü kağıda dökmeye başlıyorum. Başının şekliyle başlıyorum, çenesinin keskin kesimine odaklanıyorum. Kalem sayfayı kazıyarak dudaklarını, mavi gözlerini ve düz gülümsemesini oluşturuyor.

Mükemmel bir katil.

Taslağı yerleştirdikten sonra bir fincan kahve hazırlıyorum. Şu anda uyuyor olmalıydım, hastanede bir başka uzun vardiyaya hazırlanıyordum ama ilham perisini buldum. Onu çizme ve detaylarını kağıda dökme dürtüsü beni ele geçiriyor.

Kupaya bol miktarda vanilyalı krema ve şeker koyduktan sonra tekrar masama yerleşiyorum ve detay kalemlemleri, yoğrulmuş bir silgiyi ve biraz karakalemi çıkarıyorum. Saatler boyunca, yüzü neredeyse sayfadan kadar lekeliyor, şekillendiriyor ve siliyorum.

Saate bakıyorum. Saat neredeyse sabahın üçü ve vardiyam iki saat sonra başlıyor. Hastaneye dönme ve katille ilgili haberleri kaçırma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor, bu yüzden her mantıklı kadının yapacağı şeyi yapıyorum. Arayıp hasta olduğumu söyledim. Biraz izin biriktirdim, bu yüzden kar haneme zarar vermeyecek. Gerçi arkamda bıraktığım boşluğu doldurmak zorunda kalacak diğerleri için biraz suçluluk hissediyorum.

Ama sadece biraz.

Bunu hallettikten sonra çizimimi fotoğrafların yanına yerleştiriyorum. Gerçek bir tapınak gibi görünmeye başladı, bu biraz ürkütücü, ama kimse görecektir gibi değil. Düzenli olarak ziyaretçi ağırladığım söylenemez. İş yerindeki kızlar ve erkekler beni yeterince seviyor ama yakın çevrem sıfır.

Ayak sürüyerek kanepeye uzandım ve yeni tapınağımın tam karşısında durdum.

Resimlerine bakarken uykuya dalıyorum.

Chapter Three

Gri

TCinayet silahı, namlunun soğuk sıcaklığına rağmen tenimi yakıyor. Ondan kurtulmam gerekiyor, bunu biliyorum, ama ne zaman bırakmaya çalışsam yanlış geliyor. Ne zaman yeni bir yer bulsam, çok açık olmasından, bir kameraya ya da başka bir şeye çok yakın olmasından korkuyorum. Polisler zaten benzin istasyonundaki bir videoda yüzümün tamamını etiketlemişti ve başka bir hata riskini göze alamam.

Bir polis bana doğru geliyor, bu yüzden beni görmemesi için yüzümü çeviriyorum. Şehirde kimse kimseyi fark etmiyor. Görünüşe göre bir katili ararken bile. Kapüşonumu kaldırıyorum ve arabama doğru son bir blok yürüyorum.

Olay yerinden bir mil uzağa park ettim çünkü ek kameraları riske atamazdım. Bu bölgede kamera olmadığını biliyordum. Geceyi pis bir ara sokakta geçirdikten sonra güvenli bir yere dönmeye hazırdım ve arabam sahip olduğum en iyi şeydi. Sabah güneşi binaların arasından doğarken direksiyonun arkasına geçiyorum ve yaptığım şeyin ağırlığı beni koltuğa ittiğinde beynimdeki endorfinler ölüyor.

Birini öldürdüm.

Onu öldürdüm.

Ama park arkamda bir polis arabası ışıklarını yaktığında suçluluk duygum arka planda kalıyor. Dikiz aynasına baktım ve parmaklarımı kıvırdım

silahın etrafında. Yine de bir polisi vurmak bingo kartımda yoktu, bu yüzden silah üzerindeki tutuşumu serbest bıraktım. Başka kimsenin ölmesine gerek yok.

Sonra araba etrafımdan dolanıyor ve park yerinden çıkarken siren çalıyor. Başka bir gün görmek için yaşıyorum.

Önemi yok. O açgözlü kaltağı öldürdüğüme göre, hayatımın ne anlamı var? Lanet arabamda yaşıyorum. Kurduğum hayat, *inşa ettiğim* hayat, karım ve çocuğumla birlikte yerle bir oldu. Kaybedecek bir şeyim yok çünkü hiçbir şeyim yok.

Arabayı çalıştırdım ve ana yola çıktım. Şehrin kalbinden çıkmam gerekiyor. Dış mahalleler daha güvenli olacaktır. Belki uyumak için terk edilmiş bir ev bulabilirim. Eğer keşfedilirse, bu bana daha fazla ateş getirebilir, ama zaten ateşin içindeyim. Tetiği çekip açgözlü kaltağı öldürdüğüm anda kızartma tavaından atladım.

Binalar sonunda birbirinden ayrılıyor, aralarında beton ve tuğla yerine ağaçlar ve çimenler için yer kalana kadar uzanıyor. Yol burada çok boş olduğu için, arkamdan bir araba yaklaştığında fark ediyorum. Koyu renkli bir SUV ve plakasız bir araç olduğundan oldukça eminim.

Sağımda bir ara sokak beliriyor ve oraya giriyorum. Eğer SUV dönüş yaparsa, haberim olacak. Ve eminim ki, saniyeler sonra, siyah dev aynı sağa dönüyor. Takip ediliyorum.

İsterseniz buna paranoya deyin. Aslında, muhtemelen tam olarak budur, ama bu neden kötü bir şey olsun ki? Paranoya sadece doğal bir stres tepkisidir ve ben stresliyim. Bir sonraki sola dönüp nefesimi tutuyorum.

SUV aynı dönüşü yapıyor.

Labirentteki bir fareyim ve kendimi çıkmaz bir sokağa soktum. Yol, ormanın içine doğru kıvrılan bir araba yoluna çıkıyor. Eğer şimdi geri dönmeye çalışırsam, kuyruğum beni köşeye sıkıştırarak. Yapılacak tek şey sürmeye devam etmek.

Ben de öyle yapıyorum. Sanki buraya aitmişim gibi garaj yolundan aşağı iniyorum ve dikiz aynamı izliyorum. Siyah SUV dönerken küçülüyor ve gözden kayboluyor ama ben araba yolu bitene kadar sürmeye devam ediyorum.

Önümde küçük bir ev duruyor. Sığ bir ön verandası ve ciddi bir ot sorunu olan tek katlı küçük bir ev. Garaj yolunda hiç araba yok, bu yüzden etrafa bir göz atarsam belki güvende olurum. Zaten cinayet işledim. Başka suçlama nedir?

Arabayı garajın yanında yavaşça durduruyorum. Büyük kapı kapalı, yani ev sahipleri kesinlikle içeride olabilir, ama bu riski göze alacağım.

almak zorundayım. Günlerdir bir şey yemedim ve bu şekilde devam edemem.

Bu kadar uzak bir yerde, burada yaşayanların yaptığım şeyi duymamış olma ihtimali çok yüksek. Bir süredir cep telefonum yok ama sosyal medyayı hatırlıyorum. Eğer cinayet haftanın konusu değilse, benim asi davranışım uçak kazaları ve kayıp evcil hayvan hikayelerinin altında kalabilir. Her zaman bir şans vardır.

Ve onu alacağım.

Arabadan inip ön kapıya doğru ilerliyorum. Bir zamanlar bir bahçe olduğu belli olan, aşırı büyümüş dar bir toprak şeridini geçerken küçük bir heykel bana bakıyor. Elinde sulama tenekesi tutan küçük bir kızın betondan yapılmış figürü, ancak bacaklarından biri dodoların yolundan gitmiş.

Yeşilliklerin üzerinde büyük bir pencere beliriyor ve içeriye bakıyorum. Kumral saçlı bir kadın oturma odasında soluk mavi bir kanepede uzanıyor. Televizyonda bir sabah haber programı bangır bangır çalışıyor ve ekranda yüzümün yanıp sönmesi ve ardından işlediğim kabahatin hikâyesi beni hasta ediyor. En azından henüz adımı bilmiyorlar. Ve bu büyük bir kelime, değil mi? Henüz.

Evin dışında dolaşıyorum, rastladığım pencerelere bakıyorum ama evde sadece o var gibi görünüyor. Tek kişilik yatak odasında erkeklik belirtisi yoktu, bu yüzden yalnız yaşadığını varsayıyorum.

Bir kadını alt etmek o kadar da zor değil, özellikle de silahım varken. Boktan bir düşünce ama işte. Ben de düşündüm.

Ama belki de iş o noktaya gelmek zorunda değildir. Elbette, hikayem bu sabah tüm haberlerdeydi, ama kadın derin uykuda. Dün öğrendiğinin garantisi yok. Ona acıklı bir hikaye anlatıp inanmasını umacağım. Almazsa, silah bende.

Boğazımı temizleyerek ön kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum. Beklerken ağırlığımı ayaklarımın arasında gezdiriyorum ama kapının diğer tarafından hiçbir ses duymuyorum. Birkaç sessiz dakikadan sonra aceleyle pencereye geri dönüyorum. Hâlâ kanepede uyuyor.

Kapıya döndüğümde, bu sefer biraz daha sert vuruyorum. Köpeğinin ya da kapı zilinin olmaması çok kötü. Tahtaya vurduğum yumruktan daha etkili bir şey. Ama hayal kırıklığıma rağmen, bir kilidin kayması ve saniyeler sonra açılan bir kapı ile ödüllendirildim.

Yaşayanlar diyarına alışmaya çalışan kadının yeşil gözleri bana kırışıyor. Oldukça güzel, mütevazı bir şekilde. Tam bir komşu kızı.

"Arabam sorun çıkartıyor ve sanırım kayboldum. İçeri girip telefonunuzu kullanabilir miyim? Benim telefonum yok." Ona en içten ve silahsız gülümsememi sunuyorum ve gözlerinde tanıma duygusunun belirmesini bekliyorum.

Esniyor ve ağzını kapatıyor, sonra içeri girmemi işaret ediyor. "Evet, içeri gel. Susadın mı?"

Eve doğru birkaç adım yürüdükten sonra takip edip etmediğimi görmek için döndü. Takip etmiyorum. Bu işte doğru olmayan bir şeyler var. Hangi bekar kadın yabancı bir adamı evine davet eder?

"İçeri mi dışarı mı dostum? Kapıyı açık bırakırsan böcekleri içeri alırsın ve klima da pek bedava sayılmaz." Tekrar esniyor ve ellerini gözlerine götürüyor. "Kahve mi çay mı?"

Boğazımı temizleyip içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum - kendime silahım olduğunu hatırlattıktan sonra. Eğer bir şey planladıysa, onu ben hallederim.

"İkisi de değil," diyorum. "Kafeinle aram pek iyi değildir. Çok sorun olmayacaksa biraz musluk suyu alacağım."

Omuz silkiyor. "Nasıl istersen, ama kafeinin vücuduna ne yapacağından endişeleniyorsan, musluk suyunda ne olduğunu isteyeceğinden şüpheliyim. Mutfak masasına oturun."

"Kafein gerçekten umurumda değil ama karım hamile kaldığında içmeyi bıraktım. Bebek için iyi olmadığını söyledi, ben de ona destek olabileceğimi düşündüm." Söylendiği gibi oturuyorum, neden böyle özel bir bilgiyi kadınla paylaştığımdan emin değilim. Sanırım bilinçaltımdaki bir parça onun gözünde insanlaştığımdan emin olmak istiyor. Ya da belki sadece karımı gerçekten özlüyorum.

"Evli misin?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Karım vefat etti ama ben hâlâ evliyim."

Kadın donup kalıyor, sonra mutfakta dolaşmaya devam ediyor. O içecekleri hazırlarken ben de etrafımdaki tuhaf dekora bakıyorum. Masanın ortasından seramik bir horoz bana doğru ötüyor. Tezgâhın üzerinde, ekmek kızartma makinesinin hemen yanında büyük bir kaz kurabiyesi kavanozu duruyor. Son dokunuş ise domuz etinin farklı kesimlerini detaylandıran bir domuz resmi.

"Çiftlik evi şıklığı mı?" İvrir zıvırları incelerken söylüyorum. "Ormanın içinde böyle bir yerde, gerçek bir çiftliğe sahip olabilirsiniz."

Masada yanıma oturuyor ve bardağı elime tutuşturuyor. Su istememe rağmen, koyu bir kahve kuyusuna bakıyorum. Henüz

Karım ölmeden önce içmiştim, şimdi içmek yanlış geliyor ama kadın bakıyor. Kupayı kaldırıyorum ve bir yudum alıyorum.

"Kafeinsiz." Kupasını kaldırıyor. "Bazen geceleri sıcak bir fincan istiyorum ama uyumakta zorlanmak istemiyorum." Gülüyor ve başını sallıyor. "Zaten her zaman uyumakta zorlanıyorum, bu yüzden gerçekten yardımcı olmuyor, ama kendime yardımcı olduğumu."

Kendi kendime kıkırdıyorum ve sıcak kupadan bir yudum daha alıyorum.

"Bu yüzden mi yaptın?" diye soruyor sessiz bir anın ardından. "Karını kastediyorum. Onun ölümü cinayet için bir katalizör müydü?"

Fincanı indirip boşgazımı temizliyorum. "Affedersiniz?"

"Burada cevaplamak için can attığım soru bu. O banka CEO'sunu neden öldürdün?"

"Sanırım yanlış adamı yakaladınız."

Başını sallar ve "Hayır, doğru kişi sensin. Bilmem gerekirdi. Yüzünü çizdim."

Sanki bunu söylemek çok normal bir şeymiş gibi masadan kalkıyor ve elinde bir eskizle geri dönüyor. Ve haklıydı. Bu kesinlikle benim.

Bardağı kaldırıp kahvenin kalanını yudumluyorum. Muhtemelen çoktan polisleri aramıştır ve ben de boku yemiş durumdayım. Burada hiç durmamalıyım. Devam etmeliydim-

"Bunu da ben yaptım," diyor mor bir kâğıt parçasını elime tutuştururken. Sesi çok gururlu geliyor, ama aşağıya bakıp her tarafına resimlerimin yapıştırıldığını görünce dehşete kapılıyorum. "Sanırım artık bunlara gerçekten ihtiyacım yok. Gerçek olan tam önümde dururken olmaz."

Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. Böyle olmaması gerekiyordu. İçeri girecek, bir içki içecek, belki bir şeyler atıştıracak ve beni eyaletten çıkaracak benzin parası için satacak bir şeyler ararken telefon ediyormuş gibi yapacaktım.

"Beni ihbar edecek misin?" diye sordum.

Bana gülümsüyor ve kağıtları alıyor. "Emin değilim. Henüz karar vermedim. Nasıl hissediyorsun?"

Başımın dönmesini engellemek için başımı sallıyorum ama daha da artıyor. Bardağı yaklaştırıp içine bakıyorum. Bardağın dibinde küçük beyaz granüller var ve kahvenin acılığına bakılırsa şeker olduğunu sanmıyorum.

"Bana ilaç mı verdin?" Ayağa kalkmaya çalışırken sandalyenin kenarında sallanıyorum. Elim belimdeki silaha gidiyor ama ellerim kurşun gibi. Ayaklarım

Kurşun. Her şey lanet bir kurşun ve hiçbir şey işe yaramıyor.

"Hoppala! Buna ihtiyacın olmayacak," diyor silahı elimden alırken. "Oturmak isteyebilirsin. Bu şey gerçekten hızlı ve oldukça sert vuruyor ve bir yerini yararsan seni yamamak için ihtiyacım olan şeylere sahip değilim. Hastanede çalışıyorum ama hemşire değilim."

Ben yere yığılırken onun sesi de kayboluyor. Kızartma tavaından ateşe geçtim ve şimdi de ... bu her neyse ona geçtim. Belki de teslim olmak o kadar da kötü bir fikir değildir. Bu kadının ne sakladığı hakkında hiçbir fikrim yok ve öğrenmek istediğimi de sanmıyorum.

Chapter Four

Gri

SUzakta bir şey tıkırdıyor ve göz kapaklarımda parlak bir ışık yanıp sönüyor. Kısa bir vınlama sesinden sonra oda tekrar sessizleşiyor. Saniyeler sonra, sesler tekrar ediyor. Gözlerimi zorla açıyorum. Bir yatağın üzerindeyim ve ayak ucunda, boynunda sallanan Polaroid fotoğraf makinesi ve elinde yeni basılmış iki fotoğrafla, bana ilaç veren kadın duruyor.

"Tanrım, çok fotojeniksin," diyor resimleri incelerken. "Hiç modellik yaptın mı? Yüz yapınız gerçekten çok güzel."

Doğrulamaya çalışıyorum ama boynumdaki bir şey beni yatağa bağlıyor. Boğazıma doğru uzanıyorum ve metal bir tasma taktığımı fark ediyorum.

"Tanrım, şu zinciri uzatmama izin ver," diyor, sanki rehin aldığınız birine söylenecek en doğal şey buymuş gibi. Yüzüstü yatıyor ve yatağın altına giriyor. Metal şangırtılar ve çınlamalar duyulur ve birkaç saniye sonra tekrar ortaya çıkar. "İşte oldu. Artık hareket edebilirsin." Bana gülümsüyor, kendinden çok memnun görünüyor.

Oturmak için hareket ediyorum ve o haklı. Artık daha fazla yerim var. Bu yatak odasından kaçmak için yeterli değil elbette ama en azından yüzüstü pozisyona zorlanmıyorum.

İlaçların yarattığı bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırptıktan sonra etrafıma bakıyorum. Tek bir pencere odaya biraz güneş ışığı girmesine izin veriyor. Solan ışığa bakılırsa birkaç saattir dışarıdayım. Hareketlerimle sallanıyormuş gibi görünen bir yatağı olan beyaz ferforje bir yatıyorum, ama en azından rahat. Bir duvarda beyaz bir şifonyer duruyor ve yatağın önündeki duvara büyük bir makyaj masası hakim.

"Beni daha ne kadar yatağına zincirli tutmayı planlıyorsun?" diye sordum. Bu adil bir soru.

Fotoğrafları şifonyerin üstüne yerleştiriyor ve kamerayı tekrar kaldırıyor. "Henüz karar vermedim." Ampul yanıp sönüyor ve makine başka bir resim çıkarırken vızıldıyor. "Kahretsin, filmim bitmiş."

"Kaç fotoğraf çektin?"

Soruma cevap vermek yerine fotoğrafı diğerlerinin yanına koydu ve odadan çıktı. Birkaç saniye sonra elinde siyah bir şeyle geri döndü. Fotoğraf makinesi hala boynunda sallanıyor.

"Bana bir iyilik yap," diyor siyah nesneyi kucağıma atarken. "Bunu giy."

Siyah kumaş yığınını kaldırıncı bunun benim maskem olduğunu fark ettim. Ceketimin ceplerini karıştırmış olmalı. Gözlerimi ona dikiyorum ama mecburen maskeyi yüzüme geçiriyorum.

"Şimdi gülümse," dedi.

Ben de öyle yaptım.

Başını sallıyor ve inliyor. "Hayır, hayır. Bu şekilde değil. Daha geniş. Daha mutlu."

Daha mutlu bir Grey taklidi yapmak için elimden geleni yapıyorum ki mevcut koşullarım düşünüldüğünde bu hiç de kolay değil.

"İşte orada," diye inliyor. "Bu gülümseme. Kahretsin, mükemmel." Bir fotoğraf daha çekiyor, sonra yatağın kenarına oturuyor.

"Artık gülümsemeyi kesebilir miyim?" diye sordum. "Burada neler olduğunu gerçekten bilmek istiyorum." Boynumdaki tasmayı parmaklıyorum. "Ve belki de neden bazı ciddi rehine cihazlarınız olduğunu."

Kıkırdamaya başlıyor, sonra ağzını kapatıyor. "Ben insan kaçırma işinde değilim. Eski sevgilimin tutsaklık fetişi vardı ve kalbimi kırıp beni başkası için terk ettiğinde, her şeyi bir kenara atmaya yüreğim el vermedi. Sadece bu şekilde işe yarayacağını hiç düşünmemiştim."

"Ne gibi?"

Ellerini bana doğru tutuyor. "Sen, burada, benim evimde. Sen benim yemek bilelimsin, Grey."

"Nasıl-"

"Adını biliyor musun?" Sırıttıyor. "Artık tüm haberlerde sen varsın. Adını, hangi arabayı kullandığını biliyorlar. Söylemedikleri şey ise o bankacı kadını neden öldürdüğün. Ben de bunu öğrenmek istiyorum."

"Beni ihbar etmeden önce."

"Eğer ödül miktarınız artarsa, kesinlikle. Şu anda sen küçük bir fasulyesin. Crime Stoppers kellen için beş bin dolar teklif etti ama içimden bir ses yarın sabaha kadar bu rakamın üç katına çıkacağını söylüyor."

Maskemi çıkardım ve iç çektim.

"Bunları tak," diyor yatağın üzerine birkaç bacak kelepçesi bırakırken. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Ne garip bir kadına zorla varlığını kabul ettirdim. Kesinlikle kudurmuş görünüyor. Çok çekici ama kudurmuş.

"Hadi," diyor ve yeşil gözlerindeki ateş beni son derece rahatsız ediyor.

Bacak prangalarını kaldırarak tasarımlarını inceliyor ve herhangi bir kusur olup olmadığına bakıyorum. Bu psikopat kadından kaçmanın bir yolunu bulabilirsem, yapacağım. Sonra arabasını çalacağım ve bir daha asla bir yabancının evinde durmayacağım. Dersimi aldım.

Karım hiçbir zaman sapıkça şeylerle ilgilenmedi, ben de öyle, ama bu bacak prangalarının bir seks dükkanından geldiğini sanmıyorum. Çok ağırlar ve kalınlık. Bunları ayak bileklerime bağladığımda, onlardan kurtulamayacağım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor. "O kadar karmaşık değil, biliyorsun. Sadece ayakların için kelepçeler."

İç çekerek ilk kelepçeyi sıkıyorum ve kilitleme mekanizması yakalandığında gözlerimi kapatıyorum. Biraz gevşek bırakmaya çalışıyorum ama o bunu yapmayacak kadar zeki. Her iki ayak bileğimi de sabitledikten sonra kontrol ediyor ve birkaç tık daha sıkıyor.

"İyi deneme, Grey. Şimdi arkana yaslan da tasmanın kilidini açayım."

Söyleneni yapıyorum ve boynumu serbest bırakıyor. Boğazımın etrafındaki terli halkayı serin hava karşılıyor ve tenim bu hissi memnuniyetle karşılıyor.

Onu oturma odasına kadar takip ettim. Sehпасını gördüğümde ağzım açık kaldı. Benimle kaplıydı. Benden daha fazla çıktı ve televizyondan ekran görüntüleri. Ve anlık fotoğraflar. Bir sürü anlık fotoğraf.

Aklını kaçırmış.

Kanepeyi işaret ederken "Oturun," diyor.

Birkaç metre ötedeki pencereden gördüğüm soluk mavi kanepeye oturuyorum. Bu sanki bir ömür önce başka birinin başına gelmiş gibi geliyor. Kadın yanıma oturuyor ve adını bilmediğimi fark ediyorum. Beni içine soktuğu çıkmazı düşününce neden adını bilmek istediğimden bile emin değilim ama istiyorum. O yüzden sordum.

"Briar," diyor. "Annemin *Uyuyan Güzel'e* karşı bir hayranlığı vardı. Bir bok için uyuyamayan bir çocuk doğurması ne kadar ironik." Televizyonun kumandasını kaptığı gibi kendi kendine kıkırdıyor ve sanki eski arkadaşmışız gibi yanıma oturuyor. "Senin köken hikayen ne? Greige adında bir erkek kardeşin ya da Chartreuse adında bir kız kardeşin var mı?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Evlat edinildim. Annemin bana verdiği tek şey isimimdi, bu yüzden beni evlat edinen ailem isimimin bende kalmasına izin verdi."

Televizyonu unutmuş bir halde bana doğru dönüyor. "Korkunç bir yetiştirilme tarzınız mı vardı? Seni evlat edinen ebeveynlerin kötü mü davrandı? Bu yüzden mi öldürmeye sürüklendin?"

"Ne? Hayır. Hayır. Çok fazla Lifetime izliyorsun." İçimi çekiyorum ve ellerimi kucacağında "Beni evlat edinen ailem harikaydı. Mükemmel bir terbiye aldım ve çok sevildiğimi hissettim. O kadını neden öldürdüğüm benden başka kimse için önemli değil ve başkalarının yaptığım şey hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Benim sebeplerim benim sebeplerimdi."

Yüzündeki heyecan buharlaşıyor ve dudağını kıvrıyor. "Belki de sadece beş bin dolar ediyorsundur."

O sürtüğü neden öldürdüğümü açıklamam için beni yemlemeye çalışıyorsa, o kancayı bir süre sallandıracak. Banka her şeyimizi almaya geldiğinde kimse benim acıklı hikayemi umursamadı, şimdi de kimse duymayı hak etmiyor. Bu benim özel hikayem, lanet ruhuma kazınmış bir hikaye. Benim hikayem. Başka kimsenin değil.

Briar koltuğuna geri yerleşiyor ve kumandayı kaldırıyor, ama televizyonu açmadan kapı çalınır. Gözlerimiz açılıyor ve ikimiz de birbirimize bakıyoruz.

"Birini mi bekliyorsun?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor.

Kapı tekrar çalınır ve ardından gür bir ses duyulur. "New York Eyalet Polisi! Evde kimse var mı?"

Chapter Five

Briar

I Ayağa kalkmak için acele et, sonra Grey'e de aynısını yapmasını işaret et. Eğer bağırır ve memurları uyarırsa, her şey şu anda bitmiş olabilir. Ve ben bunu istemiyorum.

Cinayeti neden işlediğini öğrendiğim an onu ihbar edeceğim ve o tatlı ödül parasının tadını çıkaracağım, ama o ana kadar o benim.

"Bir dakika!" Kapıya doğru bağıyorum. "İçin giyinmedim!"

Grey'in elinden tutup onu bodrum kapısına doğru çekiyorum. Yatak odasına geri dönmediğimizi anladığında topuklarını yere vuruyor ve bir adım daha atmayı reddediyor. Başını sallıyor, yine de itirazlarını dile getirmedeği için minnettarım.

"Aşağısı ses geçirmez ve yatak odasında sessiz kalacağına güvenmiyorum," diye fısıldıyorum. "Ya bodruma inersin ya da ona bana silah doğrulttuğunu söylerim."

Omuzları çöküyor ve boğazıma doğru bir boğma hareketi yaparken dişlerini sıkıyor ama yürümeye devam ediyor. Neyse ki, polisin ayak bileklerini kelepçelememi biraz tuhaf bulabileceği gerçeğini düşünmüyor. Işığı yakıyorum ve merdivenlerin altındaki ikinci kapıyı açıyorum. Odaya adım attığımda Grey'in gözleri açılıyor.

"Ne? Sana zaten söyledim. Eski sevgilim biraz sapıkça şeyler yapıyordu." Onu arka duvara götürüyorum ve yaklaşmasını işaret ediyorum, böylece bacak zincirlerini bir bacak ayırıcı ile değiştirebiliyorum. Onu buna kilitlediğimde birkaç fazla yürüyemeyecek.

"Hayır, o şeyde sınırı çiziyorum," diyor yayıcıyı işaret ederken. "Bunun ne olduğunu bilecek kadar porno izledim."

"Tamam. Sadece olduğun yerde kal ve sessiz ol," diyorum ona, merdivenlerden yukarı çıkıp bodruma açılan kapıları kapatıp kitlemeden önce.

Ön kapının tokmağını tutarken parmaklarım titriyor. Kahretsin, her şey titriyor. Dışarıda üniformalı adamlar duruyor ve bodrumumda ayakları prangalı bir katil var. Gerginlik hafif kalır. Ama kapıyı açıyorum ve yüzüme en iyi gülümsememi yerleştiriyorum.

"Ah, iyi akşamlar memur beyler."

"Merhaba hanımefendi," diyor adamlardan biri eğilip yanımdan geçerken. Sehpanın üzerine dağılmış sanat projelerim de dahil olmak üzere her şeyi gölgeler kaplıyor. Yatak odama giden koridor lambası dışında evim karanlık. Sanki tek bir yerden ve sadece tek bir yerden gelmişim gibi görünüyor. Ki bu iyi bir şey.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Evimi derinlemesine taramasını yarıda keserek soruyorum. "Dün banka genel müdürünü vuran adamı arıyoruz.

Kaçıyordu ve birimlerimizden biri arabasının aşağı indiğini gördüğünü düşündü.

Bugün erken saatlerde garaj yolunuzda."

"Ve sen onu takip etmeye devam etmedin mi?" Elimi göğsüme koyup görünmez incilerimi kavırıyorum. "Günün çoğunu uyuyarak geçirdim çünkü kendimi iyi hissetmiyordum. Hasta olduğum için işten izin aldım. Belki de siz ikiniz gizlice girmediğinden emin olmak için evimi baştan sona gözden geçirmelisiniz. Ölebilirdim!"

Memurlar birbirlerine bakıyor, her ikisi de benim ani heyecanım karşısında telaşlanmış görünüyor. İçlerinden kısa boylu olanı bir adım geri çekildi. "Arabası burada değil hanımefendi ve kontrol etmemiz gereken başka evler de var. Eğer zorla girmiş olsaydı, eminim onu duyardınız. O anlamsız bir katil, bu yüzden muhtemelen bizimle konuşmak için hayatta olmazdınız. Büyük ihtimalle evinizin önünden geçti, sonra da geri dönüp yoluna devam etti."

Serin gece havasına bir adım atıyorum ve ayak parmaklarımı ahşap verandada oynatıyorum. Önce sola, sonra sağa, sonra tekrar sola bakıyorum. "Peki... eğer eminsen."

Uzun boylu memur elini cebine atıyor ve bana kartını uzatıyor. "Biz eminiz. Yine de bir şey görürseniz lütfen bizi arayın."

"Etrafa bakmana gerek olmadığına emin misin?" Birkaç saat önce arabamı Grey'inkiyle değiştirdiğim garaja doğru bakıyorum. "Zaman ayırdığınız için biraz kurabiye pişirebilirim."

Kısa boylu memur boğazını temizleyip arkasını dönüyor, çaresiz kadın rutinimden rahatsız olduğu belli. "İyi olacaksın. İyi akşamlar hanımefendi."

Başımı sallıyorum, içeri giriyorum ve kapıyı kapatıyorum. Farları oturma odamı aydınlatıp yatak odama doğru döndüğünde, pencereye doğru adım atıyorum ve arka lambaları kaybolana kadar perdedeki bir boşluktan bakıyorum. Gittiklerinden ve geri dönmeyeceklerinden emin olduktan sonra aceleyle bodruma iniyorum.

Kapıyı kapatırken "Nasıl gitti?" diye sordu. "Sadece seni görüp görmediğimi bilmek istediler."

Gözleri büyür. "Oh, lanet olsun. Benim arabam. Bunu nasıl hallettin?" "Saatler önce garaja götürdüm. O kadar endişelenme."

"Endişelenmeye devam edeceğim, teşekkürler. Çok kayıtsız olmak beni bu lanet karmaşanın içine sokan şeydi."

Kulaklarım diken diken oldu. "Onu bu yüzden mi öldürdün? Ödemelerinizde temerrüde falan mı düştünüz? Sen-"

"Bu seni ilgilendirmez. Sormayı keser misin artık? Bu konuda konuşmak istemiyorum, özellikle de beni ihbar etmeyi planlayan biriyle." Kışının üzerine çöktü ve etrafına bakındı. "Beni besleyecek misin ya da başka bir şey? Açlıktan ölüyorum."

"Benden bir şey istiyorsan, karşılığında bana bir şey vermen gerekir."

Gülümsemeye çalışıyorum ama ayağa kalkıp sırtım duvara dayanana kadar üzerime yürüdüğünde gülümseme yüzümden kayıp gidiyor. Artık geriye doğru yürüyemediğimde, beni vücut ısısı ve beton arasında sandviç yaparak gelmeye devam ediyor.

"Bir şeyi çok açıklığa kavuşturmak istiyorum, Briar. Sahip olduğunuza inandığınız düzenleme gerçekte sahip olduğunuz düzenleme değil. Bacaklarım zincirlenmiş olabilir ama ellerim öyle değil. Eğer ciğerlerindeki yaşamı boğmak ve cebinden o anahtarı almak istersem, yaparım." Nefesi tüylerimi diken diken edecek kadar yakınımaya gelene kadar daha da yaklaşıyor. "Bodrumda evcil bir kaplanınız var. Evcil ama evcilleştirilmemiş. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Bacaklarındaki prangalardan bahsetmesi yüzümdeki sırtışı geri getirdi. Cebime uzanıp küçük bir kumandayı kavırıyorum ve en büyük düğmeye basıyorum

Düğme. Grey çığlık atarken bacakları altından kırılır ve yere düşer.

"Ne-"

Ayağa kalkmaya çalıştığında düğmeye tekrar basıyorum ve dirseklerinin üzerine oturup bana doğru nefes nefese bakmadan önce bir çığlık daha atıyor. Yanına çömeldiğimde gülümsedim.

"Bir kaplan, ha?" Alnındaki bir tutam siyah saça fiske vuruyorum. "Bana daha çok bir ev kedisi gibi görünüyorsun."

İç geçiriyor ve gözlerini benden kaçırıyor. Sorun değil. Mesajımı ilettim ve o da duydu. Bir dahaki sefere beni korkutmak istediğinde iki kere düşünecek. Oldukça sert bir elektrik şokuyla donatılmış tek cihaz bacak prangaları değil.

Bir alet kutusuna doğru adım atıyorum ve ikinci çekmecedен bir dizi bilek kelepçesi çıkarıyorum. Sadece kelepçeler, onları bir arada tutan bir zincir yok, ama küçük bir sır saklıyorlar.

Grey'in yanına tekrar ulaştığımda "Bileklerini ver," diyorum.

Gözlerini deviriyor ve ellerini uzatıyor. "Nedir bu, bir çeşit takip cihazı mı?"

"Hayır." İlk kelepçeyi bileğine geçiriyorum, sonra bir mandalla sabitliyorum. yazık ki bunlar kilitlenmiyor, ama gerçekten gerek de yok. Ben gözetimde olduğum sürece gerek yok. "Başka bir kontrol noktası sağlıyorlar."

"Bu nasıl yatak odasında işe yarayabilir ki?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Onları hiç deneyemedim. Aldattığını öğrendim ve sonra onları kullanamadan ayrıldık. Belki de zevk için geciktiriyordur."

"Zevk gecikmesi mi?"

"Evet, kenar gibi. Eğer aletini dövmeye başlarsan, boşalmaya her yaklaştığında seni şok ederim."

"Denemek ister misin?" diyor ve elleri pantolonuna doğru gidiyor.

Nefesimi tutmuş, sikini göstermesini bekliyorum. Merak ediyorum, ne diyebilirim ki? Vur beni.

Ama sonra çenesi düştü ve bana baktı. "Onu çıkarmama izin verecektin!"

"Ne? Hayır, !" Aceleyle ayağa kalktım ve kapıya yöneldim.

Arkamdan gülüyor ve bu sesin içime yaptığı şeyden nefret ediyorum. "Şimdi saklamaya çalışma. Benimkini görmek istedin-"

Elektrik çatırtısı onu susturuyor ve kollarının kontrolünü kaybederken dişlerini sıkıyor.

"Birazdan yemek getireceğim. Umarım ramen seviyorsundur."

Bununla birlikte, ışığı kapattım ve onu ele verme dürtüsü beni ele geçirmeden önce bodrumdan aceleyle çıktım. Ödül miktarı hâlâ yeterince yüksek değil. Ve hala ihtiyacım olan cevaplara sahip değilim.

Chapter Six

Gri

O ramenimi bitirdikten sonra kaseyi beton zeminde kendimden uzaklaştırıp duvara yaslanıyorum. Günler sonra nihayet yemek yediğinizde iç organlarınıza zarar veriyor. Mideme bir kramp daha giriyor ve ben bunu atlatırken sesimi çıkarmamaya çalışıyorum.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye soruyor benim kâsemi kendi kâsesinin altına koyarken. "Çok ateşli görünmüyorsun."

Bacaklarımı yukarı çekiyorum ve kollarımı dizlerime doluyorum. "Buraya geldiğimden beri tuvaleti kullanmadığımı düşünürsek, mesane ağrılarım oldukça anlaşılabilir."

"Ah!" Aceleyle ayağa kalkar ve odadan çıkar. Birkaç dakika sonra elinde mavi bir şeyle geri dönüyor. Ne olduğunu anladığımda midem bulanıyor.

Başımı salladım. "Kovaya işemiyorum."

"O zaman sanırım pantolonuna işeyeceksin. Yukarı çıkmayacaksın. Artık polisin arabayı buraya dönerken gördüğünü biliyorum." Kovayı bıraktı ve bana doğru itti.

"Sana söyledim. Kovaya işemeyeceğim. Silahım sende. Ben aptal . Beni tuvalete götür."

"Hayır, *ben* aptal değilim. Bu yüzden seni üst kata çıkarmayı reddediyorum. Eğer beni gerçekten alt etmek ve silahı almak istiyorsan, yukarıda bunu başarmana yardımcı olacak yeterince şey var."

"Nereye kaçabilirim ki? Sence dışarıda olmak, her fırsatta polislerle uğraşmak ister miyim? Burada daha güvendedim."

Bu bir yalan. Sayılır. Yani, yine de hapisten iyidir, sanırım.

Tekrar ortadan kayboldu ve elinde benim silahımla ortaya çıktı. Silahı bana doğrulttu. "Üst katta," diyor, bodrum merdivenlerini işaret ederek.

Ayağa fırladım ve onun önünden yürüdüm. Yanından geçerken silaha baktım. Emniyeti kapalı, yani belli ki ne yaptığını biliyor. Ve ciddi.

Evinin zemin katına ulaşıyoruz ve eliyle sol tarafı işaret ediyor. Banyoya kadar onun talimatlarını takip ediyorum ve kapının hemen dışında kalmasına rağmen tek başıma girmeme izin verdiğinde minnettar oluyorum. Kapıyı kapatmaya gittiğimde başını sallıyor.

"Kapıyı açık bırak."

İçimi çekiyorum ve kotumun fermuarını açıp aletimi çıkarıyorum ve işiyorum. Umarım manzaradan hoşlanıyordur, çünkü bana bakmaktan kendini alamıyor.

"Beni sonsuza kadar burada tutabileceğini mi sanıyorsun?" Elimini duvara dayadım ve ona yaslandım.

"Seni sonsuza kadar tutabileceğimi sanmıyorum ama elimden geldiğince uzun süre tutmak istiyorum. En azından ödülün saygın bir seviyeye yükselene ve o kadını neden öldürdüğünü öğrenene kadar."

"Ellerinde hiç ipucu var mı?"

"Hayır. Ama pek çok sosyal medya uzmanı aynı fikirde. Çoğu insan sizi bir kahraman olarak görüyor."

Başımı eğdim. "Ne demek istiyorsun? Birini öldürdüm."

"Sen *birini* öldürmedin. Güç dengesizliğinin timsalini öldürdün. Bankalar gibi federal kurumların suistimalinin başı."

Alay ettim. "O hâlâ bir insan. Yani, öyleydi."

"İnsanlar sizi pelerini olmayan bir kahraman olarak görüyor. Adamın gerçekten sıkışmaya ihtiyacı olduğu bir zamanda ona yapıştığınıza inanıyorlar."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor ve ben de bakışlarımı ondan çekiyorum. Ben kahraman değilim. Ben kötü adamım.

"Sen biraz psikopatsın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Aletimi silkeleyip pantolonumun içine sokuyorum.

"Evet, biliyorum."

Kibar olmaya çalışıyorum. Ödül parası yükselirken bir katili rehin tutan biri psikozdan çok uzaktır. O kendi delilik alanında.

Bir an durup banyoya bakıyorum, bu tehlikeli durumdan kaçmama yardımcı olabilecek bir şey arıyorum. O bana böyle bakarken bunu yapmak oldukça zor.

"Duş alabilir miyim?" Bunun bana biraz mahremiyet sağlayacağını umarak soruyorum. "Yıllardır bir benzin istasyonunun tuvaletinde kurulanmaktan başka bir şey yapmadım."

"Tabii, devam et."

Boğazımı temizledim ve ellerimi uzattım. "Biraz yalnız kalma şansım var mı?"

İsteğimi değerlendirirken silahın namlusu vücudumda geziniyor. Duştaki küçük pencereye bakıyor, sonra oradan geçemeyeceğimi fark ediyor. "Tabii, ama aptalca bir şey yapma."

"Bir eliti öldürmekten daha mı aptalca?"

Kelepçelerimi ve kelepçeleri çıkarmadan önce gülümsüyor, sonra banyodan çıkıyor. Kapıyı kapatır kapatmaz kaçmak için bir yol arıyorum. Güzelliği sadece berbat zihniyle yarışıyor ve beni korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Şimdi düşünüyorum da, muhtemelen dışarıda polislerin yanında daha güvende olurum.

Sıgmayacağımı bilmeme rağmen yine de pencereyi inceliyorum. Omuzlarım dar olsa bile, o boşluğa sığmak için kemiklerimi kırmam gerekirdi. Alternatifler düşünüldüğünde fena bir seçenek değil. Sonra tekrar ... belki de onun hayranlığı benim lehime olabilir. Belki de olaya yanlış açıdan yaklaşıyordum.

Bekâr bir kadın, belli ki eski sevgilisinden ayrıldığı için hâlâ üzgün. Yani, başka neden seks zindanını sağlam tutsun ki? Eğer yalnızsa, bunu kendi avantajıma kullanabilirim. Ona yaklaşıp gardını düşürebilir ve kaçabilirim.

Aynaya baktım ve kaşlarımı çattım. Eğer onu baştan çıkarmak istiyorsam, kendimi biraz temizlemem gerekecek. Sağlam görünüm iyi, ama evsiz görünüm? O kadar da değil. Bir tıraş bıçağı ve meyve kokulu jel köpük alıp kirli sakallarımı düzeltmeye başlıyorum. Bu banyodan çıktığımda, Briar ona neyin çarptığını anlamayacak.

Chapter Seven

Briar

W Nihayet banyodan çıktığında, yeni bir adam gibi görünüyor. Gerçekten. Onu daha önce çekici buluyordum, ama şimdi , Beni bakarken yakalamayacağından emin olmalıyım. O mükemmel bir erkek.

Ona eski sevgilimden kalan birkaç kıyafet önerdim. Şaşırtıcı bir şekilde uyuyorlardı. Kot pantolon bile kalçalarını tam sarıyor. Gerçi gömlek biraz küçük. Eski sevgilimin belirgin kasları yoktu.

Ya da dövmeler.

Sol pazusundan aşağı doğru akan kelimeyi inceliyorum. Borçlu yazıyor, ama bu onun eylemlerini mi yoksa kaçırıldığı bir ödemeyi mi ifade ediyor bilmiyorum. Her zaman bir suçlu muydu, yoksa bu son performansı benim inandığım gibi çaresiz bir adamın eylemi miydi?

Sağ pazusuna da bir kelime kazınmış ama okuyamıyorum. Bana doğru tuttuğu kirli giysileriyle örtülü.

"Bu ne diyor?" Kıyafetlerini kabul ederken koluna doğru başımı sallıyorum.

Aşağı bakıyor ve bileğini büküyor, kelimeyi tam olarak görebilmem için kolunun tamamını çeviriyor. Haciz.

"Demek öyle," diyorum. "Banka evinize el koydu ve siz de bu yüzden onu öldürdünüz."

Başını salladı ve iç geçirdi. "Evet, bu da bir parçası."

İçimde küçük bir heyecan var. Dolabındaki iskeletin bir parçasını ortaya çıkardım ama tamamını gün ışığına çıkarana kadar tatmin olmayacağım. Duş almak gibi küçük iyilikler bana daha iyi sonuçlar getirecekse, sanırım daha nazik olmam gerekecek.

Daha kibar ama aptal değil.

"Hadi seni kelepçelerine geri sokalım," diyorum. Bacak kelepçelerini bilek kelepçeleriyle birlikte ayaklarının dibine bırakıyorum ve sonra silahı yakışıklı yüzüne doğrultuyorum. Tartışmadan kabul ediyor ve ayak kelepçelerini takıp kilitliyor. Bodrumda güvende olduğunda, kıyafetlerini bir kez daha topluyorum ve yukarı çıkıyorum. Yukarı çıkarken iki kapıyı da arkamdan kilitliyorum. Onun yerine

çamaşır odasına giderken, banyoya geri dönüyorum.

Duştan çıkan su hâlâ camın üzerinde boncuk boncuk. Kıyafetlerini yere bırakıp kendiminkilerden sıyrılıp içeri girerken suyun bir kısmının onun çıplak tenine değdiği gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Kokuyu içime çekiyorum. Evet, koku her gün kullandığım sabunlarla aynı ama aynı zamanda farklı. Erkeksi, topraksı bir ton havada asılı kalıyor.

Başım öne eğiliyor ve duvara değiyor. Su tanecikleri tenime yapışıyor, sonra dudaklarıma doğru ilerliyor. Ağzımı açıyorum ve dilimin üzerine düşmelerine izin veriyorum. Onun çıplak bedenine bu kadar yakın hissetmek beni en uygunsuz düşüncelere sürüklüyor.

Onu istiyorum. Sırlarından ve tehlikeli varlığından daha fazlasını. Ruhunun getireceği paradan daha fazlasını. Onu istememem gereken şekillerde istiyorum.

Duvara doğru adım atıyorum ve kolu çevirirken çıplak meme uçlarımla sıcak seramiği sıyrmasına izin veriyorum. Musluktan soğuk su akıyor ve onu bu boşlukta benimle birlikte hayal ediyorum. Elleri vücudumun her santiminde. Su düşüncelerimle aynı anda ısınıyor ve duşu açıyorum.

Tanrım, keşke onunla duş alabilseydim, ama bu aptalca olurdu. Cinsel bir şey denemek büyük bir yanlış adım olur. Birçok nedenden dolayı, onu kaybedemem. Ayrıca, deli olduğumu düşünüyor. Ve duştan arta kalan su damlacıklarıyla onun tadına baktıktan sonra duvardan uzaklaşırken, haklı olduğunu inkar edemem.

Sanırım bu yersiz bir baba meselesi olabilir. Benim babam da Büyük Banka'ya karşı savaştı ve ailemizi kurtardı. Babam korkunç bir şey yaptı ve annemle ben bu yüzden onu bir kahraman olarak gördük. Bu, internetteki insanların Grey'e bakışından çok da farklı değil.

Gözeneklerimdeki arzunun her zerresini temizledikten sonra kirli kıyafetlerimizi toplayıp çamaşır odasına taşıyorum. Her şeyi çamaşır makinesine atarken, yumuşak boxer külot ellerimde belirdiğinde tereddüt ediyorum. Kumaşı parmağım ile başparmağım arasında eziyorum. O lanet şeylerin ben olduğumu hayal ediyorum.

İsteğim dışında kendimi boxer'ı burnuma götürürken buluyorum. Derin derin içime çekiyorum ve onun kullanılmış, kirli ve küflü kokusunda boğuluyorum. Ama kötü anlamda değil. Yıkama makinesini açmak yerine, onun kullanılmış boxer'ına adım atarken kendimi akıl sağlığımı yitirirken buluyorum.

Kapağı kapatıyorum, yukarı tırmanıyorum ve çamaşır makinesine yaslanıyorum. Kumaşın üzerinde kendime dokunuyorum, kirli malzemeyi am dudaklarımın arasına sürüyorum, heyecanlı klitorisime sürünüyorum. Elektrik ince kumaşın içinden geçiyor ve bana doğru vızıldıyor.

"Grey," diye fısıldıyorum olmamam gereken bir sınıra yaklaşırken. Bu etik olarak yanlış.

Yine de, dünyayı sarsan bir orgazm altımdaki metali sarsarken vücudunun benimkine doğru hareket ettiğini düşünüyorum.

Yıkayıcıdan çıktım, boxer'lardan çıktım ve onlara baktım. Gelişimin izleri onları boyuyor ve nedense onları yıkamaya atamıyorum. Sonsuza kadar bana karşı dursunlar istiyorum. Ama gömleğiyle birlikte atıyorum.

Giysilerimiz birbirine karışırken suçluluk duygum onunkiyle birlikte akıp gidiyor ama ona duyduğum yeni keşfedilmiş özlem temizlenemeyecek kadar derinlere akıyor. Bu bir sorun olacak.

Chapter Eight

Gri

L Benim sığamayacağım küçük olan bodrum penceresinin hemen dışında yıldırım çarpıyor. İnanın bana. Denedim. Gök gürliyor ve ben sesin şiddetiyle yerimden sıçıyorum. Ev, tedirginliğimi yansıtarak inliyor gibi görünüyor. Bir sonraki ışık patlamasına

Büyük bir patlama ve ardından zifiri karanlık.

Elektrikler kesildi.

Bir kapı tiz bir sesle açılır ve merdivenlerde ayak sesleri gıcırda. Birkaç dakika sonra ikinci kapı hızla açılıp tekrar kapanıyor ve ardından kilitler devreye giriyor. Bir el feneri yanıyor ve ışını düşene kadar odanın içinde sekiyor. Ona hâlâ kapalı olduğumu göstermek için bacaklarımı duvara bağlayan zinciri karıştırıyorum. Tatmin olmuş bir şekilde şalter kutusuna doğru ilerliyor ve düğmeleri çevirmeye başlıyor ama hiçbir şey olmuyor.

O sigorta kutusuyla oynamaya devam ederken, çömelip uzun zinciri elime alıyorum, sonra dikkatimi tekrar ona veriyorum. El ışığı, koyu renk taytı ve sağ omzunu açıkta bırakan büyük boy uyku tişörtünün içinde ne kadar sevimli görüldüğünü görebilmeme yetiyor.

Kes şunu. O sevimli değil. Seni kaçırdı.

Ama bunlar birbirini dışlayan şeyler olmak zorunda mı? Hem tehlikeli hem de sevimli olamaz mı? Ve ben konuşacak biri değilim. Kırk sekiz saatten kısa bir süre önce bir cinayet işledim ve yaptığım şey için henüz gerçek bir pişmanlık hissetmedim.

"Elektrikler kesik," diyor sonunda. "Belki de bu gece için yukarı gelsen iyi olur. Şu anda hiç uyuyamayacağım, o yüzden yatağı alabilirsin. O battaniye yığınının daha iyi olur." Beton zeminde duran katlanmış kumaşı işaret ediyor.

El fenerini tutarak yaklaşıyor ve belindeki silahı çıkarıp bana doğrultuyor. El fenerini yere bırakıyor ve beni duvara bağlayan zincirin kilidini açmaya çalışırken silahın namlusunu karnıma doğrultuyor. Ne yazık ki bunu tek eliyle yapamıyor. Silahı ayağının yanına koyuyor ve kilit açıldığında özgürlüğün sesini dinliyorum.

Benimle yüzleşmek için kendini toparlayamadan ona doğru atıldım. Anahtar yere düşüyor. Zinciri elinden kaptığım gibi boynuna doluyor ve onu bedenime doğru çekiyorum. Boğazındaki baskı artarken bile elime karşı koymuyor.

"Bunu yapmayacaksın," dedi pantolonunun altından. "Sen sadece seni inciten insanları incitirsin." "Sana bunu düşündüren ne?"

Nefesini içine çekiyor. "Bu sadece bir his Grey. Bunu açıklayamam. Bana zarar vermeyeceksin ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Zincirdeki tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Peki beni duvara zincirlemeye ne diyorsun? Beni rehin tutuyorsun."

"Sana zarar vermiyorum," diye homurdanıyor. "Seni güvende tutuyorum."

"Evet, teklifler senin hoşuna gidecek kadar yükselene kadar. Sonra beni bir tomar parayla takas edeceksin." Zinciri bırakıyorum, onu kendimden uzaklaştırıyorum ve silaha doğru gidiyorum. "Beni korumana ihtiyacım yok, küçük psikopat."

Birkaç adım öne doğru tökezliyor, sonra ayağa kalkınca bana dönüyor. "Anlamıyorsunuz. Eğer bunu yapmazsam, ben ..."

"Ne yapacaksın?" Çömeli feneri alıyorum, sonra ayağa kalkıp yüzüne tutuyorum. Bunlar gözyaşı mı?

"Vur beni," diyor. "Bu lanet evi kaybedemem. Kaybedersem ölmüş sayılırım."

Gözlerindeki mutlak yenilgiyi inkar edemem. Bu benim tanıdığım bir duygu çünkü ben de onun yerindeydim. Onun yüzünden aşağılık şeyler yaptım.

aynı ayak izlerinde yürümek.

"İcra tehdidinde mi bulunuyorlar?" Ben soruyorum.

Bacakları ve yere yığılır. "Neden umursuyorsun ki? Burada ikimiz de kazanamayız. Benim paraya, senin de özgürlüğüne ihtiyacın var. Dürüst olmak gerekirse, zaten seni ele verebileceğimi sanmıyorum."

"Belki bir şeyler bulabiliriz. Belki de henüz düşünmediğimiz, her iki taraf için de faydalı bir çözüm vardır."

Omuz silkiyor. "Benim hayatım bitti. Hiçbir önemi yok ve bu benim açımdan aptalca bir fikirdi." Arkasına yaslanırken başı duvara çarpıyor. "Bana sadece küçük bir şey verebilir misin?"

"O da ne?"

Sessizlik uzuyor ve sonra derin bir nefes alıyor. "Bana bunu neden yaptığını söyle."

"Anlatacak bir şey yok."

"Saçmalık." Başını tekrar öne eğdi ve bana bakmaya başladı. "Az önce beni öldürebilirdin ama öldürmedin. Haklı da olurdun. Bu bana o kaltağı öldürmek için çok iyi bir nedenin olduğunu söylüyor ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Benden ne bekliyorsunuz? Sebeplerin bir önemi yok. Onu öldürmek hiçbir şeyi düzeltmedi. İnsanlar cinayetin sorunları çözmediğini söylediklerinde yalan söylemiyorlar. Hiçbir şeyi çözmedi ve bunun için kendimi daha kötü hissediyorum." İç dudağımlı ısıırıyorum. Belki de ona bulmacanın küçük bir parçasını vermekten zarar gelmez. "Şu NINJA kredilerini hatırlıyor musun?"

"Gelir yok, iş yok, mal varlığı yok," diyoruz hep bir ağızdan.

"Hayatımı mahvetti," diye devam ediyorum. "Ve sadece hayatımı değil ..." Kalbim ağrımaya başladığında sesim kayboluyor.

"Bu krediler pek çok insanın hayatını mahvetti," diyor Briar. "Ben küçükken banka evimize el koymaya çalışmıştı."

"Nasıl başardınız?"

Yüzünde sinsi bir sırıtma beliriyor, el fenerinin ışığıyla neredeyse ürkütücü bir hal alıyor. "Babam evi kurtarmak için banka soydu."

Çenem açılıyor ve duyduklarıma inanamıyorum. "Yok artık. Yakalandı mı?"

Başını sallıyor ve kızıl saçlarını yüzüne savuruyor. "Asla bulunamadı, ama o ve annem birkaç yıl sonra bir araba kazasında öldüler, bu yüzden zaten bir önemi yoktu. Yine de evi kaybettiler ve ben

koruyucu aileye verildi." Bodruma bakıyor, sonra bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Yine de evi geri aldım."

Yapbozun parçaları şimdi birbirine uyuyor. Onun çaresizliği anlaşılabilir çünkü bir zamanlar benim de çaresizliğimdi. Bu, pek çok Amerikalının aşına olduğu bir çaresizlik. Bize Amerikan rüyasını karşılayamayacağımızı bildikleri bir fiyattan satıyorlar.

Silahı yerde ona doğru kaydırıyorum. Ayakkabısına çarptı ve ona baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ve ben ona cevap veremiyorum. Çünkü hiçbir fikrim yok.

Üstünlüğü ele geçirmiştım ve şimdi, olmam gereken canavar olmadığım için olsa gerek, bunu ona geri veriyorum. O haklı. Uğruna can alan azılı bir katil değilim.

"Gerçekten hapse girmek istemiyorum," diyorum karanlığa doğru. "Eğer bundan kaçınmanın bir yolunu bulabilirsek, ev hala sende kalabilir..."

İşte o zaman anladım.

Gloria'nın evindeki kameralara hâlâ erişimim var. Belki de sorununun çözümü orada yatıyordur. Ve eğer onun bir çözümü varsa, belki benim de vardır.

"Kullanmama izin verebileceğin bir bilgisayarın var mı?" diye sordum. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Tavana işaret ediyor. "Evet ama elektrik yok. Wi-Fi çalışmıyor."

"Telefonun mu?"

Elini cebine atar ve çıkarır. "Ölü. Bir katili kaçırmakla meşgulken şarj etmeyi unutmuşum. Benim hatam."

Yumuşak bir kahkaha attım. Elimde değil. Aklını kaçırmış olabilir ama aynı zamanda çok da sempatik.

"Sanırım artık yukarı çıkabiliriz," diyor. "Ama gitmene izin vereceğimi sanıyorsan büyük bir yanlışta içindesin. Senden hoşlanıyorum Grey, ama ben ..." Tereddüt ediyor, sonra "Bu evi ve barındırdığı anıları biraz daha fazla seviyorum" diyor. Silahı alıp pantolonunun içine sokuyor. En azından artık bana doğrultmuyor.

Başımı sallayıp onu yukarı kadar takip ediyorum, ama bir şeyler sakladığına dair içimde sinsi bir şüphe var. Belki de paylaşmaya hazır olmadığım sırları olan tek kişi ben değilimdir.

Chapter Nine

Briar

I Onu yatağıma davet etmek muhtemelen kötü bir fikirdi ama yorgunum ve ona göz kulak olmam gerekiyor. Onu metal tasmaına geri koydum, sonra yatağında yanına tırmandım. Bir yanım bana kanepede uyumamı söyleyeceğinden endişelendi ama . Sadece yan döndü ve yüzünü

Ben.

Uyuyacağımdan değil. Yorgun olmak ve uykulu olmak benim dünyamda çok farklı iki anlama geliyor ve ben birincisiyim, ikincisi değil.

Şimşek odayı dolduruyor ve gök gürültüsünün gürültülü çatırtısı hemen ardından geliyor. Fırtınalar beni eskiden annemi korkuttukları kadar korkutmuyor ama beklenmedik sesler yine de beni zıplatıyor. Ve belki de *biraz* korkuyorum.

Grey bana doğru döndü. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum.

"İyi görünmüyorsun. Neredeyse uyuyordum ama her gök gürlediğinde ürküyorsun."

"Hayır bilmiyorum."

Kolu dışarı fırlıyor ve göbeğimin üzerinden geçiyor. Beni kendine doğru çekerken uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Benimle kavga etmeyi bırak, Briar. Sadece rahatla."

Ben de öyle yaptım. Karşı koymayı bırakıyorum ve beni kendine çekmesine izin veriyorum. Nefesi boynuma düşüyor, sıcak ve ağır.

"Sırtına çarpan kalbimi hissedebiliyor musun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve tenimizin birleştiği noktaya odaklanıyorum, bu da onun tişört giymediği ve benim de hantal uyku tişörtümü ince bir tişörtle değiştirdiğim gerçeğinin farkına varmamı sağlıyor. Tenimiz başka yerlerde de birleşiyor. Beni biraz fazla sıcak yapan yerler.

Ama sonra . . . Hissediyorum. Hafif bir güm, *güm*, *güm*, bir kuşun kanat çırpması gibi omurgamda çırpınıyor. Eli göğsüme bastırıyor ve onun da aynı şeyi yaptığını fark ediyorum. Atan kalbimi hissediyor.

"Şimdi benimle birlikte nefes al," diye fısıldıyor. "Nefesimi hisset ve ona uy."

Göğsü sırtıma doğru genişliyor ve ben nefes alıyorum. Göğsü çekildiğinde, nefes veriyorum.

"Aynen böyle." Çakıllı fısıltısı karanlığın içinden ulaşıyor ve beni okşuyor.

Avuçları göğsümde gezinirken parmak uçları sol meme ucuma değiyor. Kasıtlı değildi ama bu dokunuş omurgama bir ürperti gönderiyor. Tüylerim diken diken oluyor ve meme uçlarım sertleşip sivriliyor. Eminim o da bunları hissediyor çünkü arkamda bir yerleri sertleşiyor.

Yeniden ayarlıyormuş gibi yapıyorum. Gerçekte, kışımı onun çevresine doğru itmek ve hissettiğimi düşündüğüm şeyi hissettiğimden emin olmak istiyorum. Kalın ve sert bir şey bana doğru bastırıyor ve boğazımdan bir inilti kaçıyor.

Utanç yanaklarımı ısıtıyor ama sırtüstü yatana kadar omzuma bastırdığında bu his kayboluyor. Metal tasmanın ve zincirinin izin verdiği üstümde duruyor, sonra dudakları benimkine iffetli bir öpücük kondurana kadar yüzünü indiriyor.

Şimşek çakıp gök gürlediğinde zıplamıyorum. Burada uzanıp bir sonraki hamlesini görmek için beklemekten fazlasını yaparsam bu anın sona ereceğinden çok korkuyorum. Bir uçurumun kenarında duruyoruz. Atlamak ya da geri çekilmek üzere ve ben her iki tepkiyi de etkilemek istemiyorum. Eğer beni istiyorsa, beni almasını istiyorum.

Ama sonra eli yılan gibi gömleğimden yukarı çıkıp göğsümü bulduğunda cevabımı alıyorum. Eliyle etimi sıkıyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Parmaklarım ensesine doğru hızla ilerliyor, sonra onu daha yakına çekerken siyah saçlarına dalıyor.

İşte o zaman çekiliyor.

"Briar, özür dilerim," diyor sırt üstü uzanıp ellerinin tersini gözlerine bastırırken. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Şu anda savunmasızsın ve bundan faydalanmamalıydım. Şu anda ben de savunmasızım. Bunu yapamayız."

Yapamayız lan! Üzerine tırmanıp beline sarılıyorum. "*Yapamayacağımızı* bilmiyorum. Oldukça yetenekli görünüyorsun." Arkasına uzandım ve sertleşmiş sikini sıktım.

Elleri belime doğru yükseliyor ve beni kucağına bastırıyor. "Kahretsin, bunu olması gerekenden daha zor hale getirme. Bunu gerçekten yapmamalıyım."

"Bazen yapabileceğimiz en kötü şey, yapabileceğimiz en iyi şeydir." Kalçalarımı sıkıyorum ve sürtünme omurgamda ilerlerken inliyorum. "Ya beni o kadar iyi becerirsen ve ben seni ele verme düşüncesine dayanamazsam? Bu ikimizin de yararına olabilir."

"Beni kişisel seks oyuncağın olarak yanında tutmayı mı planlıyorsun?" Kaşı kalkıyor ve neredeyse burada boşalıyorum.

"Sadece beni boşaltırsan." "Bu bir söz mü?"

Dudağımı ısırırım. Verdiğim sözlerden dönmem ve bunu nadiren vererek garanti altına alırım. Bir orgazm gerçekten evimi ve hayatımı kaybetmeye değer mi?

Grey'in gözlerine baktığımda cevabım evet oluyor.

"Eğer beni boşaltırsan, seni ihbar etmenin alternatiflerini *düşüneceğime* söz veriyorum. Bu işe yarar mı?"

Derin bir nefes alıyor, gözlerini kapatıyor ve teklifimi düşünüyor. Gözlerini tekrar açtığında, başını sallarken çıplak göğsünde bir şimşek çakıyor. "Bu işe yarar."

Kucağından kayıyorum ve tekrar sırt üstü uzanıyorum. Yan dönüyor ve bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar. "Beni becermek istediğini sanıyordum?"

"Hayır, anlaşmamız beni boşaltman üzerineydi. Çabuk, çabuk!" Açtım Bacaklarım. "Önünde çok işin var."

Alay ediyor. "O amcığы buraya, ağzımın olduğu yere getir. Kalçalarını anında titreteceğim."

Sırıttıyorum ve göğsüne oturabilmek için üzerine tırmanıyorum. Dizlerim başının iki yanına düşene kadar vücuduna tırmanırken zinciri kaldıraç olarak kullanıyorum. Yine de şortumu çıkarmıyorum. Eski sevgilimin kıkımda bıraktığı izleri görmesini istemiyorum. Bunun yerine, şortumun ağ kısmını kenara çektim ve o da

yarığım üzerinde çalışmaya başladı. Sıcak dili dudaklarımı aralıyor ve elleri kalçalarımın dolanırken klitorisimi buluyor.

"Yüzüme otur, küçük psikopat," diye homurdanıyor ve titreşim bana karşı gümbürdüyor.

Her hecede kasılıyorum, zinciri elime doluyorum ve çekiştiriyorum. Boynundaki tasmayı kaldırıyor ve ancak birkaç ağır nefes aldığında onu boğduğumu fark ediyorum.

Bu küçük, eğlenceli bir sürpriz.

Havasını kesiyorum ve oksijen eksikliğine rağmen beni yutmaya devam ediyor. "Hava mı istiyorsun, Grey? Nefes almak ister misin?"

Başını sallıyor, bunu yaparken her şeyi bana karşı hareket ettiriyor. "O zaman beni boşalt."

Aslında adamı öldürmek istemiyorum, bu yüzden zincirdeki gerilimi serbest bırakıyorum ve tekrar sıkmadan önce birkaç kez nefes almasına izin veriyorum. Onu kaçıran kişiye gerçekten çok güveniyor. Her iki durumda da, tıpkı bana garanti ettiği gibi, kalçalarım titreyene kadar nefessiz ağzını ve dilini kullanıyorum. Zinciri bırakıyorum ve sıcak nefesi klitorisimi yıkıyor. Zinciri bir kez daha çektiğimde, beni yerken ağzının ılık ıslaklığına odaklanıyorum.

Kalçama bir tokat attı, ben de zinciri bıraktım. "Ne?"

"Yeterince sert oturmuyorsun. O zinciri bıraktığında nefes almak istemiyorum. Yüzüme otur amına koyayım."

Eğer amıma gömülerek ölmek istiyorsa, ben kimim ki onun son arzusunu reddedeyim?

Ben de yapıyorum. Tüm ağırlığımla yüzüne bastırıyorum ve zinciri tekrar kavıyorum. Artık etimi ağzına almadan nefes bile alamayacağından eminim.

Diğer elimi başlığa koyuyorum ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar görene kadar ağzını ve dilini sürüyorum. Beni yüzüne boşaltırken insanlık dışı çığlıklar bedenimi terk ediyor. Boğulduğunu belli etmek için kalçama vursa bile, başlattığı bu orgazmı durduramıyorum. Yatak başlığını sıktıkça parmak eklemlerim beyazlıyor ve elime dolanan zincir etimi sıkıştırmaya başlıyor. Tüm vücudum geriliyor ve daha önce hiç hissetmediğim kadar gerçeküstü bir şekilde gevşiyor.

Sonra tırnaklarını kalçalarımın geçirdiğini fark ediyorum.

"Ah, özür dilerim!" Zinciri çözerken ve nefes alabilmesi için arkama yaslanırken söylüyorum.

"Gitmek için daha kötü yollar da var. Sanırım," diyor nefes nefese kalarak.

Vücudundan aşağıya iniyorum ve elimi sikine koyuyorum. Sertleşmiş, ama eşofmanını indirmeye çalıştığım an, aleti önümde sönüyor. Bu özgüvenim için hiçbir şey yapmıyor.

"Briar," diye fısıldıyor. "Sen değilsin."

Öyle olmadığı kesin ve sanırım ona neyin yardımcı olabileceğini biliyorum. "Bir fikrim var."

Kendimi onun kucağından çekiyorum ve bir mum almak için koşuyorum. Yatağın başucundaki masanın üzerine koyduktan sonra yakıyorum ve oda sarı bir ışıltıyla aydınlanırken gülümsüyorum. Yatakla masanın arasına uzanıp ihtiyacı olan şeyi arıyorum. Parmaklarım yumuşak malzemeyi kavırıyor ve onu ışığa doğru çekiyorum.

"O nedir?" diye sorar.

"Masken."

"Maskemin neden yatağının yanında olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Cinsel sırlarımı saklayacak biri olmadığım için ona söyledim. "Onunla mastürbasyon yapıyordum."

Bana öylece baktı ve sonra "Peki bana nasıl yardımcı olacak?" dedi.

"Bu maske sana o cinayeti işlemek için ihtiyacın olan güveni verdi, bu yüzden şimdi de aynı şekilde sana yardımcı olabileceği mantıklı geliyor. Nedeni ne olursa olsun, beni becermenin yanlış olduğunu düşünüyorsun, tıpkı o kadını öldürmenin yanlış olduğunu bildiğin gibi. Maskeyi takmanı ve tarihi tekrarlamayı istiyorum. Bedenimi lanet bir suç mahalli yap, Grey."

Geri adım atmasını bekliyordum. Şimdiye kadar suçundan bahsedilmesinden hoşlanmamıştı. Ama hoşlanmadı. Sadece elini kaldırdı, maskeyi kaptı ve kafasına geçirdi.

Tanrım, maskesiz de yakışıklı, ama maskeyle? Karşı konulmaz biri. Gözlerinin yüzünün görünen tek parçası olmasında neredeyse tehditkâr bir şey var. Bu maskeyle, umutsuz bir cinayet işleyen bir adam yerine bir katil.

Uyluklarımdan aşağı tahrik damlıyor.

Vücuduna sarılıyorum ve amımı pantolonunun ön kısmına sürüyorum. Altımda uzayıp sertleşirken elleri yanlarımdan aşağı kayıyor. Eşofmanının önünü aşağı çektiğimde, bu sefer sertleşmeye devam ediyor. Elimi yumuşak, ipeksi teninde gezdiriyorum ve parmaklarımı etrafına doluyorum.

"Onunla ne yapmanı istediğimi biliyorsun," diyor. "Yüzüme yapmanı istediğim şeyin aynısı."

"Neymiş o?" Dudağımı ısırdım.

"Sikimin üstüne otur."

Onun bu yönünü seviyorum. Bu maskenin ona verdiği güveni seviyorum. Bu yüzden şortumun kasıklarını tekrar kenara itiyorum, sikini ıslak yarığıma sürüyorum ve onu girişime doğru bastırıyorum. Tamamen üzerine oturduğumda ağzımdan bir inilti çıkıyor ve onu terk eden inilti etrafımda nabzımın atmasına neden oluyor.

Kahretsin, bu sesi sevdim. Sanki bunu bekliyormuş gibi. Ve istiyor da.

Ona binerken beni tamamen dolduruyor, yukarı ve aşağı, ileri ve geri, ben onun uzunluğundan aşağı damlayana kadar. Ben onun üstünde debelenirken elleri kalçalarımı sıkıyor, sonra saçlarımı kavrayıp beni kendine çekiyor. Sert meme uçlarım tene dokunmak için can atarak tişörtüme bastırıyor.

"Maskemi biraz yukarı çek, küçük psikopat," diye homurdanıyor.

Uzanıp maskesinin alt kısmını kaldırıyorum. Kumaşın altından dolgun dudakları çıkıyor ve beni saçlarımdan tutup kendine çekiyor, ağzımı kendi ağzına götürüyor.

Öpücükten uzaklaşıyorum ve dudağını ısıırıyorum. "Sana binişimi seviyor musun, katil?"

Grey ona sürünmemi engellemek için iki elini sıkıca kalçalarıma koyuyor.

Oops. Muhtemelen rahatsız edici düşüncelerimin dışarıdaki kelimelere dönüşmesine izin vermemeliydim. Kafamın içinde, soğuk ve duygusuz bir katilin yüzüne biniyor ve sikini beceriyordum. Gerçekte soğuk ve duygusuz olmayabilir, ama olmak istemese bile yine de kesinlikle bir katil.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Beni yatağa sırt üstü yatırıyor ve elleriyle şortumu indiriyor. Bacaklarımın arasına tırmanırken zincir geriliyor. Maskesini indirmeden önce "Özür dileme," diye homurdanıyor.

O benim hayalini kurduğum şeyin resmi. Tam olarak bu senaryoyu hayal etmişim, ama biraz daha az rızaya dayalı. Dava et beni.

Grey doğruluyor ve bacaklarımı daha geniş açıyor. "Bu katilin aletini mi istiyorsun?"

Her santimini mi?"

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

Zavallı amıma girip çıkarken beni sikinin üzerine yatırıyor. Çılgılık atmamak için dudağımı ısıırıyorum ve kollarımı başımın üstünde tutuyor.

"Beni doldurmanı istiyorum," diye inliyorum, sesim boğuklaşıyor. "Büyük, kötü bir katilin içine boşalmasını mı istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, olması gerekenden çok daha hızlı. Utanç verici bir şekilde. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememişim.

Bir elini boğazıma doluyor ve ben de bir sürtük gibi ona doğru eğiliyorum. "*Boğ beni baba*" dememe bir nefes kalmıştı ama sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi sıkıyor ve aklımı başımdan alan bir kan boğulması yaşıyor.

"İyi küçük psikopat," diye fısıldıyor kulağıma. Kalçaları düzensizleşiyor, sonra beni ılık bir sıcaklıkla doldururken duraklıyor.

Kollarımı bırakıyor ve maskesini yüzünden çekerken dizlerinin üzerine oturuyor. Koyu renk saçları her yöne doğru uzanıyor ve gözlerindeki o vahşi ifade hâlâ duruyor ama o tehditkâr canavardan alışkın olduğum açık gri renge dönüşüyor. Maskeyi başımın yanına fırlatıp üzerime eğiliyor ve beni yumuşak ve nazik bir şekilde öpüyor. Bu hareket az önce yaptığımız şeyle çok çelişkili.

Bana yaptığı şey. Tanrım, çok ateşliydi.

"Boktan fetişlerin var," diyor ağzıma karşı.

"Beni utandırma, göt herif. Ben özür diledim. Bu işe girişen sendin. Büyük, kötü bir katil, ha?"

"Kapa o güzel çeneni," diyor beni tekrar öpmeden önce. "Az önce olanlar hakkında konuşmayalım. Seni ben boşalttım, bu yüzden beni şimdi ele veremezsin."

Bunu göreceğiz. Grey ile ne yapmayı planladığıma hala karar vermedim ve şu anda bunu çözmek için acelem yok.

Chapter Ten

Gri

G Ertesi sabah mutfak masasında Briar'ın karşısına oturduğumda içim içimi yiyor. Her lokma krebin tadı korkunç derecede ekşi. Hatta diyabete neden olan şurup yardımcı olabilir. Yine de her lokmayı kürekle ağzıma atıyorum. Yemeğimizi ne kadar çabuk bitirirsek, o ölü kaltağın kamera sistemine o kadar çabuk girebilirim.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Briar bulaşıkları toplarken soruyor. "Dün gecedен beri neredeyse hiç konuşmadın."

"Bacak prangalarıyla ilgili bir şey beni sabahları sohbet etmeye pek hevesli yapmıyor." Ayaklarımı kaydırıyorum ve zincirleri şingirdatıyorum. "Güven egzersizini deneyip serbestçe dolaşmama izin verme şansımız var mı?"

Briar yüksek at kuyruğunu sıkılaştırıyor ve ayaklarıma bakıyor. "Sanırım deneyebiliriz, ama kaçarsan şerifi ararım."

İlçeyle irtibata geçmesi gereken biri varsa, o da benim. Bu gerçekten tuhaf durumda, bu gerçekten tuhaf kadınla rehin tutulan kişi benim.

Bu da sorunun bir parçası. Dün gece aramızda olanlardan hoşlandım. Yatak odasında katili oynamak ayıp ve yanlıştı.

Oynuyordum. Ben bir katilim. Ve gözleri şaşkınlığa kadar onu doldurmama ve becermeme izin verdi.

Ama karım ne düşünür? İşte bu soru aklımı kurcalayıp duruyor. Parmağımı bir zamanlar alyansımın durduğu yerde gezdiriyorum. Şimdi o altın yüzük tabutta onunla ve doğmamış çocuğumuzla birlikte duruyor.

"Evlilik yüzüğün hâlâ yanında mı?" Briar ayak bileklerimdeki prangaları çıkarırken soruyor. "Sadece parmağında görmediğim için soruyorum ama bazen olması gereken yeri çevirdiğini fark ediyorum. Babam da yüzüğüyle böyle yapardı."

Başımı sallıyorum ve ikinci kelepçe çözülürken pencereden dışarı bakıyorum. "Hayır, artık yüzüğüm yok. Bazı alışkanlıklar zor ölüyor sanırım."

Briar topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve bana bakıyor. "Yeniden evlenir misin?"

"Asla asla deme, ama bu pek olası değil."

"Asla evlenmek istemiyorum. Sid istedi ama ben yapmazdım. Ucuz atlattığıma eminim."

"Sid. Şu çılgın fetişleri olan eski sevgilin miydi?"

Başını salladı. "Evet, ikisi de aynı şey. Evlensem de evlenmesem de o zavallı pisliğe sadık kalacaktım ama aletini pantolonunun içinde tutamıyordu. Bir gece onu on sekiz yaşında birkaç gençle yakaladım. Tıbbi faturalama uzmanları konferansına gittiğimi sanıyordu."

"Yaşamak için yaptığın şey bu mu? İnsanları sağlık faturaları konusunda taciz mi ediyorsun?"

"Ah, ateş edildi." Ayağa kalkıyor ve belini geriyor. "Hadi oturma odasına gidelim. Şimdi ödülünün ne kadar yüksek olduğunu görmek istiyorum."

Ayağa kalktım ve mutfaktan çıkarken onu takip ettim. "Bir anlaşmamız var, unutma. Seni ben getirdim, bu yüzden beni ihbar edemezsin."

"Evet, evet." Kanepeye uzanır ve kumandayı alır.

Ekranı ışık dolduruyor ve kanallardan biri nihayet öğle haberleri bölümünü yayınlayana kadar yerel kanallar arasında geziniyor. Bir huzurevinde çıkan yangınla ilgili bir haber, başarısız bir okul sistemiyle ilgili başka bir haber ve ardından spor yorumlarını izliyoruz. Sonunda, haber sunucusunun kafasının sağında küçük bir dikdörtgen içinde yüzüm beliriyor.

"Polis hala iki gün önce banka CEO'su Gloria Rogers'ı vurarak öldüren adamı arıyor." Bankanın dışında çekilen video

haber sunucusu devam ederken televizyon. Cinayeti ayrıntılarıyla anlatıyor, sonra benim eşkalimi veriyor ve sonunda şöyle diyor: *"Herhangi bir bilgisi olan varsa, ekrandaki numarayı aramasını rica ediyoruz. Tutuklama ve mahkûmiyetle sonuçlanacak her türlü ipucu için bir ödül teklif edilmiştir."*

Ekranda bir rakam yanıp sönüyor ve Briar'ın çenesi düşüyor. "Yirmi bin dolara ulaştın Grey! İki gün içinde kellene biçilen fiyatı dörde katladın. Nasıl bir duygu?"

Dürüst olmam gerekirse oldukça boktan hissediyorum. Yaptıklarımın pişman değilim ve tekrar yapmam gerekse yine aynı kararları alırdım. Yaptığım şeyi her düşündüğümde pişmanlık hissetmiyorum. Gurur duyuyorum.

Bu benim hakkımda ne söylüyor?

"Artık elektrik geldiğine göre, dizüstü bilgisayarda görmemi istediğin şeyi bana gösterebilirsin." Briar koltuktan kalktı ve odadan çıktı. Döndüğünde elinde bir dizüstü bilgisayar vardı. Sehpanın üzerine koyar ve güç kablosunu bağlar. "Kir gibi eski ve doğrudan bir güç kaynağına bağlı değilse açılmıyor. Pili bitmiş."

Beni yargılayamaz. Banka araba hariç her şeyimi aldığından beri bir dizüstü bilgisayarım olmadı.

Dizüstü bilgisayarı önüme çekiyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"VPN'in var mı?" Başını sallıyor. "O da ne?"

"Sanal özel ağ anlamına geliyor. Temel olarak verilerinizi şifreleyerek dijital ayak izinizin takip edilmesini zorlaştırır. Web sitelerine doğrudan girmek ve IP adresinizi ön kapıda duyurmak yerine, VPN sizi arka kapıdan içeri sokar. Sizi ama tam olarak bir ödeme yöntemin yok."

Dudağını ısırtıyor ve kapının yanındaki masanın üzerinde duran zarf yığınının bakıyor. "Bu görüntülerdeki bir şeyin ikimizin de sorunlarına cevap olacağını düşünüyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

İç çekerek yatak odasına gidiyor ve elinde bir kartla geri dönüyor. Bana doğru tuttu. "Lanet olası şarj et."

Kartı parmaklarının arasından aldım ve işe koyuldum. Birkaç dakika içinde güvenli bir bağlantı kurdum ve güvenli hesaplarıma giriş yaptım. Kayıtlı videoları kasadan çekerek başlıyorum. Briar'ın planıma katılmasını istiyorsam, birkaç şeyden haberdar olması gerekiyor.

"Görmeni istediğim bir şey var." Dizüstü bilgisayarı, ekran tamamen ona bakacak şekilde çeviriyorum. "Hazır olduğunda oynat tuşuna bas, ama

Hazır. Bunu izlemek kolay değil."

Briar'ın kaşları birbirine çarpıyor ama öne doğru eğilip play tuşuna basıyor. Başımı çeviriyorum. Videoyu ilk seferinde izlemek zordu, ikincisi ise işkenceydi ama kameranın çektiği şeyi hayal etmediğimden emin olmalıydım. Üçüncü kez izlememe gerek yok.

Sesler midemi bulandırmaya yetiyor. Videoda bir kapı gıcırdayarak açılıyor ve ayak sesleri pahalı zeminlere çarpıyor. "*Duvarımdaki boya kalemi mi Doris? Ne yaptın sen, seni zavallı küçük pislik?*" diye bağırıyor bir kadın sesi.

Arayan Gloria ve sarhoş. Doris evlat edindiği dört yaşındaki kızı ve Gloria'nın pastel boya sandığı şey aslında nakliyecilerin salondaki bir resmi monte ederken yaptığı bir çizik. Görüntülerde sadece birkaç saat geriye giderek bunu anlamam üç dakikamı aldı ama Sevgili Anneciğim izlerin nereden geldiğini umursamıyor. Kızgın ve dört yaşındaki bir çocuk çok kolay bir hedef.

Briar kemerin ilk şaklamasından sonra dizüstü bilgisayarını kapattı ve ben onu suçlamıyorum. Bu sadece bir şaplak değildi. Bu küçük bir çocuğa yapılan tam bir fiziksel saldırıydı.

"Hasta olacağım," diyor odadan aceleyle çıkmadan önce.

Bu tepki beni şaşırtmadı. O klibi her izlediğimde ben de aynı şeyi hissettim. En kötüsü de ne? Bu video onun ahlaksızlığının tek kanıtı değil ve dizginlenemez öfkesinin tek alıcısı da küçük kız değildi.

Henüz bebek olan küçük çocuk beşiğinde saatlerce çılgılık atıyordu. Muhtemelen doktorlar bebeğin saatlerce kendi dışkısı içinde oturmaktan dolayı oluşan sürekli kızarıklıklar hakkında sorular sormaya başladığında farkına varmıştır.

Barınaktan sahiplendiği köpek - ki bu hareketiyle bankaya bir ton reklam kazandırdı - hepsinden korkunç bir kaderle karşılaştı. Ayrıntılara girmeyeceğim, ancak hiçbir canlının yiyecek ve su olmadan hayatta kalamayacağını söyleyelim.

Asıl planım cinayet değildi. Kameralarını kırdığımda, dolabındaki iskeletleri bulup onu alaşağı etmek gibi bir niyetim vardı. Taciz videolarını haber kaynaklarına, polis departmanlarına ve adresi kayıtlı olan herkese gönderdim. Kimse cevap vermedi ve her şey halının altına süpürüldü.

Sonunda beni uçurumun kenarına iten şey buydu.

Karımı ve çocuğumu benden aldı. Evimi elimden aldı. Başka kaç hayatı mahvettiğini söylemeye gerek yok. Ama onu çocuklarına ve köpeğine kötü davrandığı için ifşa ettiğimde hiçbir şey yapılmadı, bu yüzden doğru şeyi yapmak zorunda kaldım. Kimse umursamayınca, birileri umursamak zorunda kalıyor.

Ben de öyle yaptım.

Briar elinde bir bardak suyla odaya geri geldi. Bir yudum aldı, sonra kanepede yanıma oturdu. "Kusura bakma. Beklediğimden fazla oldu."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Seni hasta etmeseydi daha çok endişelenirdim."

"Endişelenecek şey yok." Bardağı alnına götürüyor ve dizüstü bilgisayar. "Daha fazla video izlemek zorunda değilim, değil mi? Çocukları böyle görmeye dayanamıyorum."

"Görecek daha çok şeyimiz var ama artık videolar yok. Oturun, ben de planımı açıklayayım."

Chapter Eleven

Gri

W Son dört saatimi evdeki bir odanın etrafında dönen eski görüntüleri inceleyerek geçirdim. Özellikle de belirli bir eşya: kasa. O ana yatak odasındaki dolaba saklamış ve bir kamera da o dolaba bakıyor. Her klipte, tuş takımına rakamları girerken biraz farklı bir açıyla çömeliyor ve neredeyse şifreyi çözdük.

Bundan sonraki plan basit. Malikanesine gireceğiz, kasayı açacağız ve içinde ne bulursak paylaşacağız.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" Briar soruyor. "Kulağa çok basit geliyor."

Cevap vermiyorum. Gözlerini kısarak ekrana yaklaşırken ve bir klibi bininci kez tekrar izlerken onu izlemekle meşgulüm. Elimdeki işe odaklanmalıyım ama beni kaçıran kişi/yardımcım bu kadar seksiyken bu çok zor.

Suçluluk duygusu yine sinir bozucu başını kaldırıyor. Bana karımla evimizi kaybetmemizin sebebinin ben olduğumu hatırlatıyor. Bu aynı zamanda karımın ve çocuğumun artık hayatta olmamasının sebebinin de ben olduğum anlamına geliyor. Mutluluk hak etmediğim bir şey. Asla hak etmeyeceğim bir şey. Briar'ı becermek bir amaç içindi. Sonunda gitmeme izin versin diye ona uydum.

Ama ona tekrar baktığımda, bunun doğru olmadığını biliyorum. Onu becerdim çünkü istedim. Evet, delilik sınırında, ama onun tuhaflığıyla ilgili bir şey beni kaçırmak yerine ilgimi çekiyor. Bakışları beni daha da içine çekiyor.

Beni geride tutan tek şey karımın hatırası.

Briar, "Sanırım bu bir beş," diyor. "Kesinlikle tuş takımının ortasına basıyor. Sıfır olamayacak kadar yukarıda ve iki olamayacak kadar aşağıda. Beş ya da dokuz."

Not defterine bir şeyler karalıyorum. "Görünüşe göre kod iki-yedi-beş ya da beş-yedi-beş. Ya da belki iki-yedi-iki. Bu sana doğru geliyor mu?"

"Son sayı konusunda emin değilim. İkisi de olabilir." Dudağını ısırtıyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. "Kaç deneme yapacağımızı düşünüyorsun?"

"Bunu öğrenmenin bir yolu var." Dizüstü bilgisayarı önüne çekiyorum ve kasanın üreticisini arıyorum. Birkaç tıklamadan sonra cevabım beliriyor. "Kilitlenmeden önce üç deneme hakkımız var."

Briar kanepeye uzandı ve kumral saçlarının birkaç telini yüzüne savurdu. "Sadece bir sayıdan emin olsaydık bu sorun olmazdı ama iki mi? En az dört denemeye ihtiyacımız var ve bu da diğer sayılardan emin olduğumuzda geçerli."

Huzursuzlanmaya başladı ve buna izin veremem. Bu soygunu başarmak istiyorsam, onun yardımına ihtiyacım var. Ona doğru dönüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bunu yapacağız. Birlikte yapacağız. Sen evini kurtaracaksın, ben de suçluları iade etmeyen bir ülkeye uçak bileti alacağım."

Daha yakına eğildim.

gözlerini benimkilere dikti. "Bana bak, Briar."

Yeşil gözleri benimkilere dikiliyor ve söylemeyi planladığım her şey aklımdan uçup gidiyor. Konuşmak yerine daha da yaklaşıp onu öpüyorum. İlk başta, bu bulaşıcı deliliğe karşı sadece içgüdüsel bir tepkiydi. O tehlikeli ve güzel ve onun içindeyken kendimi en güvende hissediyorum, onun içinde olmak çok yanlış hissettirse de.

Dili benimkine bastırdıkça aletim sertleşiyor ve daha fazlasını istiyor. Vermediğimde, elimi tutuyor ve ağzıma karşı yumuşak bir inilti ile parmak uçlarımı bacaklarının arasına bastırıyor. Sesini yutuyorum ve parmaklarımı onun üzerinde gezdiriyorum.

Ağzını benimkinden çekiyor ve kalçalarını parmaklarıma doğru yuvarlıyor. "Pantolonunu çıkar, sonra da bana dokunmayı bırakma."

Bir denizciye emir veren bir siren gibi, benden yapmamam gerektiğini bildiğim şeyler talep ediyor. Hayatımı atan şeyler. Çünkü

Burada kalamam. Bu işi başarsak ve ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok para kazansak bile, onun bu topraklarla bir bağı var ve benim tüm bağlarımı koparmam gerekiyor.

Onun bu topraklarla bir bağı olmasa bile, benim geçmişten ne kadar kopmaya çalışsam da kopmayacak bağlarım var. Bu kadına asla hak ettiğini veremeyeceğim ve sonunda sadece onu inciteceğim.

"Bunun sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını bilseydin, yine de yapar mıydın?" diye sordum.

Nefes nefese kalıyor ve arkasına yaslanırken gözlerini deviriyor. "Eğer sevmek istemiyorsan, bunu söyleyebilirsin. Aptalca bahaneler ve nedenler bulmana gerek yok."

"Briar, öyle değil. O-"

"Karın mı?"

En iyi kararına rağmen, başımı sallıyorum, sonra kendimi bir tırat için hazırlıyorum. Ama Briar beni şaşırttı. Kıskanç bir öfkeye kapılmak yerine uzanıp elimi tutuyor.

"Bak, benimle konuşmadığın sürece karına ne olduğunu anlayamam. Belki Gloria'nın karının ölümüne nasıl sebep olduğunu bilirim, en azından anlamaya çalışabilirim ama bana bu fırsatı vermelisin."

Kucağıma, avuç içlerimdeki nasırlara bakıyorum. Ağzımdan kelimeler dökülüyor ama söyleyemiyorum. Hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

"Oh, Tanrı aşkına." Briar ayağa kalkar ve odadan çıkar. Geri döndüğünde ayak bileğindeki prangaları elinde tutuyordu. "Sana bir şey göstermek istiyorum. Görmeni istiyorum." Dişlerini sıkıp tavana bakıyor, sonra derin bir nefes alıp bana bakıyor. "Sana en derin, en karanlık sırrımı göstermek istiyorum. Ama bunları giymek zorundasın."

Kelepçelere bakıyorum. "Neden?"

"Sadece tak onları. Onları giymek zorundasın. Nedenini oraya vardığımızda anlayacaksın."

Bu, başıma gelecek korkunç şeylerin alameti gibi görünüyor ama yine de bileklerimdeki prangaları takıyorum.

"Botlarına ihtiyacın olacak. Bunun için ormana gitmeliyiz." Ayakkabılarımı zincirlenmiş ayaklarımın dibine bırakıyor. "Sana bunu gösterdiğimde, seni ihbar etmeyeceğime de güvenebilirsin. Oldukça lanetleyici ve bu mülkü neden kaybedemeyeceğimi açıklıyor."

Bağcıklarımı bağlarken avuçlarımdan soğuk terler akıyor. Bu toprakları elinde tutmak için sert önlemler almasına neden olacak kadar korkunç ne olabilir? I

Bunun sadece duygusal bir bağ olduğunu düşünmüştüm, ama konuşma tarzına bakılırsa bu daha derin bir şey.

Giderek artan tedirginliğime rağmen ayağa kalkıp onu ön kapıdan dışarı kadar takip ediyorum.

Güneş gökyüzünde alçalırken, ormana doğru yürüyoruz.

Chapter Twelve

Briar

T Bu korkunç bir fikir ve onu buraya getirerek ne düşündüğümü bilmiyorum. Çaresiz bir kadının davranışı sanırım. O hala Bana güven ve sırlarını gün ışığına çıkarmasını istiyorsam, buna ihtiyacı olacak.

Sırrımı bir katilden daha iyi kime söyleyebilirim ki? Bu bilgiyle polise gidebilecek gibi değil. Elbette, ona göstermek üzere olduğum şeyi bir tür savunma anlaşması yapmak için kullanabilir, ama bu pek olası değil.

Sonuçta kurbanım halk tarafından pek de sevilen biri değildi.

Yıkık dökük bir bacanın yanında duran eğik kulübeye ulaşıyoruz. Bir zamanlar bu arazide bulunan küçük evden geriye kalan tek şey bu. Baraka aslında bir kilerdi. Eve yapılan bir eklentiydi ve bacanın dışında geriye kalan tek şey bu.

Bir adım öne çıkıp ahşap kapıyı açıyorum. Paslı menteşeleri gıcırdamıyor ama. İnliyor, hizmet yıllarından şikayet ediyor ve ölümü diliyorlar. Bir zamanlar ben de böyle hissetmişim ama kendimi öldürmek yerine mutsuzluğumun kaynağını ortadan kaldırdım.

"Grey, Sid'le tanışmanı istiyorum."

Grey öne çıkıp içeriye bakmak yerine başını çevirir ve fırçanın içine kusar. Cevap geçerli. Ben mummyacı değilim,

ve Sid haftalardır bu kulübede çürüyor. Koku oldukça korkunç.

Grey ağzını paltosunun koluna siler. "Bunu sen mi yaptın? Yani . . . Ona ne oldu böyle?"

"Onu ben öldürdüm." Omuzlarımı silkerek kaldırıyorum. "Yıllarca süren zihinsel tacizin fiziksel işkenceye dönüşmesinden sonra kendimi kaybettim."

Grey kulübeye bakıyor, sonra gözlerini kapatıyor. "Peki ya iki kız?"

Gözlerim açıldı. "Oh, hayır! Onu kızlarla birlikte bulduğumda öldürmedim ve bir sapık tarafından kandırılan iki saf çocuğa da zarar vermeyeceğime eminim. Ben-"

Cümlemi bitiremeden boğazım tıkanıyor. Yutkunuyorum ve tekrar başlamaya çalışıyorum ama şimdi ağlıyorum. Ne olduğunu anlamadan duygular beni ele geçiriyor ve ona katalizörü söyleyemiyorum. Beni onu uyurken bıçaklamaya teşvik eden kaybı dile getiremiyorum.

Şimdi kaçması için mükemmel bir zaman olabilirdi ama kaçmıyor. Yaklaşıp beni kendine çekti ve göğsüne yaslanıp feryat ettim. Böyle olmaması gerekiyordu. Sid'in kaybı beni etkilemiyor, hiçbir zaman da etkilemedi. Asla da etkilemeyecek. En çok acı veren kayıp, yokmuş gibi davranmaya çalıştığım kayıp.

Ama vardı. Var oldu.

"Hamileydin," diye fısıldıyor başımın tepesine, ben de başımı sallıyorum. Bu kelimeleri bir daha söyleyemem. Söylediğim tek kişi, bunu benden alan kişiyle aynıydı.

"Beni kaybedene kadar dövmeden önce toplam üç saat biliyordum-" Boğazım tekrar sıkılıyor. "Yara izleri hâlâ vücudumun her yerinde. Anlıyorsun, değil mi? Bunu neden yapmak zorunda olduğumu biliyor musun?"

"Bildiğinden daha fazla."

"O zaman bana açıkla. Nereden biliyorsun Grey? Senin için her şeyi ortaya koydum ve şimdi senden de aynısını yapmanı istiyorum."

"Briar. . . Yapamam."

"Söyle bana!"

"Hayır!"

Tutuşunu bırakıp bir adım geri çekilirken soğuk bir boşluk beni kucaklıyor. Gözleri yaşlarla doluyor ama düşmelerine izin vermiyor.

"Benden daha ne istiyorsun?" diye sordum. Uzanıp gömleğimi yırtıyorum. "Yara izlerini görmen mi gerekiyor? Bu benim de hasarlı olduğumu anlamana yardımcı olacak mı?" Pantolonumu tekmeliyorum ve dondurucu ormanda iç çamaşırimdan başka bir şey giymeden duruyorum. "Bak onlara! Yara izlerine bak, Grey."

Başını çevirmiş, yaşadıklarımın kanıtına tanık olmayı reddediyor.

"Bunlar görebildiğiniz yara izleri, ama başka izler de var-"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Yara izlerimi göremezsin ama çok derinler. Karım kendini öldürdü Briar, bebeğimizi de yanında götürdü. Evi kaybettiğimizde, hiç umut görmedi. Gloria onu bizden aldı, tıpkı karımı ve çocuğumu aldığı gibi. Bu yüzden onu öldürdüm. Benden çaldığı hayatların bedelini *faiziyle* ödemek zorundaydı!"

Birbirimize bakıyoruz, ormanda katartık bir anı paylaşırken göğüslerimiz inip kalkıyor. Sadece iki katil, şikayetlerini dile getiriyorlar. Tamamen normal.

Omuzlarım gevşiyor ve ona doğru bir adım atıyorum. "Siktir, özür dilerim. Seni itmemeliydim."

Daha fazla yaklaşmamı engellemek için ellerini kaldırdı. Sonra dönüp eve doğru gitmeye başladı.

Onu takip etmeden önce kıyafetlerimi topladım ve giyindim. Kelepçelere gerek yoktu. Parayı alana kadar hiçbir yere gitmiyor ve eğer parayı alırsak ben de kurtulmuş olacağım. Şu anda çok daha iyi hissetmeliyim. İstedğim her şeye sahibim. Güvenlik. Onun sırları.

Peki neden hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyorum?

Chapter Thirteen

Briar

T Sonraki birkaç hafta bir kasırğa gibi geçti. Birikmiş çok fazla zamanım olmadığı için işe dönmek zorunda kaldım. İlk birkaç gün korkutucuydu. Eve her döndüğümde kanepeyi boş bulmayı bekliyordum. Eşyaları gitmişti. İlk haftadan sonra nihayet rahatlamaya başladım.

Kameraları her gün izliyoruz. Yayın sesli olarak geliyor, bu nedenle avukatlar ve Gloria'nın kız kardeşi - mirasını ve çocuklarını devralacak kişi - arasındaki görüşmeler tonlarca bilgi sağladı. En büyük korkumuz, kız kardeşin biz bir plan oluşturmaya fırsat bulamadan kasayı açıp değerli eşyaları almasıydı ama Gloria'nın her açıdan tam zıttı gibi görünüyor. Maddi kazanç elde etmek için evi taramak yerine, zamanının çoğunu çocuklara ayırıyor.

Bu onlar için iyi bir şey ve Grey ile ikimiz de onun yaptıklarının hayatlarını nasıl daha iyi hale getirdiğini tartıştık. Onu onların iyiliği için öldürmemiş olsa da, yine de faydalarını gördüler. Bu düşünceyi asla yüksek sesle dile getirmem ama o iki çocuğun, bizden çalınan bebeklerin yaşamaya devam etmesini sağlama yolumuz olduğunu hayal etmeyi seviyorum.

Grey ile aramızdaki ilişkiye gelince, nerede durduğumuzu bilmiyorum. O gecedan beri seks yapmadık ama özlem dolu bakışlar hâlâ orada. Bazen onu göz ucuyla beni izlerken yakalıyorum ama beni onu izlerken yakalamadığı için şükrediyorum.

Dušta. Uyrurken.

Bir keresinde lavabonun önünde dururken sikini dövüyordu.

Kendimle gurur duymuyorum ama biraz takıntı haline getirdim. Karşılık bulmaması çok kötü. Onu konuşmaya zorladığımda her şeyi berbat ettim.

Ormandaki o andan beri işler değışti. Eski sevgilimi öldürdüğümü öğrendikten sonra tuhaflaşmasını ya da benden korkmasını beklerdim ama korkakça davranan ben oldum. Nihai amacım bu olsa da onu kaybetmek istemiyorum. Gelecek hafta işi tamamladıktan sonra uçağı atlayıp güvenli bir yere gidecek.

"Hiçbir şey değışmedi, değil mi?" Mutfak masasında önüne dumanı tüten bir fincan kafeinsiz kahve koyarken söylüyorum. "Yani, hâlâ çocukları birkaç günlüğüne şehir dışına götürmeyi planlıyor, değil mi?"

Grey bilgisayar ekranına dokunur. "Bu resim taşınmış. Şuraya bakın. o."

Görüntüye bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. Bu kamera koridorun sonunda kocaman bir siyah kelebek resmi asılı. Altın çerçeve biraz yamuk görünüyor, ama bunun neden önemli olduğundan emin değilim.

"Belki biri çarpmıştır," diyorum ama Grey başını sallıyor ve ekrana tekrar dokunuyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama bugün erken saatlerde çekilen görüntüleri tekrar gözden geçirdiğimde, zamanın bir kısmını kaçırdığımızı fark ettim. Birisi başka bir videodan saat 15:00 ile 15:15 arasındaki görüntüleri eklemiş."

"Bunu kim yapar ki? Ve neden?"

Ekrana daha da yaklaşıyor. "Asıl soru , değil mi?"

Bir sandalyeye oturuyorum ve ekranı da görebilmek için yaklaşıyorum. Omuzlarımız birbirine değiyor ama o aldırıyor gibi görünüyor. Bu arada ben de yakınlığın tadını çıkarıyorum. Burnu seğiriyor ve başını çevirip bana bakıyor.

"Güzel kokuyorsun." Ona gülümsedim. "Teşekkürler."

Düşüğümüz durum bu. Garip iltifatlar ve çalıntı bakışlar.

"Yeni parfüm mü?" diye soruyor.

"Hayır. Yeni bir losyon denedim ama sanırım cildimi kurutuyor." Kolumu ona doğru tutuyorum ve o da parmak uçlarını ince kıvılcık-sarı tüylerin üzerinde gezdiriyor.

"Bana oldukça yumuşak geldi." Yutkunuyor, sonra boğazını temizliyor. "Güzel de kokuyor."

"Bunu zaten söylemiştin." "Doğru."

Birbirimize dokunmamak için sandalyemi çekiyorum. Görünüşe göre ona çok yakın olmak beynini karıştırıyor. Bir katilin gözünü korkutma yeteneğimi iltifat olarak kabul ederdim ama onun gözünü korkutmak istemiyorum. Onu baştan çıkarmak istiyorum.

"İşe daha bir hafta olduğunu ve odaklanmamız gerektiğini biliyorum ama bu konuda zorlanıyorum," diyorum. "Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Ne? İş mi? Evet, tabii ki."

"Hayır, Grey. İş değil." Sandalyesinin koltuğunu kavıyorum ve onu dizüstü bilgisayardan uzaklaştırıyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. "Esasen seni olanlar hakkında konuşmaya zorladığım için üzgünüm ama bu haftalar önceydi. Bunun peşini bırakacak mısın?"

Kara kaşları bir araya geliyor ve kafası benim hissettiğimden daha karışık görünüyor. "Bırakayım mı? Hiçbir şeye tutunmuyorum."

Elini tutup göğsüme koyuyorum ve sanki avucunu yanan bir sobaya tutmuşum gibi geri çekiyor.

"Gördün mü!" Bağırıyorum. "Göğüslerim daha önce senin için o kadar da istenmeyen bir şey değildi. Şimdi ortalıkta dolaşıp birbirimizden hoşlanmadığımız halde hoşlanıyormuşuz gibi davranıyoruz. Ne oluyor?"

"İstemiyorum..." Durur ve başını sallar. "İstediğin bu mu? *Gerçekten* istediğin bu mu? Bir kredi için imza atan ve evini tutamayan o adamı, o aptalı mı istiyorsun? İçinde olmasını istediğin adam bu mu? Başarısızlığı mı?"

Başımı salladım. "Özetle, evet. Bunu anlamak senin için neden bu kadar zor?"

"Bunu anlamak benim için zor değil ama biz hiçbir şey olamayız. Bunu hiç düşünmedin mi? Parayı alıp yollarımızı ayır ne olacağını?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ben daha çok şimdi ve burada türünden bir kıyım. Çok ileriye düşünmüyorum. Bu yüzden dağlar kadar borcum oldu."

yaklaşan haciz ve ormanda ölü bir eski erkek arkadaş. Öngörü benim güçlü yanımdan değil, dostum."

"O zaman şimdi düşün," diyor. "Seni incitmek istemiyorum Briar ve parayı aldıktan sonra seni terk edersem yapacağım şey de bu olacak. Ve kalamam."

O haklı. Bunların hiçbirini gerçekten düşünmedim. Rasyonel olarak, onun planının her zaman buradan gitmek olduğunu biliyorum, ancak bunun benim neye benzediğini hiç düşünmedim, planı her zaman kazmak ve yerinde kalmak olan kadın.

"Evet, haklısın. Gittiğinde canım çok yanacak. Senden hoşlanıyorum ve bunu itiraf etmekten korkmuyorum." Ayağa kalkıp gömleğimin eteklerini kavıyorum, sonra da çıkarıyorum. "Yine de bir anlık zevk için katlanmaya hazır olduğum bir acı bu." Pantolonumu kavıyorum ve indiriyorum. "Peki ya sen Grey? Bu zevk sana verdiği acıya değer mi?"

Alt dudağını ısıyor ve ben sandalyeme çöküp bacaklarımı ayırıp külotumun üzerinden klitorisimi okşarken inliyor.

"Dokun bana," diye fısıldıyorum. "Beni incitmeden önce iyi hissetmemi sağla. Eğer gitmek zorunda kalırsan, bana seni hatırlatacak bir şey ver."

"Sapık," diye fısıldıyor.

Beni istiyor. İsteddiğini biliyorum. *O da* istediğini biliyor. Ama bir şey onu bunu itiraf etmekten alıkoyuyor. Eğer karısıysa, hepimizin bir iskeleti vardır. Benimki sadece arka bahçede yaşıyor.

Sonra maskeyi hatırladım. Daha önce ona yardımcı olmuştu, belki yine yardımcı olabilir. Aceleyle yatak odasına gidip onu alıyorum, sonra mutfığa dönüyorum. Elimde ne olduğunu anlayınca yanıma gelip kumaşı elimden kapıyor, sonra da takıyor. Gömleğini çıkarıyor ve güçlü kollarıyla beni içine alıyor. Dövmeler bana bakıyor. Suçlu. Haciz. Kendimi çok yakından hissettiğim her şey. Sanki kendi tenime kazınmış gibiler.

"Ne kadar istersem isteyeyim, beni kalmaya ikna edemezsiniz. Her gün bununla savaşıyorum. Senin etrafında olmak işkence ve ben zayıf olmak istemiyorum." Beni etrafında döndürüyor ve ereksiyonu kıcıma sürtünene kadar beni vücuduna doğru çekiyor. "Ama beni zayıflatmazsan ne olayım."

Dönüp ona bakıyorum ve sırtıyorum. "Zayıf bir insan cinayet işler mi?"

"Belki." Bir elini yüzüme doğru kaldırıyor ve parmakları boynumda gezinmeden önce çenemi kaldırıyor. Boğazımı sıkıyor. "Seni şu anda öldürebilirim, küçük psikopat."

"Ama yapmayacaksın."

Pantolonu yere düşüyor ve külotumu kalçalarımın altına yırtıyor. Sıcak, ipeksi siki ıslak yarığımın altına sürünürken beni masanın üzerine eğiyor. Kalçalarını geri çekiyor, sonra bir sonraki iç nefesimde içime itiyor. Kahretsin, bu açıdan çok büyük hissettiriyor.

"Gri," diye inliyorum.

O bana vurdukça masa öne doğru kayıyor. Tahta kenar duvara çarptığında ve artık ilerleyemediğinde, onun yerine tüm gücünü bana aktarıyor. Kalçalarının her çarpışması beni masanın kenarına doğru itiyor.

Grey iyi kalpli, kırık bir adam ama maskesini taktığında bambaşka biri oluyor. En büyük günahı işleyebilecek biri. Elini uzatıp boğazımı sıkarken tek düşünebildiğim bu.

Beynim garip yerlere gidiyor, beni gerçekten öldürmesi gibi. Beni istediği zaman bencilce kullanabileceği garip bir seks bebeği olarak tutması. Bana *bu kadar* takıntılı olmasını istiyorum. Benim ona takıntılı olduğum kadar. Ben de onun vücudunu etrafımda tutardım. Seks için değil, yatağımın altına çürüyüp gidene kadar günüm hakkında konuşmak ve hikayeler paylaşmak için.

O benim için kötü. Ben de onun için kötüyüm. Ve bundan sonra birlikte kalamayacağımızı çok iyi biliyorum.

"Bana geri dön, küçük psikopat," diyor. "Her ne düşünüyorsan, kes şunu."

Kolunu göğsüme doluyor ve beni ayağa kaldırıyor. Güçlü kolunun bir masayı yoldan çekip beni duvara doğru yürütüyor. Onun elinde dönüyorum ve elleri kalçalarımı kaldırıp beline doluyor. Kendini içime iterken beni zihinsel jimnastiğimden çekip çıkarıyor ve beni güzel gözlerine bakmaya zorluyor.

Parmak uçları kıcıma giriyor, homurtuları ve inlemeleri amımın duvarlarının kasılmasına ve gerilmesine neden oluyor. Eli aramıza giriyor ve klitorisimi sıkı daireler çizerek ovuyor. Kahretsin, bu elektrik gibi. Beni başka bir orgazma yaklaştırırken zevk omurgamın uzunluğunu titreştiriyor.

"Tekrar sikime boşalmanı istiyorum, küçük psikopat. Bir katilin sikindeki her damlayı sık."

Parmakları beni havaya fırlatana kadar çalışıyor. İçimden insanlık dışı sesler yükselirken çığlık atıyorum. Gözlerim kapanıyor ve bedenimin tüm kontrolünü kaybediyorum. Her kasım geriliyor, geriliyor ve bir inilti çıkarıyor.

ondan. O da geliyor ve kalçalarının kekeleyen sertliği yoğunlaşıyor.

Daha birçok gece bu anı .

Sonunda boşalmayı bırakıyoruz ve seğiren aletini benden çekip maskeyi kaldırıyor. Sanki bunca zamandır tam olarak bunu yapmak için bekliyormuş gibi beni öpüyor. Sanki karanlık kimliğini ortaya çıkararak bu anı mahvetmek istemiyormuş gibi.

"Daha önce ne düşünüyordun?" diye soruyor, ıslak siki amıma dayanmış.

"Sen gittiğinde nasıl olacak?" diye fısıldıyorum.

İç çekiyor ve saçlarımı okşuyor ve evet, artık ahlaki açıdan gri rolünden kesin olarak çıktı. "Birlikte kalamayacağımızı biliyorsun."

"Neden? İkimiz de katiliz. Ne fark eder ki?"

"Çünkü cinayetim çok aleniydi ve tüm eyalet beni arıyor."

"İnternete bakılırsa, aslında tüm dünya sizi arıyor. Ama düşündüğünüz şekilde değil."

"Tamam, ama beni cinayetten bulmaya çalışan insanlar polisi doğrudan kapınıza yönlendirecek. Ve sen *biraz* psikopat olduğun için arka bahçede bir cesedin var. Benim burada kalmam ikimiz için de iyi değil. Beni hatırlaman için sana bir şey vermemi istedin ve ben de istediğin gibi yaptım. Dokunuşumu hatırlayacaksın. Öpüşümü. Sikimi. Tabii daha fazla acı çekmemek için bunu şimdi durdurmamız gerektiğini düşünmüyorsan."

"Bana ceza oburu diyebilirsiniz sanırım, çünkü gelecekteki acımın her anını yemek istiyorum. Tam burada. Şu anda."

"O zaman benden bir damla daha alamayana kadar seni beslemeye devam edeceğim." Eğilip beni öpüyor ama beynimde başka bir düşünce dolaşıyor.

O burada kalamaz ama benim onunla gidemeyeceğimi kim söyleyebilir?

Gülümsüyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum. Parayı aldıktan sonra ona planımı anlatacağım. Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Saplantısının tek taraflı olması ve beni sadece gidene kadar zaman geçirmek için beceriyor olması ihtimali var. Parayı alınca beni sikmeyi planlıyor olma ihtimali de var.

Şimdilik ona güvenmeye devam edeceğim.

Chapter Fourteen

Gri

Teçtiğimiz birkaç gün yaklaşan işle ilgili planlarla doluydu, ancak ara sıra yemek yemek, uyumak ve haberleri izlemek için ara veriyoruz. Ve sevişmek. Bunun için çok zaman ayırıyoruz ve Briar'ı günün her saatinde evin neredeyse her odasında götürdüm. Kadının rakipsiz cinsel açlığı var ve görünüşe göre ben onun en sevdiği restoranım. Bu iyi bir şey, çünkü o benim de olur.

Elimdeki kadın farklı bir şeye dönüştü. Kendi zararına bile olsa kesinlikle öldüremeyeceğim bir şeye. Artık aramızda çok fazla anlayış var. Beni sebepsiz yere esir tutmasından daha derin bir şey. Artık nedenlerini biliyorum ve beni uzaklaştırmak yerine, kendime bir şeyi itiraf etmeye zorladılar.

O ve ben benzer ruhlarız.

Kader bizi zorladı ve artık topluma uyum sağlayamayan iki parya olduk. Daha iyi bir terim bulamazsak duygusal olarak mahvolduk. Bundan sonra bir arada kalamayacak olmamız utanç verici, ancak parayı aldıktan sonra yollarımızı ayırma kararımız doğru bir karardı.

Briar elinde bir tepsiyle yatak odasına girerken, "Görünüşe göre elli bin dolarla kapatıyorsun," diyor. Tepsiyi yatağın üzerine koyuyor ve

Ben. "Kasasından bundan daha fazlasını alacağız, değil mi?"

"O kaltak muhtemelen her gün elli bin dolar harcıyordur," diyorum alayla. "Eğer kasada bundan daha azını bulursak, hepsini sana vereceğim ve teslim olacağım."

Meyve tepsisinden bir çilek koparıyor ve sözlerimi düşünürken onu çiğniyor. "Eğer böyle biterse, hepsine ihtiyacım yok. Sadece ipotegimi düzelterek ve ilerleyecek kadarına ihtiyacım var. Belki biraz da kredi kartı borcu öderim. İşten eve dönerken arabamdan garip bir ses geliyordu ama..."

"Gerçekten hiç bitmiyor, değil mi?" Öne doğru eğilip birkaç yaban mersini alıyorum ve ağzıma atıyorum. "Faturalar yani. Tüm hayatımızı birilerine borçlu olarak geçiriyoruz."

Siyah maskem kucağıma düşüyor. Briar'a baktığımda sırtıyordu.

"Grey, vadesi geçmiş bir bakiyeniz olduğu dikkatimizi çekti. Yasal işlemlerden kaçınmak için lütfen en yakın tesisimize para yatırın." Amını tokatlıyor ve bana gülümsüyor.

Maskeye bakıyorum. Benim için her şeyi mümkün kılıyor ve o olmadan onu beceremiyorum. Onu taktığımda, karısı ve çocuğu ölmüş bir adam değilim. Kötü, açgözlü, tacizci bir kadını alaşağı eden katilim. Bu yaşamlar birlikte var olmadı, bu yüzden kendimi ayırmanın bir yolu.

Ölmüş karıma sadık kalmanın bir yolu.

Ama sonra Briar'a bakıyorum. Ona her şeyimi vermek istiyorum. Maskeyi takmadan onu becermek istiyorum. Bu benim için neden bu kadar zor?

Bir parça muzun tadını çıkarırken maskeyi alıp parmağımın etrafında döndürüyorum. "Hâlâ planın üzerinden bir kez daha geçmemiz gerekiyor. İkimizin de rollerimizi anladığımızdan emin olmak istiyorum."

Briar tişörtünü çıkarıyor, sutyen ve ipeksi bir uyku şortundan başka bir şey giymeden uzanırken beni baştan çıkarıyor. "Ben evde olacağım, seni güvende tutmak için kameraları izleyeceğim. Sen malikânede olacaksın, kasayı inceleyip parayı toplayacaksın. İşte oldu. Artık sevişebilir miyiz?"

Bacaklarını açıyor ve ince şortunun üzerinden tümseğini sıkıyor. İçinden hafif bir inilti çıkıyor ve kan sikime hücum ediyor. Yine de sikim onunla hiçbir şey yapmıyor. Eğer onu becermek istiyorsam, maskeyi takmam gerekecek.

"Tak şunu," diye yalvarıyor. "Beni bir kez daha boşaltırsan, dikkatimi vereceğim ve iyi bir kız olacağım. Söz veriyorum."

Kadın doyumsuz ve bu çok tahrik edici. Bana doyamıyor ve bu his karşılık buluyor. Eğer onu maskesiz becerebilseydim . . .

Ama yapamıyorum, bu yüzden ediyorum ve kumaşı yüzümün üzerinden kaydırıyorum.

Ereksiyon neredeyse anlıktır. Grey gitmiş, yerine önündeki güzel kadının ırzına geçmek için güvende olan bir adam gelmiştir. Çaresiz katilin geçmişle bir bağı yok. Geleceğiyle de bir bağı yok. Sadece onu tamamen arzulayan kadına bağlıdır ve o kadın da şu andır. O kadın Briar.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum Grey," diyor bana bakarak. "Ne?"

Eğiliyor, yatağının başucundaki çekmecedan bir şey çıkarıyor ve bana doğru yürüyor. Elime tutuşturduğu şey beni şaşırttı.

O benim silahım.

Briar yatağın üzerinde oturuyor. Parmakları neredeyse sevgiyle siyah metalin üzerinde geziniyor. Eğer onu öldürmemi istiyorsa, bu iş için yanlış kişiyi seçmiş. Maskemi taksam bile bunu yapamam. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama aslında onun etrafımda olmasından hoşlanıyorum.

"Beni onunla becermeni istiyorum," diyor.

Maskeyi çıkarıyorum. "Pardon?"

"Namluyu içime sokmanı istiyorum."

"O kadar çok güvenlik nedeni var ki-"

"Umurumda değil."

"İstiyorum!"

Ama sonra alt dudağını ısırtıyor ve biraz daha az umursuyorum. Ve bacaklarını kaldırıp kalçalarını açtığı anda, hiç umursamıyorum.

Bir iniltiyle, şortunun ağını kenara çekip tatlı küçük yarığını ortaya çıkarırken maskeyi yüzüme çekiyorum. Doldurulmak için yalvarıyor ama bu sefer sikimi istemiyor. Hayır, içinde bir cinayet silahı istiyor.

Cinayet silahım.

Tabancayı boşaltmak için hamle yapıyorum çünkü aptal değilim, ama elini benimkinin üzerine koyuyor, sessizce dolu bırakmamı istiyor. Briar'ın bedeniyle Rus ruleti oynamak istemesem de, eğer istediği buysa, oynayacağım.

Kendimi çelikleştiriyorum, sonra metal namluyu karnının kıvrımlarından aşağıya ve amının dudakları arasına sürüklüyorum. Sert metalle ovarken başını geriye atıyor, sonra aşağı doğru sürükleyip içine itiyorum. Nefes nefese kaldı.

küçük arpacık onun açıklığından geçiyor. İç dudakları namlunun etrafına yayılıyor ve ben hayranlık içinde kalıyorum. Mükemmelliğe bu açıdan tanık olmak pek sık rastladığım bir şey değil. Amının açgözlülüğüne. Her santimi alınıyor ve bırakılıyor.

"Becer beni," diye bağıyor.

Silahı içine soktuğumda sırtı kamburlaşıyor ve elimdeki metal parçasına duyduğum kıskançlık alevini inkar edemiyorum. O silah olmak istiyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp ona doğru eğildiğimde yatak altımda gıcırıyor. Elim boğazına doğru yükselip sıkıyor ve irisleri başının arkasına doğru yuvarlanıyor. Namlunun etrafında sıkılaşıyor. Kalçaları titriyor. Zevk metalden damlayıp tenime doğru ilerlerken kasılıyor.

"Kahretsin, çok güzelsin, küçük psikopat," diye homurdanıyorum. "Boşalmak üzereyken daha da güzelsin."

"Gri," diye pantolonunu indirdi.

Sözlerim tam bacaklarının arasına isabet ederken ağzı açılıp kapanıyor. Göğsü benimkine doğru yükseliyor ve silahımın namlusunun etrafına geliyor. Maskemi burnuma doğru kaldırıyorum çünkü onun iniltilerini içime çekmem *gerekıyor*. Onları yutmam *gerekıyor*.

Namluyu amından çıkarıp çenesine götürmeden önce onu öpüyorum. "Ağzını aç psikopat ve silahımın tadına bak."

Islak namluyu dudaklarının yanından geçiriyorum, sonra öne doğru eğilip elimdeki spermi yalıyorum. İçimden bir inilti çıktığında, dudakları namlunun etrafında sıkılaşıyor. Tadı işlediğim günah gibi ve ben onu yiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Onun tatlılığı döktüğüm kanın metalik tadını yok ediyor.

Namluyu ağzına daha derin itiyorum ve diğer elimle sikimi pantolonumdan çıkarıyorum. Onun sıcak, boşalmaya hazır amını sikimin etrafında hissetmek için bir an daha bekleyemem.

"Tabancamla boğulmanı istiyorum. Sen açgözlü amına sikimi alırken ben de bu silahla gırtlığını sikmek istiyorum. Daha fazlasını istiyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor.

Parmağımın tetikten uzakta olduğundan emin olarak aletimi kavriyorum ve içine itiyorum. Silahın etrafında nefesi kesiliyor. Amını okşarken namluyla boğazını sikiyorum ve bu manzara neredeyse çok fazla. Kalçalarımın her itişinde göğüsleri zıplıyor ve boğazı gerilip genişliyor.

"Ne kadar iyi bir psikopat," diye homurdandım.

İniltileri araya girenlerin arasından süzülüyor ve ben onlar için çaresiz kalıyorum. Arada bir şey olmadan kulaklarıma ulaşmaları *gerekıyor*, bu yüzden silahı çekiyorum

ağzından çıkarıp komodinin üzerine koydum. Saçlarını avuçluyorum ve onu daha sert becerirken kendime doğru çekiyorum. Daha hızlı. Ta ki o adımı haykırana ve ben onu doldurmak için çaresiz kalana kadar. Elim yumuşak teninden aşağı kayıyor ve onu daha yakına çekerken kıcını kavırıyor. Şimdi bana karşı aynı hizada, sıcak ıslaklığı damlıyor ve beni ıslatıyor.

"Lütfen! Doldur beni!" diye bağıyor.

Elimi ağzının üzerine koyuyorum, ağırlığımı ona yaslıyorum ve bencilce onun vücudunu yapabileceğimi bile bilmediğim şekillerde kullanıyorum. Yakın zamana kadar pek çok şeyi yapabileceğimi bilmiyordum. Amını doldururken kalçalarım tekliyor ve tempom yavaşlıyor. Yoğun bir orgazm tüm bedenimi sararken aletim seğiriyor.

Yana doğru yuvarlanıyorum ve tenimde kalın bir ter tabakasıyla yanına uzanıyorum. Bir an için, üzerime eğilip maskeyi çıkarırken ve beni öperken çizgiler bulanıklaşıyor. Ben hem katil hem de Grey'im ve bu iki dünyanın aynı alanda var olmasını nasıl mantıklı bulacağımı bilmiyorum. Ve onun iyiliği için denemeye bile başlayamıyorum.

Çünkü parayı aldığımda artık bir önemi kalmayacak. Yarın bu saatlerde, dünyalar kadar uzakta olacağım.

Chapter Fifteen

Briar

T Arabasını herhangi bir yere götürmek ölüm fermanı olurdu, bu yüzden arabamı kullanarak onu malikaneden yaklaşık bir mil uzağa götürdüm ve . Söz yok.

araçtan inerken aramızdan geçiyor. Söylememiz gereken her şey zaten söylenmişti.

Arabanın kapısını kapattıktan sonra yolun kenarındaki sık ağaçlık alana giriyor. İç lambayı açıp orta konsolda bir şey arıyormuş gibi yapıyorum. Biri arabamı görürse diye böyle yapıyorum. Yalnız bir kadın gördüklerini hatırlayacaklar, başka bir şey değil.

Yeterince zaman geçtikten ve en az üç araba geçtikten sonra karanlık ormana bakıyorum ve onu büyük bir ağaç gövdesinin ve birkaç kalın çalının arkasına çömelmiş buluyorum. Ona doğru başımı sallıyorum, o başını sallayarak yapılması gerekeni yapmaya hazır olduğumuzu işaret ediyor. Parmaklarımın bir hareketiyle tavan lambasını kapatıp yola çıkıyorum.

Ben eve dönüp onu arayana kadar çalıların arasında bekleyecek. Cep telefonu yoktu, bu yüzden benimkini kullanmak zorundaydı. O evdeyken onunla iletişim kurmak için dizüstü bilgisayarımı kullanacağım. Onun gözleri olacağım.

Malikane birkaç günlüğüne boş olacak -Gloria'nın nazik kız kardeşi tam da planlandığı gibi çocukları hafta sonu için götürdü- ama ben hiçbir şey almıyorum.

Şans. Özellikle de bir başkası görüntüleri değiştirmeye başlamışsa. Videodan o bölümü kesen kişi kimin izlediğini bilmiyor ama birilerinin izlediğini biliyor ve bu da beni tedirgin ediyor.

Otuz dakika sonra garaj yoluma çekip aceleyle eve girdim. Ben işe giderken onu evde bırakmak garipti, ama yatak odama girdiğimde onu yatağa yayılmış, küçük metal tasmaını takarken görememek daha da garip. Bu alışmam gereken bir yokluk. önce beni son bir kez daha sikebilir, ama yarın sabah güneş doğduğunda, o uzak bir anı olacak.

Bu anlaşmanın benim için iyi olacağını düşünmüştüm. Pek çok kadın hayatlarının geri kalanında kendilerini bir katile bağlama fikrinden hoşlanmaz, ama belki de o kadınlar katil değildir. Her sabah onunla uyanmak hayatımdaki en kötü değişiklik olmazdı.

Yine de neden kalamadığını anlıyorum. Böyle unutulmaz bir yüzle, kısa sürede keşfedilirdi. Onunla birlikte gitmek de bir başka seçenek ama benden kendisine katılmamı istemedi. İsteseydi kesinlikle evet derdim ama bundan sonra planladığı her şeye kendimi dahil edemem. Gitmeden önce hala bir şey söylemediyse, bir ipucu bırakacağım.

Bilgisayarım elimde, aceleyle mutfak masasına gidip her şeyi hazırlamaya başlıyorum. O parayı alamazsak bu fantezilerin ve planların hiçbiri bir anlam ifade etmeyecek. Güvenlik kameralarının yayını başlatmadan önce Grey'i arıyorum. İkinci çalışta cevap verdi.

"Beni duyabiliyor musun, psikopat?" diye sorar.

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Açık ve net, katil."

"Güzel." Bir şey çatırdıyor ve sesini fısıltıya düşürüyor. "Hâlâ ormanın içindeyim ama şu anda arazinin arka tarafına yaklaşmış olmalıyım. Arka bahçeyi gösteren görüntüyü yukarı çekebilir misin?"

Birkaç tuşa bastıktan sonra girdim. "Şimdi izliyorum," diyorum ekranı incelerken. Yayılan çimleri ve arka verandanın bir köşesini gösteriyor.

"Herhangi bir hareket var mı?"

Başka bir kamera görüntüsüne tıklıyorum, sonra bir başkasına. "Evde herhangi bir hareket ya da ışık görmüyorum. Tam bir tarama yapmamı ister misiniz?"

Homurdanıyor, sonra diyor ki, "Evet, öyle de olabilir. Çalılıklar da sıklaştı ve zaten uzun yoldan gitmem gerekebilir."

Dizüstü bilgisayarın hoparlörlerinden ara sıra nefesi ve ayak sesleri gelirken farklı kamera görüntülerine tıklıyorum. Her şey ideal görünüyor. Geniş odalar karanlık ve boş, ev ise sessiz.

"Görebildiğim kadarıyla herhangi bir gizli sürpriz yok. Alarm devrede ama bunu bekliyorduk," diyorum. "Arka kapının alarm kodunu hâlâ hatırlıyorsun, değil mi?"

"Bir-iki-üç-dört," diye homurdanıyor ve arka bahçeye bakan ekranda gölgeli bir figür beliriyor.

Onun gölgeli figürü.

Çimenlerin süzülüşünü izlerken, hiç bu kadar tahrik olmamıştım. O benim kişisel Robin Hood'um gibi, zavallı küçük yaşlı bana yardım etmek için korkunç derecede zenginlerden çalışıyor. Kabul, kendi cebini de dolduruyor ama bu dışında. Bana hiçbir vermek zorunda değil paylaşmayı planlıyor.

"Bir görüntüm var," diyorum ve o da kameralardan birine el sallıyor. "Yanlış yol. Güneye doğru dönün."

Dönüp izlediğim kameraya bakıyor ve kalçalarım birbirine sürtünüyor. Gözleri kar maskesindeki delikten bana bakıyor ve ben sadece o maskeyi takarken paylaştığımız anları düşünebiliyorum. Umarım maskeyi takarken beni bir kez daha becermeyi planlıyordur. Bu yeterli olmayacak ve her zaman daha fazlasını isteyeceğim, ama son seferimizin son seferimiz olduğunu bilmekten daha iyi.

"Hadi şu boktan şovu yola çıkaralım," diyor.

Kamerayı arka kapıyı gösteren iç çekime çeviriyorum. Saniyeler sonra Grey aceleyle içeri giriyor ve alarmı devre dışı bırakıyor. Bu odayı bu yüksek noktadan pek çok kez gördük, bu yüzden şimdi onun için kafa karıştırıcı olmalı. Dar bir daire çizerek dönüyor ve yönünü bulmaya çalışıyor.

"İhtiyacınız olan oda şu uzun koridorun sonunda sağda," diyorum ve o da başını sallıyor.

Koridor labirentinde dolaşırken ve sonunda yatak odasını bulduğunda, kameralara tıklayıp yolculuğunu takip ediyorum, sadece kaybolmuş gibi görüldüğünde konuşuyorum. Sonunda dolaba ulaştığında nefesimi tutuyorum.

Kapıyı açıyor ve muhtemelen yatacak yer olarak ikiye katlanabilecek derin odaya adım atıyor. Bir salyangoz hızıyla halının üzerinde duran devasa siyah kutuya doğru adım atıyor. Çömeli ilk kodu girerken masanın kenarına tutunup alt dudağımı ısıriyorum, ama yanlış olmalı, çünkü tavana bakıp tekrar denemeden önce ellerini sallıyor.

Bu sefer kasa tıklayarak açılıyor.

"Büyük ikramiye," diye fısıldar. Ama para yığınlarını omzundan sarkan siyah çantaya aceleyle tıkıştırmak yerine, kasadan tek bir kâğıt çıkarıp okumaya başlar.

"Grey, ne yazıyor?" Ben soruyorum. "Vasiyet gibi bir şey mi? Ne yazıyor?" "Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum," diyor. Ekranda, şu adrese gidiyor ve sonunda kasanın içini görebiliyorum.

Boş.

"Kağıtta ne yazıyor?" Ekranı bağıriyorum. "Neler oluyor?"

Grey kameraya bakıyor ve yüksek sesle okumadan önce kâğıdı kabartıyor. "Bunun için geleceğini umuyordum ama güvende tutmak için taşımak zorunda kaldım. Sen çocuklara özgürlük verdin, şimdi ben de aynısını sana vermek istiyorum. Yükseklerden uç, kanunsuz."

Devam etmesini bekliyorum ama etmiyor. Sadece kâğıdı katlayıp cebine koyuyor ve yatağın yanında duruyor.

"Yani bu kadar mı?" Sonunda söyledim. "Her şey bitti. Ben evimi kurtaramam, sen de bir sonraki Çin uçağına yetişmek için Meksika'ya kaçamazsın."

Grey nefesini dışarı üflüyor. "Çin'den zaten zevk alamazdım. Ne Mandarin ne de Kantonca konuşabiliyorum."

"Bekle, . Geri . O notu tekrar oku."

Kitabı çıkarıp tekrar okudu ve ben de hatırladığımı sandığım şeyi duydum.

"Onu taşımak zorunda olduklarını söylediler. Peki ya tablo?" Uzun koridora gelene kadar kameraları tarıyorum. "O odadan çık ve sola dön, sonra bir sonraki sağa dön."

Birkaç saniye sonra ekranda Grey beliriyor. "Yüksekten uçmamı söylediler, belki de beni resme doğru itmeye çalışıyorlardı."

"Kesinlikle," diyorum umudun yükselmesine izin verirken.

Nefesimi bir kez daha tutarak Grey'in resme yaklaşmasını izliyorum. Devasa altın çerçeve hâlâ neredeyse fark edilemeyecek bir açıyla asılı duruyor. Tek bir kişinin kaldıramayacağı kadar büyük, yüzden duvardan nasıl indireceğini bilmiyorum.

Ama sonra buna gerek kalmadı. Çerçeveyi kavradığında, duvarda dönüp bir kapıya dönüşürken şaşkınlığın görüntüsüyüm. Bir kez daha kameraya bakıyor, sonra çerçeveyi kavriyor ve duvarı açıyor.

İşte o zaman kamera yayını kesilir ve ekranda bir hata mesajı görüntülenir.

Chapter Sixteen

Briar

I Kırk sekiz saat oldu ve sanırım yenilgiyi kabul etmenin zamanı geldi. O geri gelmeyecek. En büyük endişem evimi kaybetmek ve işlediğim suçların ortaya çıkması olmalı ama beni bu kadar üzen şey bu değil. Bu benim ona güvendim. Onu önemsedim. Ve tıpkı Sid gibi, o da beni mahvetti.

Saplantılı bir takıntıyla bugün kırkınıcı kez kamera görüntülerini kontrol ediyorum. Hiçbir şey değişmemiş. Kelebek resmi doğru yönüne geri dönmüş, ama yayın kesildikten bir saat sonra geri geldiğinden beri bu şekildeydi.

Telefonumun izini sürmeye çalıştım ama kameralar kapandığından beri kapalıydı. Teknolojinin çöküşünün tam zamanlaması nedeniyle, sadece bir şeyin o eve giren veya çıkan tüm sinyalleri engellediğini varsayabilirim. İlk başta federallerin onu yakaladığını düşünmüştüm ama şimdiye kadar haberlere çıkmış olması gerekirdi ve artık adı bile geçmiyor.

Bunun tek bir anlamı olabilir. Evet, bağlantının tamamen kesilmesi planlanmıştı ama federaller tarafından değil. Bunların hepsi Grey tarafından planlandı. Başından beri beni, kendini toparlayana kadar kalacağı bir yer olarak kullanıyordu. Başından beri plan buydu elbette, ama ben de oyunun sonuna dahil edildim. Benim

ihtiyaçlar göz önünde bulunduruldu - ya da ben öyle sanıyordum. Yolun bir yerinde, parayı paylaşma konusundaki fikrini değiştirdi.

Dizüstü bilgisayarı kapatıyorum ve kendime umursamadığımı, bunların hiçbirinin önemli olmadığını söylüyorum. Hiçbir şey değişmemişti. Hala onunla tanışmadan önce bulunduğum konumdayım. Kalbimdeki delik biraz daha büyük, evet, ama hayat her zamanki gibi umutsuz.

Ama bu yeni mantrayı ne kadar tekrarlırsam tekrarlayayım, kendimi buna inandıramıyorum. Sadece parayı almadı. Kaçarken benim bir paramı da aldı. nemli olmadığını düşünerek ona o paramı verdim ama önemli. Hem de çok önemli. Yanında götürdüğü parçam, bir hapishane hücresi ya da kalıcı yalnızlık içermeyen bir geleceğe dair son umut kırıntısıydı.

Mutfak masasından kalkıp banyoya doğru ilerliyorum ve küveti ılık suyla dolduruyorum. Cildimi yumuşatması beklenen gl kokulu banyo yağının son kalanını da döküyorum. Bulunduğum zaman cildim oldukça yumuşak olmalı. Tabii hâlâ vücuduma bağlıysa.

Kvetin kenarına  tıraş bıçağı yerleştirdikten sonra giysilerimi çıkartıyorum. Her bir giysiyi düzgün bir küp şeklinde katlayıp kapalı klozet kapağının üzerine yerleştiriyorum. Keşfedildiğimde kimsenin pasaklı olduğumu düşünmesini istemiyorum. Gerçi ormanda cesedimi bulduklarında bunun pek bir önemi kalmayacak. Yine de kimsenin o bok parçasına zlem duyduğum için kendimi öldürdüğümü düşünmesini istemem. Belki de ldğmde sesimin duyulmasını sağlamalıyım.

ırılplak oturma odasına koşuyorum ve doğruca bir bloknot kağıt ve çiğnenmiş kalemleri sakladığım çekmeceye gidiyorum. Sonraki kırk beş dakikayı bunu neden yapmak zorunda kaldığımı açıklayan bir intihar notu hazırlayarak geçiriyorum, ancak bu not sadece açıklamak istediklerimi açıklayacak şekilde özel olarak düzenlenmiş.

İpotek ödemelerimi o kadar geciktirdim ki evimi elimde tutmamın hiçbir yolu yok.

Beni duygusal ve fiziksel olarak istismar eden bir adamı öldürdüğümü ve akranlarımdan oluşan bir jürinin bunu anlamasını sağlamanın hiçbir yolunu göremiyorum.

Hiçbir yol göremiyorum. Buradaki ortak konu bu. Mektubum da bunu söylüyor. Hiçbir yol göremiyorum, bu yüzden yolculuğu burada durduruyorum. Bu yolculuktan hemen inmek istiyorum.

Mektupta Grey hakkında hiçbir şey yok. Onu dışarıda bıraktım çünkü eğer kaçma ihtimali varsa, sadece hayatta kalmasını istemiyorum. Buna rağmen

Her şeyi, beni mahvetmesine rağmen, onun gelişmesini istiyorum. Bir intihar notunda bahsedilmesi onlara ihtiyaçları olan ipucunu verebilir.

Öte yandan, bilgisayarımda bir sürü kanıt ve garajımdaki arabanın tamamı var ve her ikisi de onu bana bağlayacak. Hatta medya ölümünden onu sorumlu tutacak bir yol bile bulabilir ve ben buna izin veremem.

İntihar notu elimden uçup yere düşüyor. Kahretsin, bunu Grey'i bana bağlamadan yapmanın hiçbir yolu yok. Çok aceleci davrandım. Kendimi öldürmeden önce, Grey'e dair her türlü izi evimden silmeliyim.

Aceleyle bilgisayarıma gidip her şeyi fabrika ayarlarına döndürmeye başladım. Telefonuma bir şey yapılamazdı ama içinde suçlayıcı hiçbir şey yoktu. En azından Grey'e zarar verecek bir şey yok. Tüm faaliyet izlerini silmekle meşgulken, giyinmek için yatak odasına gidiyorum. Arabadan kurtulmam gerekecek ve bunu doğum günü kıyafetimle yapamam.

Grey'in arabasından kurtulmak o kadar da zor olmayacak. Polisler zaten bu yoldan döndüğünü görmüşler, bu yüzden sonunda onu bir mil ötedeki terk edilmiş ahırda bulduklarında, o kadar da çılgınca görünmeyecek. Onu bıraktıktan sonra hemen buraya döneceğim ve ... Yapmam gerekeni yapacağım.

Bu benim ilk tercihim değil ama son tercihim. Başka seçeneğim kalmadı. Grey benim son umudumdur. O parayı alıp kaçtığında, bir hapishane hücresi ya da bir mezardan başka bir sona sahip olma şansımı da elimden aldı.

Grey'e kızmak istiyorum. Pantolonumu çekip sütyenimi bağlarken, içimin derinliklerinde bir öfke ya da kızgınlık arıyorum. Bana umut veren ve onu benden alan oydu. Ama sadece üzgün hissediyorum.

Mutfak çekmecesinden Grey'in araba anahtarlarını aldım. Arabasını garajıma park ettikten sonra oraya sıkıştırmıştım. Onları kolayca bulup gidebilirdi ama o para için burada kalması gerekiyordu.

Kesinlikle benim için takılmadı. Bunu artık biliyorum.

Tam garaja girmek üzereydim ki aklıma bir fikir geldi. Bilgisayarı tamamen silmiş olmama rağmen, birisi yeterince çok isterse tüm veriler muhtemelen geri getirilebilir. Ormanda cesedi bulduklarında, bu kesinlikle cevap arama dürtülerini artıracaktır. Belki de yakmalıyım.

Belki de gerçekten ölmek istemediğim için erteliyorumdur. Sadece artık yaşamak istemiyorum.

Bir hışımla bilgisayarı -ve Grey'in tüm o polaroidlerini, eskizlerini ve çıktılarını- kaptığım gibi arka bahçeye çıkıyorum. Evden yeterince uzaklaşana kadar yürüyorum, böylece başıboş bir rüzgarın bir kuru araziye taşınmasından ve yapıyı yerle bir etmesinden korkmuyorum. Bu en kötü fikir olmasa da, Grey'e biraz daha zaman kazandırmayı tercih ederim, onu suçlayabilecek başka bir şey unutmuş olma ihtimalime karşı.

Onu neden hâlâ koruduğumu bilmiyorum ama kaçmasını istiyorum. Garip bir şekilde, eğer o başarır, hepimiz başarmış olacağız. Zenginler tarafından kazıklanan herkesin küçük bir parçasını taşıyacak.

Yakma varilini evin yanından sürüklüyorum ve dibine biraz odun atıyorum. Dizüstü bilgisayarı içine attıktan sonra aceleyle eve girip Grey'in kıyafetlerini alıyorum. Burada geçirdiği haftalar boyunca giydiği her şeyi kucağıma alıp dışarı taşıyor ve bilgisayarın üzerine bırakıyorum. Her şeyi çakmak gazı ile ıslattıktan sonra yığının üzerine bir kibrit atıyorum.

Varilden alevler fışkırdı ve ben bir adım geri çekildim. İşte o zaman evin içinden gelen gırtlaktan gelen çığlığı duydum.

Chapter Seventeen

Gri

T Briar'ın oturma odasında dizlerimin üzerine çöktüğümde intihar notu avucumun içinde buruştu. Onu terk ettiğimi düşünmesinden korkuyordum ama bu kadar umutsuz hisseceğini hiç tahmin etmemiştim. Bir intihar notuyla karşı karşıya kalacağımı hiç düşünmemiştim. geçmişin tekrarı.

Kulaklarımda kalbimin atışına tiz bir vınlama katılıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Karım bir not bırakmamıştı ama bu durum hâlâ çok benzer. Çok tanıdık.

Karımı banyoda bulduğumu hatırlayınca midem bulanıyor. Ama o görüntüde, yüzü Briar'inkine dönüşüyor. Karımın sarı saçları kahverengiden kumrala dönüşerek suyun üzerinde yüzüyor. Kan hala kırmızı. Çok fazla kan.

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimdeki görüntüleri bir çılgılık daha atarak uzaklaştırıyorum. Briar'a karşı hissettiğim şey aşk değil ama olabilirdi. Zaman ve özenle çok daha fazlası olabilirdi. Garip ve güzel bir kız ve ben onu son bir kez kollarıma alıp ona sormaktan başka bir şey istemiyordum-

"Gri mi?"

Ayağa kalkmak için çabalıyorum ve arkamı dönüyorum. Bileğim sehpanın ayağına çarpıyor ama gözlerim bir hayalete takılınca acıdan çığlık bile atamıyorum.

"Briar? Seni düşünmüştüm. . ." Yumruğumu sıkıyorum ve nota tekrar bakıyorum. İleri atıldı ve notu elimden kaptı. "Ne düşündüysen siktir et.

Buradan gitmelisin! Çin'de olmalısın

hemen şimdi."

Omuzlarını kavıyorum. "Bunu yapmayacağına söz ver. Hemen şimdi söz ver."

"Gri-"

"Söz ver bana!" Omuzlarını silkeliyorum ve yeşil gözlerinin içine bakıyorum. "Kimse bana bir şeyleri anlamam için zaman vermiyor. Her zaman doğrudan en yakın çıkışa atlıyorlar. Bana bir daha *asla* çıkışa doğru adım atmayacağına söz ver, Briar, yoksa polisleri arar ve hemen şimdi teslim olurum."

Dizleri titriyor ve kanepeye yığılıyor. Gözleri yaşla dolduğu için bana bakamıyor. "Ne yapmam gerekiyordu? Elimdeki son hayat şansını da alıp kaçtığını düşündüğümde ne yapmam gerekiyordu?"

"Yaşamaya devam et. Yapman gereken bu." Bir adım daha yaklaşıp önünde diz çöküyorum, sonra ellerini ellerime alıyorum. "Bir erkek için yaşamıyorsun. Bir ev ya da özgürlüğün için yaşamıyorsun. Briar'dan başka hiçbir şey için yaşamıyorsun. Ne olursa olsun, yaşamaya devam edeceğine dair bana söz vermelisin. Birinin başına bela ol, küçük psikopat, benim olmasa bile."

Sonunda bakışlarımla buluştu. "Ama ne *yapmam* gerekiyor? Evimin arkasındaki ormanda koca bir ölü var. Söz konusu evi kaybetmek üzereyim ve bu noktada ceset ortaya çıkacak. Her şeyin ötesinde, şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilişki, hayatımı sonsuza dek terk etmek üzere olan bir katille."

"Benimle gelersen olmaz." Ona gülümsüyorum. "Sana anlatacak çok şeyim var."

Yanık varilinin yanında dururken, hırsızlık sırasındaki teknoloji çöküşünden bu yana olan her şeyi anlatıyorum. Anlaşılan o ki

Kameraları izlediğimizden şüpheleniyorduk ve bu kişi benim tarafımda olduğu için şanslıydık.

Banka orospusunun ahlaksızlığı sandığımızdan çok daha derin ve genişmiş. Çocuklar onun gözetiminde sadece istismara uğramadılar. Aynı zamanda sömürülüyorlardı da. Beverly -Gloria'nın kız kardeşi- aylardır yetkililere sesini duyurmaya çalışıyordu ama kimse onu dinlemiyordu. Gloria'yı öldürdüğümde, sonunda onun kötülüklerini gün ışığına çıkardım ve teşekkür olarak Beverly kasadaki parayı bir kenara koydu. Gloria'nın görmezden gelmeleri için insanlara ödediği para artık bana gidecekti.

Ve sonra biraz.

Beverly kamera yayını ve telefon sinyalinin sonlandığında bana her şeyi anlattı, parayı verdi ve beni güvenli bir yere götürdü. Oraya vardktan sonra bazı bağlantılarını kullanarak birkaç pasaport uydurdu ve Rusya'ya birinci sınıf bilet aldı. Orada güvende olacağımız küçük bir göçmen köyü biliyor.

"Biz mi?" Briar soruyor. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

Cebimden pasaportları çıkardım ve ona uzattım. "Bu yüzden bu kadar uzun süre ortalıkta yoktum. Seninle irtibat kuramadım çünkü Beverly ikimizin de izinin sürülememesi için telefonunu yok etmemde ısrar etti."

"Ya gitmek istemezsem?" Beverly'nin uydurduğu bilgiler eşliğinde yüzünü gösteren pasaportu inceliyor. Sonra bana bakıyor. "Ya burada kalmak istersem?"

Benimle gelmeme ihtimali her zaman vardı, ama cevabının bu olmasını beklemiyordum, yani bu cevapla göğsümün içgüdüsel olarak ağrımamasını da beklemiyordum.

Ceketimin cebinden metal bir kart çıkardım ve ona uzattım. "Eğer benimle gelmek istemiyorsan, tüm parayı alabilirsin. Bu kart senin ve benim dışımda kimsenin dokunamayacağı bir offshore hesabına bağlı ve orada hayatının geri kalanında rahatça yaşamana yetecek kadar para var."

"Peki ya sen? Nasıl yaşayacaksın?" Kartı elinde çeviriyor, ateş ışığında ona bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Yaşadığım şekilde, sadece farklı bir ülkede. Beni oraya götürecek biletim var ve tek ihtiyacım olan da bu. Senin paraya ihtiyacın vardı."

Başını iki yana sallıyor ve kartı bana uzatıyor. "Hayır, bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sadece şu ana kadar fark etmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen, Grey. Sana ihtiyacım var." Yüzünü bana döndü. "sadece birkaç haftadır tanıyoruz ama sana ihtiyacım var. Bana her gün eve gelebileceğim birini verdin ve bana umut verdin. Bu küçüklüğümden beri sahip olmadığım bir şey. Ama sana sahip olamam."

"Sen neden bahsediyorsun?" Onu göğsüme doğru çektim ve sarıldım. "Az önce seni benimle kaçmaya davet ettim. Bu nezaketten değildi. Ben de seni yanımda istiyorum."

Geri çekilip beni kol mesafesinden tutuyor, sonra pasaportları da ellerime tutuşturuyor. "Hayır. Sen karını istiyorsun ve ben asla o olamayacağım."

Dönüp eve doğru yürürken midem ayaklarıma dolanıyor. Pasaportları cebime sokuyorum ve elim maskeyle çarpışıyor. Gözlerimi kapatarak kumaşı kavıyorum ve evin kapısı Briar'ın arkasından tıkırdayarak kapanırken onu dinliyorum.

O haklı. Ben ona *benimle* birlikte olma şansı vermemişken o nasıl benimle birlikte olmak isteyebilir? Paylaştığımız her samimi an bir aracı tarafından kolaylaştırıldı: bu maske.

Dişlerimi sıkıyorum ve eve koşmadan önce maskeyi ateşe atıyorum.

Briar mutfakta kahve makinesinin yanında duruyor. Bana bakmak için döndüğünde kumral saçları omzunun üzerinden kayıyor. Bir adım öne çıkıp kollarını tekrar ellerimin arasına alıyorum ama bu sefer onu bırakmayacağım. Ne kadar çırpındığı umurumda değil. Beni duymak zorunda.

"Seni istiyorum, Briar. Maske olmadan. Artık aramızda bir engel istemiyorum ve seni becerdikten sonra, kendine asla zarar vermeyeceğine söz vermeni istiyorum. Asla. Sonra da benimle geleceğine söz vermeni istiyorum."

"Bırak beni. Canımı yakıyorsun," diyor çırpınırken, ama onu bırakmıyorum.

"Hayır. Sen beni dinleyene kadar olmaz. Bir zamanlar sahip olduğum hayat için duyduğum kederden asla kurtulamayacağım, ama o notu bulduğumda-" Boğazım kapanıyor ve devam edemiyorum. Ama devam etmek zorundayım. "Yara kapanmaya başlamıştı ve beni diken aynı kişi beni tekrar açmıştı. Bu eve girdiğimde, tüm niyetim kartı masanın üzerine koyup hiç tantana yapmadan gitmekti ama yapamadım. Senden benimle gelmeni istemeden olmazdı."

Elimde gevşiyor ve yere bakıyor. "Grey, sürdüğü sürece eğlenceliydi ama-"

Elini tutup kot pantolonumun üzerine koyuyorum. "Maske takmıyorum, küçük psikopat. Ona ihtiyacım yok."

Kavrayışı ereksiyonumun etrafında sıkılaşıyor ve bir an için aletimin panikleyip vücudumun içine çekileceğinden korkuyorum. Bunun yerine, bir zevk dalgası omurgamı dikleştiriyor ve bir nefes emiyorum.

"Bana böyle dokunmanı istiyorum," diye fısıldıyorum. "Seni maskesiz becermek istiyorum ve sonra o uçağı yakalamamız gerekene kadar uyumak istiyorum. Tek istediğim bu. Para değil. Eski hayat değil. Sadece seni."

Dudağını ısıyor ve bana bakıyor. "O zaman beni al."

Ona doğru adım atıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Hiç tereddüt etmeden onu yutuyorum ve her nefesini içime çekiyorum. Göğüslerine dokunduğumda meme uçları avuçlarıma çarpıyor. Bacaklarımin arasında beyaz bir sıcaklık titreşiyor ve ona sertleşmiş her santimetrekaremi vermek istiyorum.

Gömleğinin eteğinden tutup geri çekiliyorum ve çıplak teninin her anını görmek isteyerek başının üzerinden çekiyorum. Kendini örtmeye çalışıyor ama ellerini hareket ettiriyorum.

"Beni maskesiz istiyorsun ve ben de seni görmek istiyorum. Her şeyini. Mükemmel vücudunun her santimine dokunmak ve hafızama işlemek istiyorum. Seni görmeme izin ver, Briar."

Ellerini indirmek yerine derin bir nefes alıyor ve pantolonunu, ardından sütyenini ve iç çamaşırını çıkarıyor. Benim dikkatli bakışlarım altında, çırılçıplak kalana kadar soyunuyor.

Vücudunda kabarık yara izleri var. Bu izleri ben de hissettim ama hep çatlaklar olduğunu ve utandığını düşünmüştüm. Bu çok daha kötü. Bu izler doğal bir olaydan kaynaklanmıyor. Briar'a her ne olduysa, bunun doğal olduğundan emin değilim. Rızası da yoktu.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve bedenini kendime yaklaştırıyorum. Ellerim kalçasında dolanırken, parmaklarımin yakınındaki yara izlerine nazik öpücükler konduruyorum. Vücudunu çeviriyorum, her acı verici istismarın yerine şefkat ve ilgi koyuyorum.

"Sen çok güzelsin. Yara izlerin de bu güzelliğın bir parçası, küçük psikopat. Onlar cehennemden geçip diğer taraftan çıktığının kanıtı." Kıçındaki kabarık derinin uzun, kalın bir bölgesini öpüyorum. Hamileliğini kaybetmene neden olacak kadar kötü muameleye maruz kaldıktan sonra böyle bir yarayla işe oturmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. "Bir daha asla vücudunu benden saklama."

Arkasında yükseliyorum ve ellerimi tezgahın iki yanına koyarak onu sıkıştırıyorum. Dolgun kalçası sikime baskı yapıyor. Yüzünü görebilmek için uzanıp kumral saçlarını omzunun üzerinden alıyorum.

"Bana söz ver, Briar."

Gergin bir kahkaha atıyor. "Söz vermekten nefret ederim ama bu gece tek istediğin bu gibi görünüyor."

Ellerini tezgâhın üzerine koyuyorum, sonra kemerimi çözmeye başlıyorum. Arkasını dönmeye çalıştığında onu durdurdum.

"Tezgâhı tut ve sakın bırakma," diyorum. Acele ediyorum ve soyunmayı bitiriyorum.

Tekrar arkasına geçtiğimde çıplak tenim onunkiyle buluşuyor ve nefesini içine çekiyor. Avuç içimi sırtının alt kısmına bastırıyorum, sonra boynunun arkasına doğru kayıyorum. Parmak uçlarım saçlarına giriyor ve başını geriye doğru çekiyorum. Küçük bir inilti boğazını terk ederken, sikim kıcına doğru zıplıyor.

"Her istedin, o yüzden bunu alacaksın, ama karşılığında bir şey bekliyorum. Ben de senin her şeyini istiyorum. Ve eğer benim olacaksan, benim olanı koruyacağını bilmek istiyorum. Senden ne istediğimi anlıyor musun?"

Başını sallıyor.

"Aferin kızıma. Şimdi o tezgahı kavra ve ben söyleyene kadar bırakma." O kendini hazırlarken ben de arkasına geçiyorum ve o anda içine giriyorum, ikimiz de inledik. Bu, bir daha yaşama şansımız olacağını düşünmediğimiz bir duyguydu ve şimdi çok daha yoğun hale geliyor.

Kalçalarımı ileri doğru sürüp onu tezgâha doğru ittiğimde bir sızlanma daha duyuldu ama ona kendini korumasını söyledim. Onun üzerine kolay gitmeyi planlamıyorum. Notu almış gibi görünüyor ve bir sonraki itişte bana karşı geri itiyor.

İtme ve çekme oyununda kelimeler olmadan iletişim kuruyoruz. Birkaç dakika içinde kalçaları titremeye başladı ve ben de sınıırıma çok yaklaştım. Ondandırıldım ve bir sandalyeye oturdum.

"Sür beni, küçük psikopat. İçimden boşalana kadar sık beni. Al onu. Hak ettiğin her şeyi al."

Dönüyor ve birkaç adım öne çıkarak üzerime oturuyor. Sol kolu boynuma dolanıyor ve sağ eli aramıza giriyor. Sikimi sıkıca kavırıyor, sonra beni içine itiyor. Öne doğru eğilip omzuna doğru inliyorum. Cennet gibi hissettiriyor.

Temposu yavaş başlıyor. Benim cüssemle bu pozisyon biraz rahatsız edici olabilir ama o kendini buna alıştıyor. Kalçalarının her hareketiyle yükselip alçalıyor ve o kadar odaklanmış ki. Yukarı bakıyorum ve başını geriye atıp inlemesini izliyorum. Öne doğru eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum ve emiyorum.

"Oh, siktir," diye fısıldıyor. "Aynen böyle, ama biraz daha sert em."

Hızını artırıyor, kalçalarını her sonunda biraz daha sert iniyor. Göğsünü bırakıyorum ve aramıza bakıyorum, birleştığımız yeri izliyorum. Şişmiş klitorisi pelvisime sürtünüyor ve sikim ona ne kadar iyi geldiğinin kanıtıyla parıldıyor.

Kahretsin, bana da iyi hissettiriyor ve eğer böyle devam ederse Onu.

Göğsünü ağzımdan çıkarıyorum ve ellerimi kullanmaya başlıyorum. "Gel benim için, küçük psikopat. İstedğini elde edene kadar beni kullan. Aynen böyle."

Öne doğru eğiliyor, beni ve sandalyeyi kavrarken orgazmını son sürat kovalıyor. Kalçaları bir makine gibi pompalıyor ve ikimizi de zevkin her zerresinden sağlıyor. Daha fazla dayanamayacağımdan emin olduğum anda kendini kaybediyor.

"Siktir, geliyorum! Geliyorum amına koyayım!" diye bağılıyor ve ardından insanlık dışı bir inilti geliyor. Kalçaları geriliyor ve gevşiyor, geriliyor ve gevşiyor ve artık temposunda hiçbir kafiye ya da sebep yok. Yoğun bir orgazm kontrolü ele geçirdi ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

Mükemmel amcığı, kalp atışlarıyla aynı anda sikimi sıkıyor. Kollarım beline dolanıyor ve onu tamamen doldururken yüzümü göğsüne bastırıyorum. Spermlerimizin karışımı sikimden aşağı kayıyor ve taşaklarımı doyuruyor ama umurumda değil. Bu akli dengesi yerinde olmayan psikopat arkasına yaslanıp bana bakarken, bir daha başka hiçbir şeyi umursayacağımı sanmıyorum.

Onun dışında.

"Yani benimle geliyor musun?" Gözlerimin içine bakarken ona fısıldıyorum.

Sırıttırıyor. "Az önce yaptım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

İç çekerek öne doğru gevşiyor ve başını benimkine yaslıyor. "Evet, Grey. Ben de seninle geliyorum."

Onu kendime yasladığımda, her şey yeniden doğru geliyor. Eğer o uçağa birlikte binebilirsek, hayat gerçekten de sonsuza dek doğru gelebilir.

Chapter Eighteen

Gri

W Ben kıyafetlerimi toplarken o da kıkırdarak temizlenmek için aceleyle banyoya gitti. Yola çıkmadan önce toparlanmak için fazla vaktimiz yok, ama zaten bavula koyacak bir şeyim yok. Sorun değil. Elimizdeki parayla, istersek ikimiz de baştan başlayabiliriz.

Ve bence ikimizin de istediği tam olarak bu.

Giyindikten sonra iki pasaportu ve banka kartını komodinin üzerine koyuyorum, sonra da yatağa uzanıyorum. Briar birkaç dakika sonra bana katıldı. Yanıma uzanıyor ve göğsüme sarılıyor.

"Bir köpek alabilir miyiz?" diye soruyor esnemeye çalışarak. "Rusya'ya yerleştiğimizde yani. Hep bir köpeğim olsun istemişimdir."

Gülümsüyorum ve saçlarıyla oynuyorum. "Kesinlikle. Ne düşünüyorsun? Büyük ve kötü bir şey mi?"

"Hayır, küçük ve sevimli bir şey."

Başının üstünü öpmek için öne doğru eğildim. "O zaman sanırım iki köpek almamız gerekecek. Benim için büyük ve acımasız bir şey, senin için de küçük ve sevimli bir şey."

Tam o sırada dışarıda arabanın kapısının kapandığını duyduk.

Briar ve ben doğruluyoruz ama ben ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken ona yatakta kalmasını işaret ediyorum. Siluetimi perdenin çerçevesine yerleştirmeden, yan taraftaki küçük yarıktan bakıyorum ve en kötü korkularımızı sağlamlaştırıyorum. Dışarıda tek bir polis arabası duruyor ve içindeki tek polis memuru ön kapıya doğru yürüyor.

Yatağa doğru sürünüyorum. "Bu bir polis," diye fısıldıyorum. "Muhtemelen o ipucunu tekrar kontrol etmek için uğramıştır."

"Araban hakkında mı?"

Başımı salladım. "Sadece sakın ol, küçük psikopat. Tıpkı geçen sefer yaptıkları gibi gidecektir."

Nefesini üfler ve yatak odasının kapısının arkasından bornozunu alır. İpek kemeri beline bağlarken memur kapıyı çalar.

"Bir dakika!" Briar bağırıyor. "Ben terbiyeli değilim!"

"Aferin kızım." Omzunu sıkıyorum. "Ben koridordaki dolapta, kapının hemen yanında olacağım, o yüzden etrafa bakmak isterse önce onu oradan uzaklaştır. Ben dışarı çıkacağım ve ortalık sakinleşene kadar ormanda saklanacağım."

Başını sallayıp dudaklarını yalıyor, sonra evin önüne doğru ilerliyor. Memurun etrafa bakmak istemesi ihtimaline karşı pasaportları ve banka kartını almak için topuklarımın üzerinde dönüyorum. Ona yetişmek için acele ediyorum, sonra o kapıyı açmadan önce kendimi dolabın içine sokuyorum. Hiçbir şey göremediğim için gözlerimi kapatıp dinliyorum.

Kapı gıcırdayarak açılır ve Briar boğazını temizler. "Merhaba memur bey. Size arabayı görmediğimi söylemiştim."

Bu tam olarak soğukkanlı davranmak değil, ama doğrudan buna atladığı için onu suçlayamam. O çok zor bir durumda ve ben sadece bir dolapta saklanıyorum.

"Elbette hanımefendi, ama arazinize bir göz atmamın sakıncası var mı? Aradan birkaç hafta geçtiğini biliyorum ama eğer aracını arazinizde bir yere sakladıysa, bu bize en azından bir ipucu verebilir."

"Benim toprağım mı?" Briar ağırlığını ayarlarken zemin gıcırıyor. "Yani, ormanında gezinmek mi istiyorsun?"

"Evet, eğer çok fazla olmayacaksa."

"Şey, öyle sayılır. Ben de tam yatmaya hazırlanıyordum ve ormanda bir katilin yaşadığını düşünürsem gözüme uyku girmez. Belki de önce evi kontrol etmelisin."

Bana çıkmam için bir şans vermeye çalışıyor ama bunu yaparken kendi boynundaki ilmiği de sıkıyor. Eğer yeterince uzun kalırlarsa

sonunda ormanda saklanmış bir ceset bulacaklar. Ve hepsi benim suçum olacak. Onu Briar öldürdü, ama onun araba yolunu seçtiğimde sinekleri cesedine çektim.

Briar polisi evin içine götürürken sesler ve ayak sesleri azalıyor. "Bodrum" kelimesini duyuyorum, ardından bodrum kapısının tanıtık gıcirtısı geliyor. Sonra her şey sessizleşiyor.

Dolaptan çıkıp ön kapıya doğru ilerlemeye hazırlanırken alnımdan soğuk terler akıyor. Umarım Briar tavsiyemi dinler ve soğukkanlı davranır. İhtiyacımız son şey paniğe kapılıp memuru seks zindanına zincirlemesi.

Kapıyı açıp evden çıkıyorum ve yol boyunca nefesimi tutuyorum. İlk planım ormana koşmak ve Sid'in cesediyle bir şeyler yapmaktı ama sonra polis arabasını gördüm. Araçlarındaki bilgisayarlar yanından geçip gidemeyeceğim kadar çok bilgi içeriyor, özellikle de bu bilgiler benimle ilgili olabileceken.

Sessiz adımlarla aceleyle yolcu tarafına geçiyorum. Polis arabalarının çoğunda, bir polis memuru vücut kamerasını her açtığında arabanın içini ve dışını çeken kameralar bulunur. O polis potansiyel bir tanığın bulunduğu bir konutun içinde olduğu için, kamerasının açık olduğundan neredeyse eminim, bu da arabanın kameralarının da açık olduğu anlamına geliyor. Neyse ki arabanın burnu belli bir açıyla ön kapıdan uzağa doğrultulmuş. Yarın görüntüleri izlediğinde bir hareket ya da gölge görebilir ama benim varlığıma dair elinde hiçbir kanıt olmayacak.

Ağırlığının çoğunu arabanın dışında tutmaya dikkat ederek açık kapıdan içeri doğru eğildim. Kameranın açısındaki herhangi bir kayma onları eşyalarını karıştırdığım konusunda uyarabilirdi. Bilgisayar monitörü ön panele bağlı döner bir kolun içinde duruyor. Şu anda direksiyon simidine doğru yönelmiş durumda, bu yüzden öne uzanıp bana bakması için çeviriyorum. Bana bakan kelimeler görmeyi beklediğim şeyler değildi. Davamla ilgili bilgi bekliyordum ama polis benim için burada değildi.

Sid Williams'ın sağlık kontrolü için burada.

Yüzümdeki kan çekiliyor. Briar'ın hiçbir fikri yok ve şu anda kendini suçluyor olabilir. Bir şeyler yapmalıyım, hem de çok hızlı.

Arabadan inip evin yanından hızla geçiyorum ama neden bu kadar sinsi bilmiyorum. Zihnimde şekillenen plan şu şekilde sona eriyor

Polisi Briar'dan uzaklaştıırıp kaçmasını sağlamak için kovalamacaya soktum.

Kendimi kılıcın üzerine atmak karımı kurtaramazdı ama Briar'ı kurtarabilirdi.

Küçük pencerenin önünde yüzüstü düşünüyorum, sonra karnımın üzerinde öne doğru sallanıyorum. Polisin sırtı pencereye dönük, Briar'ın yüzü de ona dönük. Elimi camın önüne itiyorum ve parmaklarımı oynatıyorum, umutsuzca Briar'ın beni görmesini umuyorum.

Kaşları kalktı ve gözlerimin içine baktı. Şimdi ne olacak? Onunla konuşabilmem için onu yukarı çıkarmam gerektiğini nasıl anlatabilirim?

Polisi işaret ediyorum, sonra aşağıyı. Briar'ı işaret ediyorum, sonra yukarıyı.

Polise bakıyor ve ne başıyla onaylıyor. Birkaç kez daha başını salladıktan ve parlak bir gülümsemeden sonra başka bir şey söylüyor ve üst katı işaret ediyor. Polis onu takip etmek ister ama kadın başını sallar, birkaç kelime daha söyler ve merdivenlerden yukarı çıkar. Adam olduğu yerde kalır.

Vakit kaybetmeden ayağa fırlayıp evin önüne doğru koşuyorum ama köşede duruyorum. Briar kafasını dışarı çıkarır çıkarmaz, alçak perdeden bir ıslıkla dikkatini çekiyorum. Bana doğru koşuyor.

" ne geçiyor senin? Neden ormanda saklanmıyorsun?" diye fısıldıyor. "Ona tuvalete gitmem gerektiğini söyledim, o yüzden sohbet edecek fazla vaktimiz yok."

Cebime uzanıp içinden banka kartını ve Briar'ın pasaportunu çıkarıyorum. Onları eline tutuşturuyorum, sonra da geri veremesin diye yumruklarımı onunkilerin üzerinde sıkıyorum. "Rusya'da havaalanına vardığında-"

"Grey, hayır. gitmiyorum."

Tutuşum sıkılaşıyor. "Havaalanına vardığında, elinde Robinsonlar için bir tabela olan adamı ara. Onunla git. Seni köye götürecekt. Elimden geldiğince çabuk size katılacağım."

"Ayrılmamıza gerek yok. Eve bakmayı bitirdiğinde gidecek. Bunu zaten düşünmüştüm. İşini bitirdiğinde-"

"O benim için burada değil, Briar. O senin için burada."

Ağzı kapanıyor ve yutkunurken boğazı tıkırdıyor. Yüzünün rengi soluyor. "Ne?"

"Polis arabasını kontrol ettim. İçinde bazen neden çağrıda bulunduklarını söyleyen bir bilgisayar var ve bu sefer de sağlık kontrolü için gelmiş."

"Evet, her ihtimale karşı beni kontrol etmek için-"

"Sid Williams için. Eski sevgilini arıyorlar."

Gözlerini kapatıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Ne yapacağız?" "Polis gittiğinde, arabamı al ve küçük havaalanına git. şehrin dışında. Gerisini biliyorsunuz."

"Neden arabamı alamıyorum? Benimle nasıl buluşacaksın?"

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu gece seninle gelemem ama en kısa zamanda seninle Rusya'da buluşacağım. Biletlerimiz Gregario Havayolları gişesinde."

"O zaman ben de bu gece gidemem. Neden buluşmuyoruz?"

Ama sonra ikimiz de gıcırdayan bodrum merdivenlerinden gelen ayak seslerini duyuyoruz. Öne doğru eğilip Briar'ı muhtemelen son kez öpüyorum ve sonra ışığa doğru adım atıyorum.

"Küçük domuz, küçük domuz, beni mi arıyorsun?" Bağırıyorum.

Polisin kafası yukarı kalkıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. Bu benim işaretimdi.

Dönüp polis arabasına doğru koşuyorum, sonra da kendimi içeri atıyorum. Anahtarlar hala kontakta, bu yüzden öne uzanıp onları çeviriyorum ve garaj yolundan aşağıya iniyorum. Işıkları ve sirenleri çalıştırmayı düşünüyorum, ama kendimle kesin kıyamet arasına biraz mesafe koymam gerekiyor. Kesin son muhtemelen beni yine bulacak ama en azından Briar'ı güvende tuttum.

Gaza basıp geceye doğru yarışırken bu düşünce beni teselli ediyor.

Epilogue

DÖRT AY SONRA

Briar

A Verandadaki salıncakta sallanırken hafif bir esinti saçlarımı okşuyor. Açık pencereden giren bir radyodan müzik çalıyor ama tek bir şarkı sözü bile anlamıyorum. Aylardır Rusya'da yaşamama rağmen Dil öğrenmek.

Köy küçük, tıpkı Grey'in söylediği gibi. Sakinlerin çoğu İngilizce konuşuyor ve bu küçük toprak parçasını Amerika'nın kendi Rus versiyonu olarak görüyoruz. Sadece saçmalıklar olmadan.

Ve diğer Amerikan kolaylıklarının yanı sıra her köşede tüm mağazalar olmadan.

Huysuz tavuk kümesine ve can çekişen bahçeme bakıp gülümsüyorum. Buraya geldiğimden beri kendi başımın çaresine bakmayı hiç hayal etmediğim şekilde öğrenmek zorunda kaldım ama hey, borçsuzum. Paranın çoğu da hala banka hesabımda duruyor. Bu yeni yaşam biçimi inanılmaz derecede ucuz.

Aynı zamanda inanılmaz derecede yalnız.

Günümün çoğunu arazimize giden uzun toprak yola bakarak geçiriyorum. Ve bu *bizim mülkümüz*. Amerikan haber ajansları onun öldüğünü ilan edene kadar, her şeyin bizim olduğunu düşünmeye devam edeceğim.

Amerikan haberleri dünyanın bu bölgesine acı verici bir yavaşlıkta ulaşıyor, bu yüzden havalandığı gece neler olduğunu öğrenmem haftalar aldı

polis arabasında. Polis memuru aracıma el koyduktan sonra, Grey onları arka yollarda ve ormanlık arazide vahşî bir kovalamacaya sürükledi ve sonunda arabayı terk edip yaya olarak kaçtı. Onu Tamsen Nehri Köprüsü'ne kadar takip ettiler, orada soğuk sulara atladı ve bir daha yüzeye çıkmadı.

Ama yüzecek. Rusya'ya kadar yüzmek zorunda kalsa bile, yüzeye çıkacaktır.

Köpeğimiz ağzında kocaman bir sopayla bana doğru koşarken çiviler ahşap tahtalarda takırdıyor. Buraya geldikten kısa bir süre sonra onu yavru bir köpek olarak buldum ve Grey ile benim bir köpekte aradığımız her iki özelliği de karşılıyordu. İri ve acımasız ama aynı zamanda çok sevimli. Özellikle de sopa taşıırken sarkık çeneleri gülümseyerek kalktığına.

"Ödülü annene getir, Meechi." Elimini uzatıp kıkırdıyorum, o da koşarak yanıma geliyor ve beni uzak tutma oyununa ikna ediyor. "Ver onu buraya!"

Birkaç adım uzaklaşıyor, sonra duruyor ve elindeki sopayı bırakıyor. Araba yolumuzun ağaçların arasına girdiği yere doğru bakarken sarkık kulakları canlanmak için elinden geleni yapıyor. Ben de duruyorum. Nefesimi tutuyorum ve o gölgeli alanı izliyorum, beynim koşmaya başlamam için çılgık atıyor, Grey hemen virajın arkasında.

Ama sonra bir tavşan yolun karşısına atlıyor ve Demetri onun peşinden gidiyor. "Hayır! Kötü köpek!" giderken bağıriyorum ama faydası yok. O asla

ama tavşanı kovalamasına engel olamıyorum.

Ağaç çizgisinin yanında duruyorum ve Demetri'nin kuyruğu ağaçların arasında kaybolurken iç çekiyorum. Bir esinti daha başlıyor ve hafif üşümeyi engellemek için çıplak kollarımı ovuşturuyorum. İşte o zaman tüylerimin diken diken olmasının esintiden kaynaklanmadığını fark ediyorum. Sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyorum.

Demetri'nin düşürdüğü devasa sopaya doğru hamle yapıyorum, sonra dönüyorum ve silahı gizlenen canavara doğru sallıyorum. Ama o bir canavar değildi. Birkaç kilo daha hafif ve gözleri çok yorgun görünüyor, ama kalın sakalının altından bana bakan yüzü yanlış anlayamıyorum. Gözleri hiç değişmemiş.

"Gri mi?" Nefes alıyorum. "Gerçekten sen misin?"

Sonunda öne çıktı ve beni kollarının arasına aldı. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Titreyen ellerimle yüzüne dokunuyorum. Elimde değil. Bu anı pek çok kez hayal ettim ve bunun da bir rüya olmadığından emin olmak istiyorum. Ama parmaklarım onun içinde kaybolmuyor. Eğilip elini yüzüne bastırduğında

Dudaklarım benimkilere değdiğinde, ancak o zaman bu anın yorgun hayal gücümün umut dolu bir ürünü olmadığına inanabiliyorum.

"Nerelerdeydin? Buraya nasıl geldin?" Saçlarını gözlerinden çekiyorum çünkü hayatımın bir anını daha onlara bakmadan geçirmek istemiyorum. "Güvende miydin? Bir yerin incindi mi?"

Başını arkaya doğru eğiyor ve gülüyor. "Saklanıyordum ama iyiydim. Sadece çok ama çok yalnızdım. Benim seni özlediğim kadar sen de beni özledin mi?"

"Seni kez bile düşünmedim," diyorum sırtarak.

Beni tekrar öpmek için eğildiğinde, köpek hızla yanımızdan geçiyor ve neredeyse bizi yere düşürüyor.

"Meechi, tavşanı rahat bırak!" Bağırıyorum.

Grey'in kaşları kalkıyor. "Meechi senin köpeğin mi?"

"İyi olduğunda, o benimdir. Kötü olduğunda, senindir. Ama zihnimde hep bizim oldu."

"Bizimki." Grey'in sırtışı yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu hoşuma gitti."

Elimi tutuyor ve bizim olan küçük eve doğru ilerliyoruz. Arka bahçedeki bahçe de bizim. Ve bu mutluluk. O da bizim.

Belki bir bankanın müdürünü öldürmek ve tacizci bir adamı öldürmek yapılacak doğru şeyler değildi, ama bazen kötü adamlar bile daha kötü olanları öldürdüklerinde mutlu sona ulaşırlar. En azından ben geceleri böyle uyuyorum.

Grey elimi bırakıyor ve verandanın basamaklarını çıkmaya başlıyor. En tepeye ulaştığında, yeni bir kat boyaya ihtiyacı olan uzun direği kavırıyor, sonra bana bakıyor. "Her şey mükemmel, Briar. Yeni hayatımız olmasını umduğum her şey."

"Bunu on saniyedir yaşıyorken nasıl böyle söyleyebiliyorsun?" Gülüyorum ve avluya doğru dönüyorum. "Sabahın üçünde kümeden bir tilkiyi kovalamak zorunda kalana kadar bekle, sonra ne kadar sevdiğini görürsün."

Başını sallıyor ve arazimize bakıyor. "Seni ne kadar özlediğimi bilmiyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Muhtemelen benim seni özlediğim kadar."

"O zaman neden içeri girip birbirimize ne kadar çok şey kaçırdığımızı göstermiyoruz?"

Nerede olduğunu ve sonunda buraya nasıl geldiğini öğrenmek için ne kadar meraklı olsam da, onu tekrar içimde hissetme ihtiyacı çok daha güçlü. Acele ediyorum.

Merdivenlerden çıkıp kollarına giriyorum ve hayatımda ilk kez hiçbir şey eksik . Göğsümdeki o boşluk doldu ve kendimi hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim.

"Bu bütün gece sürebilir," diyorum gözlerinin içine bakarken.

"Hayatımızın geri kalanını alabilir" diyor, sonra beni kollarına alıyor ve eve taşıyor.

Okuduğunuz için teşekkürler. Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Lauren Biel'in diğer kitaplarına da göz atın.

Eğer açık gri kitaplarla kalmak istiyorsanız:

Günahkarlar İnzivası:

Books2read.com/SinnersRetreat Yabancı Oturumu:

Books2read.com/StrangerSession Onun Fantezisi:

Books2read.com/HerFantasy

Son Hata: Books2read.com/LastMistake Beni

Koru: Books2read.com/ProtectMeNovella

Daha karanlık kitaplara dalmaya hazırsanız, Ride or Die romantizm serisindeki karanlık otostopçu tek kitaplarına mutlaka göz atın. Bunlar herhangi bir sırayla okunabilir:

Hitched: Books2read.com/Hitched

Along for the Ride: Books2read.com/MFMHitchhiker

Takıntımı Sürüyorum: Books2read.com/DrivingmyObsession

Eyalet Hatları Arasında:

Books2read.com/AcrossStateLines Durma:

Books2read.com/Dont-Stop

İşin zifiri karanlık tarafına geçmek istiyorsanız: Yakalandı:

Books2read.com/Captured

Asla Bırakma: Books2read.com/NLG

Connect with Lauren

Lauren Biel'den hiçbir şeyi kaçırmayın! Tüm kitaplarına, sosyal medya bağlantılarına ve diğer önemli bilgilere Campsite.bio/LaurenBielAuthor ve LaurenBiel.com adreslerinden göz atın

Acknowledgments

VIP kızlarıma (Jessie, Nikita, Lexi, Grace ve Kim): sizi seviyorum! Bana her zaman yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Teşekkürler Bay Biel, siz olduğunuz için. Seni seviyorum! Brooke, editörüm, sen harikasin.

Değerli teşekkür ederim. Katkılarınız bu kitabın oluşmasına yardımcı oldu. olur:

Tammy, Curvy Pear, Kim R, Leslie R, Janelle, Megan L, Laura F, Brianna B, Ashley S, Nikkie B, Rebecca C, Kaat, Emily S, Kimberly G, Bunny, A.Reads, Samantha O, Danielle N, CJ, Sara M, Harley B, Jenn C, Heather M, Bonnie F, Pyro, Iris, Marguerite, Courtney, PaigeBear, Sarah S, Tiffany M, Tara H, Vikki S, Amanda T, Suzy A, Andie J, Lisa W, Court's Bookshelf, Nicholetta88, Emily S, Sheena E, Queen Ilmaree, SerenaLorraine, Iesha E, AprilCoats, Jasmine K, Heather S, Lizzie Borden, Jennifer S, Just Jen Here, Mikasa_Kuchiki, Jada W, Briyanna M, Shannan T, Heather C, Jesi D, Charmaine B, Michelle, Christy P, Melissa, Dani C, Callie K, Kayla T, Arnica S, Cassi K, Gumdrop, Maxine T, Amanda C, Barrie, Alexandria R, Leeat S, Leslie W, Kayla M, Marisa K, Smitty, Brooke, Ashley P, Mandy G, Anna S, Shelby F, Tiannah B, Sharee S, Courtney P, Kristiana B, Vero A, Chelle, Sara S, Samantha R, Jessica G, Kimberly S, StjoReads, Tabitha F, JesStenger, Lindsey S, Laura T, Joanna, Nicole M, Eugenia M, Nineette W, BoneDaddyAshe, Kimberly B

Also by Lauren Biel

Lauren Biel'in kitaplarının tam listesini görmek için şu adresi ziyaret edebilirsiniz:
<https://laurenbiel.com/laurenbielbooks/>

About the Author

Lauren Biel birçok karanlık romantizm kitabının yazarıdır ve birkaç kitap daha yazmaktadır. Çalışmadığı zamanlarda yazıyor. Yazmadığı zamanlarda ise kocasıyla, arkadaşlarıyla ya da evcil hayvanlarıyla vakit geçiriyor. Ayrıca onu at sırtında bir gezintide ya da Upstate New York'ta bir şelalenin yanında otururken bulabilirsiniz. Onun çalışmalarını okurken beklenmedik şeyler bekleyin. Yaklaşan kitaplarından ilk siz haberdar olmak için lütfen www.LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

